

Glasnik mira

ISSN 1840-1414

**Kad Nebo
ispisuje
povijest**

**Poruka za
naše vrijeme**

**Svjetlo koje
osvjetljava
Isusove korake**

**Ljubiti Boga
iznad svega**

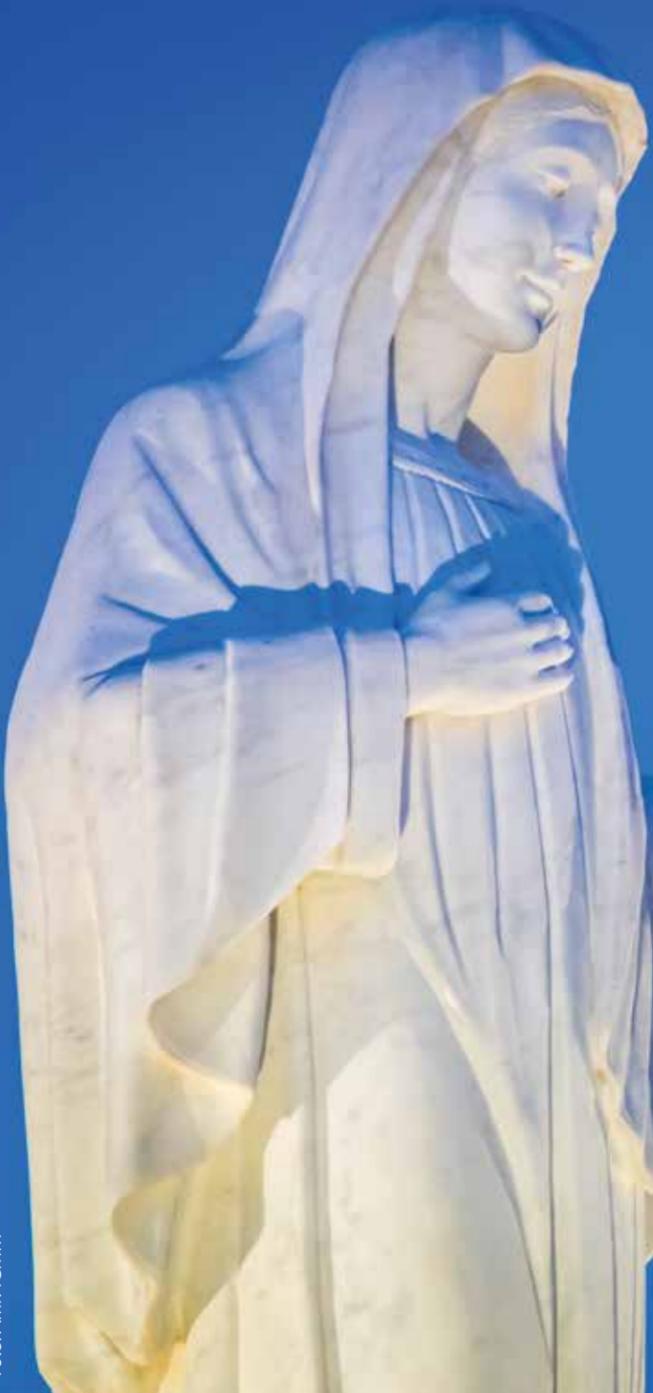
Radost u molitvi

**Bog svojom riječi
iscjeljuje i liječi**

**Vratite se
molitvi u obitelji**

„Gospa“ iz Linza

Gospina škola | Događanja | Poruka za sadašnji trenutak | Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima | Teološki podlistak | Iz života Crkve | Lectio divina

Draga djeco! Radujem se s vama i Bogu zahvaljujem da mi je dozvolio da sam s vama da vas vodim i ljubim. Dječice, mir je u opasnosti i obitelj pod napadom. Pozivam vas ,dječice, vratite se molitvi u obitelji. Stavite Sveto pismo na vidljivo mjesto i čitajte ga svakim danom. Ljubite Boga iznad svega da vam bude dobro na zemlji. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.

GLASNIK MIRA
Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Medugorje

Glavni urednik
Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate
Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura
Ana Marin

Grafičko oblikovanje
SBD, Mostar

Tisak
Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 20 €, BiH 30 KM, europske zemlje 40 €, Švicarska 60 CHF, USA, Kanada i Južna Amerika 80 USD, Australija 120 AUD.

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 3381202200129568.

Iz Hrvatske u €: Informativni centar MIR Medugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Medugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: OTP banka d.d., IBAN: HR0524070001100663037, SWIFT: OTPVHR2X

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich – Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Za sve valute iz drugih zemalja: Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Medugorje d.o.o - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA22, IBAN: BA393380604802774622 (svrha uplate Glasnik mira).

Pretplate za Glasnik mira možete izvršiti i preko paypal računa na linku: www.paypal.me/mirmedjugorje (svrha uplate: za Glasnik mira)

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Medugorje, BiH

e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Iz sadržaja

Fotografija na naslovnici: Foto ĐANI

Gospina škola

Kad Nebo ispisuje povijest, fra T. Pervan
Poruka za naše vrijeme, fra A. Musa
Svjetlo koje osvjetljava Isusove korake, fra Z. Pavičić
Ljubiti Boga iznad svega, P. Tomić
Radost u molitvi, fra M. Šakota
Bog svojom riječi iscjeljuje i liječi

Događanja

'Obnova svećenika je obnova kršćanstva'

Poruka za sadašnji trenutak

Dječice, mir je u opasnosti i obitelj pod napadom

„Gospa“ iz Linza, D. Pavičić

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Vratite se molitvi u obitelji, K. Miletić
Snaga roditeljske molitve, M. Miletić

Iz života Crkve

Teološki podlistak

Peter Seewald: Izgubili smo Nebo (II. dio), fra T. Pervan

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
Mario Vasilj
Totin

Na dobro nam došao Mladifest!

Valja nam, o 43. obljetnici međugorskih ukazanja, zastati i u vlastitoj duši ocrtati koordinate svoje prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Zapazit ćemo svakako da je duhovni zemljovid osoba i obitelji, pa i župnih zajednica, obnovljen i osvježen, poslije Gospina poziva na molitvu, post i mir. Stara praksa preko Medugorja opet je postala mlada i vratila se, kao dar čovječanstvu, u punom sjaju.

Desetljeća su pokazala – mogu to svjedočiti milijuni hodočasnika – da vjera i ljubav žive u simbiozi, osobito onda kada izranjaju i uranjaju u slobodu.

Naša egzistencija nezamisliva je i bez ljubavi i slobode. Ako nije moguće u slobodi ljubiti bližnje, nije moguće sretno ni živjeti. Ili podjednako: ako nije moguće ljubiti, nije moguće ni vjerovati. Ljubav nikada nije samo osobni čin čovjeka, jer i vjera djeluje isključivo kroz ljubav u slobodi, a vjeru nije moguće izdvojiti iz ljudskih interakcija. Ljubav po svojoj strukturi i nužnosti uvijek pita za drugoga i uvijek brine o drugome.

„Kad čovjek zna da ga netko ljubi, i to bezuvjetnom ljubavlju, onda on mora dobiti snagu i početi ljubiti druge ljubavlju koja stvara uvjete za život, boreći se protiv uništenja i smrti. To je ona ljubav koja danas svijetu upravo nedostaje.“ (fra Slavko Barbarić)

Neka Kraljica Mira ostane izvor naše ljubavi, jer od nje najbolje učimo kako se ljubi i sluša Boga, da bi nam već za ovoga života bilo dobro na zemlji, da nas nosi radost i pod križevima, poniznost u slavlju, nada u mukama, vjera u svim tjeskobama i ljubav u svemu.

I ovoga ljeta dolazi nam mnoštvo hodočasnika. Po svetim sakramentima obnavljaju dušu i vlastite obitelji, ali i u cijelom svijetu jačaju vjeru i nadu. Koliko samo duhovnih plodova! Nižu se ovdje susreti osoba s posebnim potrebama, bračnih parova, svećenika. U poniznosti i zahvalnosti proslavljena je i 43. obljetnica ukazanja, a radost će kulminirati susretom Mladifest koji je pokrenuo fra Slavko Barbarić. Mladifest – par excellence događaj – je nešto od najljepšega što je niknulo u Crkvi zadnjih desetljeća.

Na Mladifestu ne će biti segregacije niti rasizma, droge i kriminala, i svi će biti s ljubavlju i poštovanjem prihvaćeni. Događat će se i prožimanje različitih kultura, konstruktivnih dijaloga koje ima za cilj ovaj svijet učiniti boljim i plemenitijim mjestom. Na konkretnom iskustvu mnogi će spoznati što je i kakva je Crkva, kako je valja jačati i razvijati, poštivati i ljubiti.

Crkva tako raste uz skute Kraljice Mira, Crkva spremna na pokajanje i radost. Takvi znaju da dušu izgrađuje vjernost u malome, iskrena poniznost i stalna kontemplativna svijest da smo pred očima Božjim, a ujedno u zaštitničkim rukama naše Kraljice Mira.

Pokojni fra Slavko Barbarić ovako je hrabrio hodočasnike: „Tko se bude družio u molitvi s Marijom i Isusom, postat će novi čovjek, čovjek srca. A samo s čovjekom srca svijet ima budućnost. Tko bude nadahnut ovim srcima ne će biti zahvaćen zloom, iako će mu se zlo nametati, niti će ući u tamu, jer će imati svjetlo, niti će izgubiti mir pa makar morao trpjeti, niti se osjećati osamljen, makar ga svi napustili.“

Na dobro nam došao Mladifest!

IVAN PAVAO II. I MEĐUGORJE

Kad Nebo ispisuje povijest

Živimo u vremenu u kome općenito vlada povijesni zaborav. Tko se sjeća 11. rujna 2001., tko pamti balvane na prometnicama od mora do Plitvica 1991.? Ili oslobodilačkoga domovinskog rata? Dvput godišnje slavimo spomen, u kolovozu i za sloma otpora u Vukovaru? Tko se sjeća pohoda pape Ivana Pavla II. domovini Poljskoj u lipnju 1979.? Od toga je prošlo punih 45 godina, a 35 godina od pada Berlinskoga zida. Tko misli na te nadnevke koji bijahu milenijski, epohalni, koji su okrenuli povijest svijeta i planeta u drugom smjeru? Pad Berlinskoga zida dogodio se dvjesto godina nakon pada Bastilje u Parizu. Koje razlike u posljedicama one i ove revolucije 1989. Onaj se prevrat valjao u krvi, kao i sve potonje revolucije tijekom dvaju stoljeća, koje su odnijele gotovo dvjesto milijuna žrtava, dok ova bijaše miroljubiva – spojio se Istok i Zapad, ljudi su se na Berlinskom zidu grlili i ljubili! Napokon sloboda od tiranije i zlosilnoga komunističkog režima.

fra
Tomislav
Pervan

S Gospom od Poljske do Meksika

Još uvijek nije ispisana filozofija povijesti niti metapovijesti minulih pedeset godina, otkako je na Petrovu stolicu došao poljski papa Ivan Pavao II. Za njega su komentatori nakon izbora rekli kako „ovaj Papa dolazi izravno iz Galileje“, kao i sveti Petar. Ivan Pavao II. u svome pozdravnom govoru ističe kako dolazi iz 'daleke zemlje', iz komunističkoga svijeta, a osobno je proživio i na svojoj koži iskusio dva totalitarna sustava, nacistički i komunistički. U inauguralnoj homiliji nastupa s programom: „Otvorite! Štoviše, širom otvorite vrata Kristu!“ na svakom području ljudskog djelovanja.

Prvo njegovo putovanje u inozemstvo bijaše Mexico City, pohod Guadalupskoj Gospi i Dominikanskoj Republici, na skup latinoameričkih biskupa u veljači 1979. Ondje je doživio što znači odana pobožnost Božjega puka Majci Božjoj. Na svome radnom stolu trajno je imao lik Gospe iz Guadalupe.

Između Praškoga proljeća 1968., koje je ugušeno tenkovima na ulicama Praga te pada Berlinskoga zida 1989. dva desetljeća vladao je „mir groblja“, apatija, agonija, progoni, ponižavanja i cinizam na europskom Istoku. U bivšoj državi imamo buđenje ali i nasilno gušenje Hrvatskog proljeća 1971., potom doba tzv. „hrvatske šutnje“, do prvih slobodnih izbora 1990. Vrijeme je to prividnoga razdoblja „Božje šutnje“. Iznenadnim izborom poljskoga pape na Petrovu stolicu događa se tektonski poremećaj u komunističkom bloku. Svjedoci smo **prodora misterija** u ljudsku povijest. Naš Bog nije Bog deista, koji je 'onkraj oblaka', koji se ne bi zanimao za svijet, nego Bog koji piše i stvara povijest. Konkretno.

„Papa? Koliko taj ima divizija?“ Tim se riječima diktator i zločinac Staljin ironično rugao Papi te mu osporio bilo kakvu mjerodavnost u svjetskoj politici. Sovjetski Savez odavno više ne postoji, od Božića (!) 1991., dok Papa nastavlja služiti Crkvi i svijetu u Vatikanu, bez tenkovskih kolona i divizija, redovito privlačeći desetke tisuća hodočasnika i vjernika na Trg Svetoga Petra u Rimu ili milijune na svojim inozemnim putovanjima. Upravo je novi Papa iz Poljske pokrenuo cijeli poljski narod, milijunske „Božje divizije“, koje su nezaustavljivo i sustavno iznutra potkopavale i rušile temelje bezbožnoga komunizma.

Domovina se ne zaboravlja

Znamo da je komunizam baštinik i slijednik Francuske krvave revolucije i

prosvjetiteljstva, slijednik revolucija iz 19. stoljeća, a u dvadesetom baštinik lenjinističko-staljinističkog terora, zlosilja. Epohalni događaj – nenasilno, mirno urušavanje komunizma – zacijelo je najveći povijesni događaj u cijelom tisućljeću. Mnogi će tvrditi, značajnija je Francuska revolucija. Treba imati na umu, ona je nastupila otvoreno protiv Boga, u ime bezboštva, promicala ateizam i masovno ubijanje, nastupila protukršćanski i protucrkveno, izvršila i prvi genocid u povijesti nad pokrajinom Vendée u Francuskoj, ali je i ona skončala u krvi te završila u trenutku kad je Napoleon preuzeo vlast, sam sebi, u svojoj nadmenosti, u nazočnosti Pape, 'nataknuo' krunu na glavu g. 1804. te se okrunio za francuskog cara. Ne više kralja! I sve potonje revolucije, kćeri „Majke svih revolucija“, bile su uglavnom bezbožne, nastupale su protiv Boga i Crkve, do dana današnjega. Smrt Boga istodobno je i smrt čovjeka. F. Nietzsche je proglasio „smrt Boga“, a M. Foucault sedamdesetih je godina kao logičnu posljedicu toga proglasio i „smrt čovjeka“.

Revolucija i urušavanje komunizma kao revolucija srca i savjesti Ivana Pavla II. započela je kad je za pohoda Poljskoj u lipnju 1979. svomu narodu vratio istinu o njihovoj povijesti i kulturi, što je poljski komunistički režim iskrivljivao i potiskivao od 1945. upravo kao i u Hrvatskoj, do danas. Svjestan svoga poslanja za Crkvu i svijet Papa je za Duhove u lipnju 1979. pohodio domovinu te je ondje tijekom desetodnevnog pohoda podignuo na noge milijunsku vojsku vjernika.

Komunistički su vlastodršci htjeli onemogućiti Papi pohod Poljskoj, ali je on bio uporan. Htio je u domovini proslaviti tisuću (1000!) godina pokrštenja poljskoga naroda te proslaviti i devetstotu obljetnicu smrti biskupa i mučenika svetoga Stanislava, svoga prethodnika na stolici u Krakovu. Doček bez državnog protokola, kao i u sekularnom Meksiku u siječnju te godine, gdje je na vlasti masonskan klika, makar je poglavar države Vatikan s vatikanskom ali i poljskom putovnicom i državljanstvom. Bijaše to povijesni pohod, u tome se slažu svi komentatori, pohod koji je u temeljima uzdrmao komunistički svijet.

Molitveni potres

Njegova domovina Poljska postala je pozornicom snažnoga potresa koji se dogodio u cijelom narodu a potom i na europskom Istoku. Papa je govorio proročkim glasom na prostoru bogo- i čovjekoubojica 20. stoljeća, u blizini Auschwitza i

Katynske šume, na prostorima gdje je čovjek htio postati Bog. Papa ulijeva vjeru i nadu te snagu svomu narodu; narod je očitovao svoj osjećaj pripadnosti Crkvi, oko Pape i Kristova oltara okupljale su se stotine tisuća vjernika, dobro organizirani, mirni, prepuni molitvenog zanosa.

Ivan Pavao II. pozdravlja mnoštva koja čekaju da vide svoga sina u samostanu Jasne Gore u Čenstohovi. Zajedno s Papom pjevaju iz dubine srca i biča: „**Hoćemo Boga! Hoćemo Boga! – Djevice, Sveta!**“

Revolucija i urušavanje komunizma kao revolucija srca i savjesti Ivana Pavla II. započela je kad je za pohoda Poljskoj u lipnju 1979. svomu narodu vratio istinu o njihovoj povijesti i kulturi, što je poljski komunistički režim iskrivljivao i potiskivao od 1945. upravo kao i u Hrvatskoj, do danas. Svjestan svoga poslanja za Crkvu i svijet Papa je za Duhove u lipnju 1979. pohodio domovinu te je ondje tijekom desetodnevnog pohoda podignuo na noge milijunsku vojsku vjernika.

„Hoćemo Boga u obiteljima, u knjigama, u školama, hoćemo i želimo Boga u zakonima, u vlasti, hoćemo Boga – hoćemo Boga!“ Poljska se tresla od molitvenih vapaja, a komunisti se prepali od siline događanja s Papom i njegovim okruženjem.

Na grobu Neznanoga junaka u Varšavi Papa mirnim, lagano izgovorenim sonornim glasom moli, zaklinje Nebo: „Pošalji Duha Svetoga i obnovi lice zemlje. Ove zemlje! Poljske!“ Tadeusz Mazowiecki, potonji premijer nakon 1989., zapisao je kako smo „svi osjetili snažno puhanje, gotovo vihor Duha Svetoga, osjetili smo duhovnu promjenu“. Osjetilo se kako Bog ponovno piše i stvara povijest, povijest spasenja. Godinu dana nakon toga organiziraju se prvi slobodni sindikati u Poljskoj u brodogradilištu u Gdanjsku oko sindikata Solidarnosti. Miroljubiva Bastilja!

Poljska Crkva nije zapravo trebala ponovno osnaživanje niti nadahnuće u lipnju 1979. Bila je to najjača krajevna Crkva iza željeznoga zastora, pohrana poljskog autentičnog nacionalnog identiteta i stalni trn u tijelu komunističkih vlasti. Staljin je izvrsno pogodio da je pokuš da se Poljska stavi pod komunistički režim pokušaj 'osjedlavanja krave'. Ipak je i on nešto pametno slutio.

Osamdesete su godine doba epohalnih promjena u Europi i svijetu. Najsnažnijih mirnih prevrata u cijelom tisućljeću. Papa je na Blagovijest 1984. posvetio cijeli svijet i Rusiju Bezgrješnom srcu Marijnu, prema želji Fatimske Gospe. Godinu dana nakon Posvete na čelo Sovjetskog Saveza dolazi M. Gorbačov, uslijedile su godine „glasnosti i perestrojke“.

Što se tiče političke vrhuške u to doba, šef poljske komunističke partije Edward Gierek, kradomice je promatrao iz svoje hotelske sobe misu Ivana Pavla II. 2. lipnja, visoko iznad Trga pobjede u Varšavi. Kad je čuo kako zaziva Papa Duha Svetoga da „obnovi lice zemlje – ove zemlje!“, zatim stotine tisuća Poljaka koje izvikuju „Hoćemo Boga! Hoćemo Boga!“, zacijelo je i on kao šef partije osjetio vjetrove promjene i zadržao.

Krizna i kritična godina 1981.

Novi papa, Ivan Pavao II., postao je komunističkim vođama na Istoku ugroza, krajnje opasan i zato odlučuju smaknuti ga. Neuspjeli atentat na Papu 13. svibnja 1981. na Petrovu Trgu u Rimu, prolijeva se svježa mučenička krv, Papa je uspio preživjeti. Ni danas nije do kraja jasno tko je organizirao taj atentat. Sumnja se na bugarske tajne službe ili pak sovjetski KGB. Dogodilo se to na dan Fatimske Gospe. Papa u bolničkom krevetu čita Treću fatimsku tajnu što ju je zabilježila fatimska vidjelica Lucija i vidi sebe donekle u toj tajni. Godinu dana poslije u Fatimi će Papa dati ugraditi metak iz svoga tijela u krunu Fatimske Gospe, uz popratne riječi, *kako je jedna ruka metak*

prema njemu usmjerila i ispalila, ali ga je druga ruka vodila, da ne razori vitalne organe snažnoga, sportskoga Pape. Papa je preživio atentat, ali se nikada od njega nije oporavio, cijeloga je svoga potonjega života i pontifikata nosio posljedice toga kobnoga mučkoga i mučeničkoga ranjavanja. Neposredno nakon atentata dijagnosticirana mu je Parkinsonova bolest koja je kako znamo neizlječiva te je od nje i preminuo početkom travnja 2005.

Ta je godina, 1981., znakovita i po drugome događaju unutar kršćanskih zajednica. Papa je naime htio te godine s cijelom Crkvom – katoličkom, istočnima te protestantskim zajednicama – obilježiti 1600. obljetnicu od održavanja Prvoga carigradskoga sabora (381.-1981.) te 1550. obljetnicu od održavanja Efeškoga sabora (431.-1981.). Znamo što su ti sabori značili u povijesti Crkve za definiranje vjerskoga poklada, dogme o Presvetome Trojstvu i Mariji. Definirani su Nicejsko-carigradsko vjerovanje te istina kako je Marija Bogorodica – Theotokos. Svetkovanje tih obljetnica trebalo se održati na svetkovinu Duhova te godine u Rimu, dopodne u crkvi Svetoga Petra, popodne u bazilici Maria Maggiore, Blažene Djevice Marije, Marije Velike.

Napisao je Papa i sadržajnu posvetnu molitvu za tu prigodu koju nije mogao osobno izgovoriti; nalazio se, naime, zbog atentata u bolničkom krevetu, ali je sve obrede pratio iz svoga kreveta, toga dana, na Duhove. I u toj posvetnoj molitvi višekratno se ponavlja zaziv: „Dođi!“ – „Dođi“. Upravo kao sa završetka Knjige Otkrivenja: ‘Dođi, Gospodine! Dođi, Duše Sveti. Dođi, Majko Marijo!’ Za manje od dvadesetak dana od Duhova (7. lipnja 1981.) dogodilo se Međugorje, odnosno ukazanje Blažene Djevice Marije na Podbrdu, Bijakovici, 24. lipnja

1981. Odgovor Neba na Papin vapaj, vapaj cijeloga Planeta! Bilo bi to ukoliko šire surjeđe međugorskih zbivanja, na razdjelnici svjetova i režima, Istoka i Zapada, slobode i neslobode. Na to ukazuje i zemljopisni položaj Međugorja, razdjelnica svjetova, kultura, vjera.

Osamdesete su godine doba epohalnih promjena u Europi i svijetu. Najsnažnijih mirnih prevrata u cijelom tisućljeću. Papa je na Blagovijest 1984. posvetio cijeli svijet i Rusiju Bezgrješnom srcu Marijnu, prema želji Fatimske Gospe. Godinu dana nakon Posvete na čelo Sovjetskog Saveza dolazi M. Gorbačov, uslijedile su godine „glasnosti i perestrojke“. God. 1987. Papa proglašava Marijnsku godinu, 1989. pada Berlinski zid kao znamen komunizma. Urušava se bezbožni komunizam, a na sami Božić (!) 1991. ukazom predsjednika Gorbačova prestaje postojati Sovjetski Savez, bastard, nezakonito čedo komunističke revolucije i Pakla. Nestao sa svjetske pozornice! Tko može zanijekati utjecaj Neba?!

Američki povjesničar hladnoga rata na Yale sveučilištu John Lewis Gaddis, napisao je 2005.: „Kad je Ivan Pavao II. poljubio poljsku zemlju u zračnoj luci u Varšavi 2. lipnja 1979., započeo je proces kojim će pasti i urušiti se komunizam u Poljskoj - i na kraju posvuda u Europi“. Iako su mnogi uzročni čimbenici oblikovali ono što znamo kao revoluciju 1989., neposredni čimbenik koji je odredio kad se i kako se ona dogodila bijaše Ivan Pavao II.

Bijaše to ujedno vrijeme kad se nije moglo slobodno putovati s Istoka na Zapad. Sjetimo se Berlinskoga zida i mirirane granice između Istočne i Zapadne Njemačke, bodljikave žice koja je dijelila blokove i svjetove. U tome onodobna Jugoslavija bijaše stanovita iznimka. Ovamo se moglo putovati s Istoka i sa Zapada, jasno uz vizni (a za državu i unosni devizni) režim. Turisti iz Istočne Njemačke ili Češke i Slovačke mogli su u skupinama putovati na Jadran, ali ne i u zapadne zemlje. Zapadni su turisti bili dobrodošli jer su donosili devize. Dakle, prostor bivše države bijaše i u komunističkom razdoblju stanovito stjecište i susretište kultura i civilizacija, religija i svjetonazora, kapitalizma i komunizma. Time ovo ozemlje bijaše pogodno tlo za komunikaciju između komunističkoga i kapitalističkoga bloka.

Dobro se sjećam kao župnik ovdje u Međugorju mnogih mladih koji su putovali autobusima iz Čehoslovačke da bi ljetovali na Jadranu. Poneki bi se od svojih grupa odvajali i dolazili u Međugorje te bi ovdje danima živjeli u veoma

oskudnim uvjetima, spavali u šatorima pod vedrim nebom, hranili se konzerzama itd.. Bili su, očito, iznutra gladni i žudni Boga te Božje blizine. Iskusili su kako komunizam i ateizam ne usrećuju čovjeka, zapravo uništavaju dušu, svode sve u ništavilo. U to smo doba u župnom uredu znali dijeliti desetke tisuća krunica, molitvenika i Biblija na njihovu jeziku, medaljica, nabožnih predmeta. Jednom riječju, bijahu željni Svetoga, željni Duha Božjega. Svjedočanstva iz Međugorja doprla su i do češkoga kardinala Františka Tomašeka koji je bio oduševljen Međugorjem te je u nekoliko navrata primao vidoce i svećenike iz Međugorja.

Učinci ukazanja u Bijakovici

Početkom srpnja 1981. župnik fra Jozo Zovko, koji je u župu došao u studenom 1980., uveo je večernju svetu Misu uz molitvu krunice te molitve za ozdravljenje nakon svete Mise do kasno u noć. Svećenici su na prostoru oko župne crkve ispo- vijedali Božji puk. Mi koji smo tih dana slušali brojne i životne ispovijedi bili smo uvjereni da Marija ruši kraljevstvo Sotone i Zla upravo preko ispovijedi. Osobe su nakon desetljeća komunizma dolazile pod teretom grijeha, tražile mir duši i odlazile smirene, s Bogom pomirene. Uzbiljivala se misao iz psalma: „Svaka pūt dolazi k tebi pod teretom grijeha. Naši nas prijestupi taru, ti ih pomirujesh“ (Ps 65,3.4). Grijeh kao teško breme na ramenima, ali i duši. Iskustvo oprosta koje se ne zaboravlja.

Trebalo je izdržavati satima vani, na srpanjskoj vrućini. Upravo te ispovijedi bijahu očit znak da se u Međugorju događa nešto silno. Vremenom je Međugorje prozvano „ispovjedaonicom svijeta“. Dok u drugim svetištima sakrament pomirenja jedva tko traži, ovdje je to svakodnevna praksa. Milijuni su pronašli svoj mir i Boga. Mogli su rasterećeni, obručeni u nove, „bijeke krsne haljine“, krenuti u život. Fizičko i duhovno ozdravljenje grijehnika događa se u ispovjedaonici jer je sakrament pomirenja i oprosta grijeha prvi dar Uskrsloga (usp. Iv 20,23).

Problem smeća i otpada svjetski je problem. Kamo s njime, gdje ga spaljivati, uništavati, odvoziti? Upravo je Međugorje najveće odlagalište, „spalionica“

čovjekova grijeha i smeća, mjesto gdje se prži i „kremira“ Đavao. Tu se rađa mir i širi svijetom. Ono što je Marija započela u Fatimi, gdje su vidioci imali viđenje pakla i paklenih muka, nastavlja Gospa ovdje preko sakramenta pomirenja te vraća grješnika k Bogu.

Marija se za jednoga ukazanja u kolovozu 1981. predstavila kao „Kraljica Mira“. To svijetu danas treba. Bio sam naime nazočan za ukazanja kad je naš fratar iz Amerike fra David Zrno zamolio vidioca Jakova Čolu da pita Gospu, kako se ona ovdje predstavlja. I mali je deseto-godišnjak nakon ukazanja rekao smjesta: „Ja sam Kraljica Mira!“

Mir bijaše nasušna potreba tih godina u svijetu. U Poljskoj uvedena vojna diktatura, zabranjeni sindikati, sindikalne vođe pohapšene. Cijeli je svijet znao za sovjetske vojne intervencije te gušenje slobode tenkovima u Istočnoj Njemačkoj, Mađarskoj, Čehoslovačkoj, a prethodno i u Poljskoj. Da bi izbjegla intervencija izvana, uvedena je vojna diktatura. Hladni se rat između Istoka i Zapada nastavljao. Papa je ponovno nakon atentata pohodio domovinu Poljsku. Tražio da se dokine diktatura. Znao je za Međugorje i na njega blagohotno gledao.

Bog ispisuje povijest

Vođa sindikata Solidarnost Lech Walesa zapisao je u svojim sjećanjima: „Sveti Otac ne samo da je pospješio sukobe s komunizmom nego je spriječio krvavu konfrontaciju s njime“. Sve što se odvijalo na europskom Istoku nakon Papina izbora ne bi bilo moguće bez prisutnosti Neba i ovoga Pape, pa i u političkom smislu, u cijelome svijetu.

Spomenuti pad komunizma prijelomne 1989. dogodio se na miran način, bez oružja i žrtava, milijunskim molitvenim mimohodima, sa svijećama u rukama, pod geslom „Mačeve u plugove – koplja u srpove“ u Istočnoj Njemačkoj. Navod iz prorokâ Izaije i Miheja (Iz 2,4; Mih 4,3). Pao je Berlinski zid, znamen koji je dijelio Europu i svijet na dva bloka. Pao je komunizam i urušio se u sebe, kao kula od karata. Implozija, ne eksplozija. Djelo Neba, ne ljudskih ruku ni domišljanja. Bog se poslužio pojedincima koji su na-

Američki povjesničar hladnoga rata na Yale sveučilištu John Lewis Gaddis, napisao je 2005.: „Kad je Ivan Pavao II. poljubio poljsku zemlju u zračnoj luci u Varšavi 2. lipnja 1979., započeo je proces kojim će pasti i urušiti se komunizam u Poljskoj - i na kraju posvuda u Europi“. Iako su mnogi uzročni čimbenici oblikovali ono što znamo kao revoluciju 1989., neposredni čimbenik koji je odredio kad se i kako se ona dogodila bijaše Ivan Pavao II.

stupali proročki i započeli epohalno djelo koje bijaše nemoguće izvesti bez učešća i Božjega djela u svijetu – Kristove Crkve. Tko će i tko može zanijekati ulogu Neba, ulogu Pape i Međugorja u procesu urušavanja komunizma. Nitko od velikih svjetskih političara, državnika ni filozofa nije očekivao tako brzo urušavanje komunističkoga Moloha koji je trajno tražio i žderao milijunske ljudske žrtve diljem svijeta.

Bog stvara i piše te dopisuje povijest, dopisuje Djela apostolska i u naše vrijeme. Cijela nam Biblija svjedoči kako Bog piše i stvara povijest. On je Bog povijesti i vremena, ne toliko prostora. Pad komunizma nalik je padu Jerihona i njegovih utvrđenih zidova u Starom zavjetu (usp. Još 6). Nakon sedmodnevnih molitvenih ophoda, mimohoda, sa svijećama i bubnjevima u rukama, na gromoglasni zvuk truba, pale su zidine Jerihona, a na sličan način pao je i komunizam. Deset godina prije Ivan Pavao II. izazvao je te promjene za svoga pohoda domovini.

Ono što je učinio bijaše da je zapalio revoluciju savjesti i srca, koja je prethodila i omogućila nenasilnu političku revoluciju koja je srušila Berlinski zid, emancipirala zemlje istočne i srednje Europe te urušila Sovjetski Savez otpisom baltičkih država i Ukrajine. Prestao je postojati taj komunistički bastard 1991. na sami Božić! Okidač za takvu revoluciju savjesti, konačne odluke muškaraca i žena odlučnih da „žive u istini“, bijaše Ivan Pavao II.

Papin prijatelj, filozof i svećenik Joseph Tischner, jednom je opisao pokret Solidarnost kao veliku šumu koju je zasadila probuđena savjest. Sjajna slika oca Tischnera trebala bi se danas ponoviti na Zapadu. Zapadu je potrebno ponovno „pošumljavanje“, sadnja novih sjemena savjesti, ponovno izražavajući ugrađene istine o ljudskom dostojanstvu, na koje je Ivan Pavao II apelirao tijekom tih devet dana lipnja 1979. To su bili dani u kojima se moderna povijest okrenula – prema jednom humanijem i plemenitijem smjeru. Revolucija iz 1989. bila je utjelovljenje konačne revolucije. A konačna revolucija je zaokret ljudskoga srca prema istini i dobru, prema zbiljskom humanumu i u konačnici prema Bogu, koji jedini može stvoriti sve novo, kako nam pretkazuje i Knjiga Otkrivenja u svojoj završnici. Međugorje je pak trajni poziv na zaokret prema Bogu i Nebu. ■

Poruka za naše vrijeme

fra
Antonio
Musa

Prije nekoliko mjeseci po prvi sam put hodočasnički putovao u Meksiko, u svetište Gospe Guadalupske. Ovo Gospino svetište često se naziva i najsvetijim mjestom zapadne zemljine polutke. Naime, više od 20 milijuna hodočasnika svake godine dolazi u Mexico City kako bi molilo na mjestu gdje se Blažena Djevica Marija ukazala sada svetom Juanu Diegu. Osobito je svečana proslava godišnjice ukazanja, 12. prosinca kada svetište posjeti više od 10 milijuna hodočasnika. Po dolasku u Mexico City svaki hodočasnik najprije želi poći u svetište. Moliti pred slikom koju je Gospa čudesno dala Juanu Diegu uistinu je velika milost. Stajati pred likom Majke u zajedništvu tolikih hodočasnika ohrabrujuće je i nadahnjujuće. Ipak, svaki dobar vodič znade da je za razumijevanje ukazanja Gospe Guadalupske potrebno hodočašće početi s jednog drugog mjesta. A naša je grupa bila blagoslovljena izvrsnim vodičem.

Svoj obilazak započeli smo na rubu grada, kod franjevačke crkve sv. Jakova. Ta je crkva sagrađena na ruševinama poganskoga hrama gdje su Asteci prinosili

žrtve poganskim bogovima. Njihove žrtve su uključivale i ljudske žrtve, često žrtvovanja i djece. Franjevci, prvi misionari u Meksiku, željeli su napraviti svoju crkvu upravo na tome mjestu. Bio je to duboko proročanski čin. Naime, gradnjom crkve u kojoj će se slaviti sveta misa, taj spomen čin Kristove žrtve, oni su željeli poručiti domorodačkom stanovništvu da su nepotrebne i pogriješne žrtve koje oni prinosi. Krist je, naime, prinio samoga sebe za nas i to jedina žrtva po kojoj primamo spasenje. Ova je crkva postala središte vjerskog poučavanja. U njoj je, naime, u vjeri poučen i kršten i sveti Juan Diego i toliki drugi. Ova crkva je postala središnje mjesto za pronosjenje vjere i u njoj se stvorio preduvjet za obraćenje astečkoga puka na katoličku vjeru.

Ključan čin tog obraćenja dogodio se po Gospinu ukazanju godine 1531. Naime, kad se Blažena Djevica Marija ukazala Juan Diegu, ona je to učinila na njemu i onima oko njega razumljiv način. Gospa je govorila njihovim domorodačkim jezikom, koristila je simbole njihove kulture, čak je i izgledala slično mladim domorodačkim djevojkama. Na svaki je način iskoristila ono što su poznavali kao sveto kako bi ih uvela u savršenu spoznaju, spoznaju kršćanske vjere, vjere u Isusa Krista. Gospina je nakana bila slična nakanama franjevačkih misionara: donijeti u ovaj novo-otkriveni svijet poruku evanđelja i vjeru u Isusa Krista.

Sve se ovo događalo u vremenu kada je Europom harala protestantska reformacija koju je započeo Martin Luther. U tom spletu vjersko-političkih zavrzlama, stotine tisuća vjernika u Europi je pošlo putem reformacije i napustilo Kristovu Crkvu. U isto vrijeme, po Gospinoj prisutnosti, Bog je sebi na drugom kraju svijeta podizao novi narod i milijuni su po krštenju postali dio Crkve. Kada znamo ove dvije stvarnosti, napore misionara u pronosjenju Kristove vjere novo-otkrivenim svijetom i obraćenje tolikih na

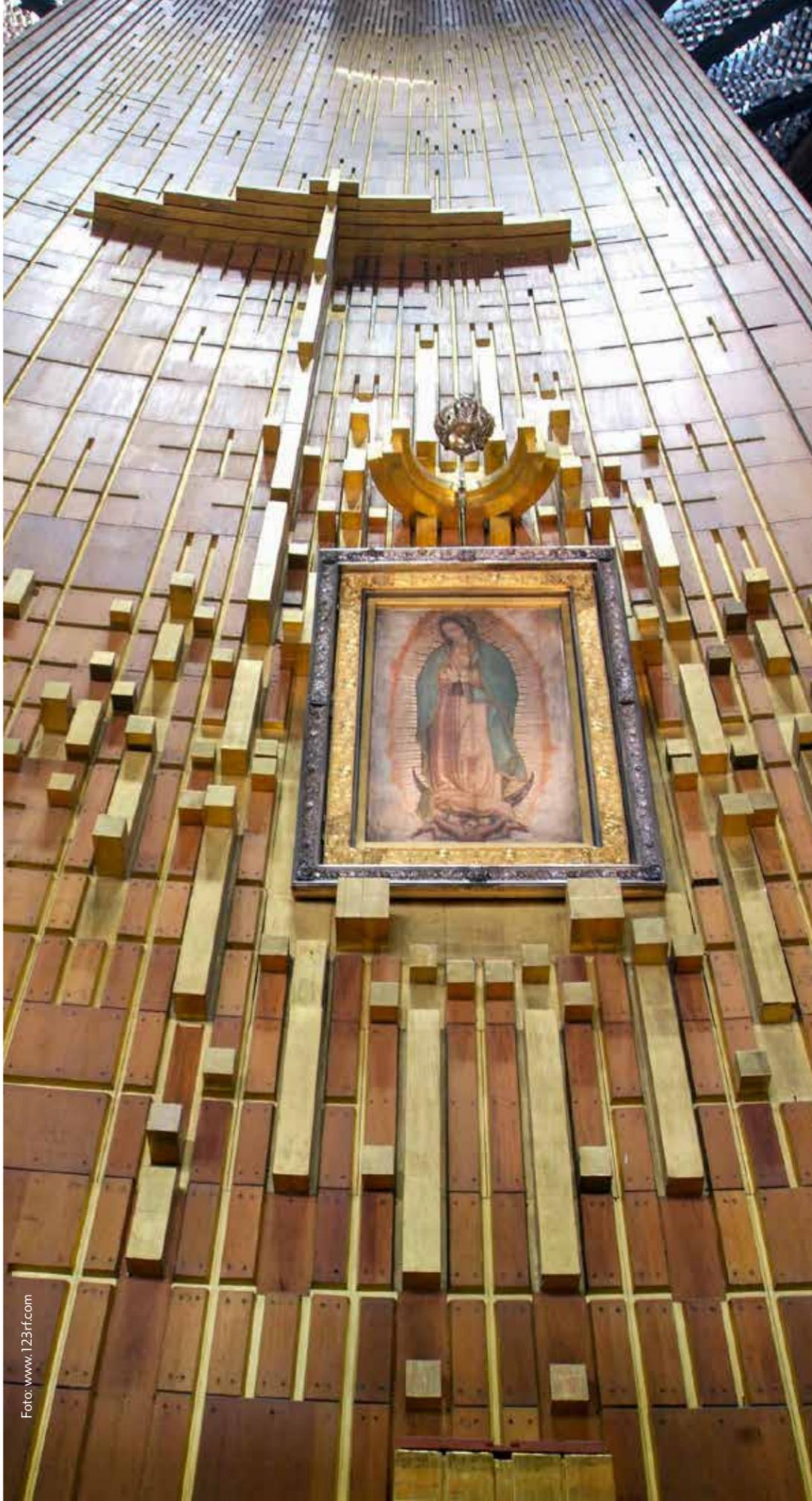

Foto: www.123rf.com

Kao što je nekoć Gospa u Guadalupeu govorila svojem narodu, tako danas Kraljica Mira progovara Crkvi Božjoj. Poruka Međugorja zato je poruka za naše vrijeme. To je poruka koja ne prestaje biti snažna, poruka koja je danas aktualna kao ono prvog dana, poruka koja s Podbrda mora poći svijetom i razliti se poput rijeke milosti do svakog ljudskog srca. Mir je ono što je potrebno svijetu. Mir je ono što je potrebno Crkvi. Mir je ono što je potrebno ljudskom srcu!

katoličku vjeru po Gospinim ukazanjima, onda s pravom možemo zaključiti da je poruka Guadalupea bila poruka za Crkvu toga vremena. Gospodin je po Gospinim ukazanjima te 1531. godine Crkvi darovao milosni izvor na kojemu vjernici primaju savršeno milosrđe, čvrstu nadu i pravu vjeru. I svako je Gospino ukazanje poruka za Crkvu toga vremena. U svakom ukazanju Bog nam daruje da otkrijemo jedan osobiti naglasak, ono što je potreba trenutka u kojem živimo, potreba Crkve, svijeta, zajednica i pojedinaca.

Već 43 godine iz Međugorja odzvanja poziv na mir. **Mir! Mir! Mir!** – to je ono što nam Kraljica Mira kao dobra majka ponavlja bez prestanka. O ovogodišnjoj obljetnici taj poziv na mir osobito je bio naglašen. Kao ono prvih dana i godina, Kraljica Mira poziva Crkvu na mir. U mislima se zato vraćamo u tu godinu 1981. Vraćamo se u vrijeme hladnih ratova, vrijeme diktatura i totalitarizama, vrijeme tajnih policija, zatvorskih samica, tortura i mučenja. Vraćamo se i u sve ono što je uslijedilo nakon desetljeća Gospine prisutnosti u Međugorju: vrijeme ratova i stradanja, vrijeme novih buđenja i sloma diktatura, vrijeme početka nekih novih ideologija koje danas haraju svijetom.

Usred svega toga Kraljica Mira ponavlja svoju poruku: **Mir! Mir neka vlada u vama i među vama!** Kao što je nekoć Gospa u Guadalupeu govorila svojem narodu, tako danas Kraljica Mira progovara Crkvi Božjoj. Poruka Međugorja zato je poruka za naše vrijeme. To je poruka koja ne prestaje biti snažna, poruka koja je danas aktualna kao ono prvog dana, poruka koja s Podbrda mora poći svijetom i razliti se poput rijeke milosti do svakog ljudskog srca. Mir je ono što je potrebno svijetu. Mir je ono što je potrebno Crkvi. Mir je ono što je potrebno ljudskom srcu!

Živeći i služeći daleko od Hercegovine, daleko od Međugorja, uvjerio sam se da je po Kraljici Mira međugorska poruka mira doprijela daleko u svijet. To je možda i ponajbolje što je naš kutak zemlje podario svijetu. Gledajući i slavljem ovogodišnje obljetnice Gospinih ukazanja, preteći svete mise i propovijedi, su-

Baš poput franjevačke crkve sv. Jakova u Mexico Cityju, crkva sv. Jakova u Međugorju postala je mjesto gdje se ruše poganski oltari našega vremena. U svijetu koji žrtve prinosi na oltarima sebezljubija, izopačenih ideologija i kulturi izbacivanja svega što je ljudsko i božansko u svijetu, u Međugorju čujemo još jednom potvrdu da je potrebno ljubiti Boga iznad svega, a svoga bližnjega kao samoga sebe, da se samo Bogu treba klanjati i njemu jedinom služiti, te da čovjek ne živi samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz Božjih usta.

djelujući u molitvi s Podbrda, poželio sam da sam tamo. U tim osjećajima proslavio sam i svetu misu na godišnjicu ukazanja. Poslije svete mise u srcu sam doživio istinski mir i shvatio sam da nije Božja želja ni nakana Kraljice Mira da mi nužno budemo u Međugorju, nego da Međugorje bude ondje gdje smo mi pa da se ta poruka mira može po nama širiti svijetom, počevši ondje gdje je to najpotrebnije.

Bilo je zato čudesno snažno vidjeti biskupa Jana Sobila iz Ukrajine kako sudjeluje na molitvi krunice na Podbrdu svake večeri uz ovogodišnju obljetnicu. Crkva u Ukrajini čula je Gospin poziv na mir. Taj poziv Gospa upućuje i svakome od nas. U slavlju svetih sakramenta, osobito u slavlju sakramenta svete ispovijedi, Bog daruje mir našem srcu kako bismo mogli taj mir dijeliti dalje. Zato ne zanemarimo ovaj veliki sakrament. Svojim kršćanskim životom potičimo i druge na redovito primanje milosrđa u svetoj ispovijedi. Svećenici neka budu vjernicima na raspolaganju za ispovijed, a vjernici neka od svojih svećenika traže odrješenje. I jedni i drugi tako će odgovoriti na poziv mira koji nam upućuje Kraljica Mira. Samo izmireni s Bogom i s ljudima možemo ići graditi mir u svijetu.

Baš poput franjevačke crkve sv. Jakova u Mexico Cityju, crkva sv. Jakova u Međugorju postala je mjesto gdje se ruše poganski oltari našega vremena. U svijetu koji žrtve prinosi na oltarima sebezljubija, izopačenih ideologija i kulturi izbacivanja svega što je ljudsko i božansko u svijetu, u Međugorju čujemo još jednom potvrdu da je potrebno ljubiti Boga iznad svega, a svoga bližnjega kao samoga sebe, da se samo Bogu treba klanjati i njemu jedinom služiti, te da čovjek ne živi samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz Božjih usta.

U svijetu koji ljubi nemir, međugorska poruka mira postaje porukom za cijelu Crkvu, porukom za cijeli svijet, porukom za naše vrijeme. Slično onom vremenu Gospinih ukazanja u Meksiku, i u ovo naše vrijeme vidimo mnoštvo onih koji napuštaju pravu vjeru i Kristovu Crkvu. Moderni reformatori i u naše vrijeme odustaju od onoga što je Božje i zamjenjuju ga produktima ljudskih zastranjenja. Ipak, upravo u međugorskoj crkvi, na međugorskim brdima, Bog sebi podiže novi narod, vjeran onome što nam je on ostavio kao polog vjere koji treba ljubiti, čuvati i živjeti. ■

fra
Zvonimir
Pavičić

Iako mi u Crkvi, od svih učenika, najviše častimo Petra kao prvaka među njima, Jakov Stariji je uživao veliki ugled u prvoj Crkvi. Još dok su bili s Isusom, on je imao posebne trenutke. Isus ga je izabrao da bude svjedokom velikih događaja, kao što je njegovo preobraženje na gori Tabor ili molitva u Maslinskome vrtu i još neka njegova čudesa. Možemo stoga zaključiti kako je Jakov u pravom smislu riječi izbliza promatrao sve što je Isus činio i sve što je Isus zapravo bio. U trenutku preobraženja, promatrao je njegovu slavu. Evanđelisti nam govore o blistavosti njegova lica, o Mojsiju i Iliji koji su mu se ukazali i s kojima je govorio. Sve je to Jakov promatrao i sigurno u svome srcu razmišljao o tome. Često nakon ovakvih velikih događaja stoji napomena da im je Isus rekao da to nikome ne govore dok je on živ ili oni sami o tome nisu mogli govoriti. To nam sve govori o intenzitetu kojim se sve to događalo. Za jednog ribara kojega je Isus pozvao da ostavi svoga staroga oca, svoj zanat i svoj život, ovi su događaji sigurno izgrađivali jedan novi život, jedno novo poslanje, jednu novu stvarnost. To je u biti onaj zaokret koji se treba dogoditi u životu svakoga od nas, kada shvatimo da trebamo Bogu potpuno pripadati, da je on živ i stvaran i da utječe na moj život. Jakov je to iskusio jednim posebnim iskustvom. Iz neposredne je blizine sve to promatrao i uočavao kako se njegov život mijenja. No ta promjena nije došla odjednom.

Često mi zamišljamo živote prvih učenika kao neku idealnu životnu priču. A sami tekst evanđelja govori nam suprotno. Da oni nisu bili najbolji, da su imali svojih slabosti, da su duhovno rasli uz Isusa i napredovali u spoznaji. Ali za to je bio potreban dugačak hod. Hod s Isusom. Hod za Isusom. Vjerojatno stoga evanđelisti Isusa opisuju gotovo uvijek u hodu. On hoda, uvijek negdje ide, obilazi mjesta, a učenici ga prate u stopu. Njima je bio potreban poseban napor duha i uma da shvate Isusovu poruku, njegovu osobu, a osobito njegovo kraljevstvo. Čitamo kako su upravo Jakov i njegov brat Ivan i njihova majka to na poseban način

iskusili. Poznato nam je svima kako njihova majka pita Isusa da jedan od njezinih sinova bude njemu zdesna kada uspostavi svoje kraljevstvo. Nerazumijevanje Isusovih riječi događa se i dan danas. Zapravo, nitko od nas ne može reći da potpuno razumije sve. Jer je to otajstvo. A ono uvijek ostaje skriveno. Koliko god da nam se otkriva, opet ostaje zastrto velom tajne. No potrebno je ići za Isusom, upijati njegove riječi, čak i pretrpjeti koji ukor, kako bismo neprestano rasli i u svom hodu pratili Učitelja, išli za njim, išli naprijed. Isus nije odbacio svoju dvojicu učenika, iako je bio razalošćen što nisu shvatili bit njegova kraljevstva – da ono nije kraljevstvo u kojem se vlada, nego u kojem se služi i život svoj predaje za druge – nego ih uči da će i oni piti kalež koji on pije. Jakov u tome trenutku sigurno nije osjetio dubinu toga pitanja: „Možete li piti čašu koju ja pijem?“ No nekada se u jednostavnosti i naivnosti krije dubina životnoga odgovora. Tako je bilo i u Jakovljevom životu. Iako je odmah uskliknuo da može piti iz iste čaše, zapravo je prihvatio kalež mučeništva koji i njega čeka.

Nerazumijevanje Isusovih riječi događa se i dan danas. Zapravo, nitko od nas ne može reći da potpuno razumije sve. Jer je to otajstvo. A ono uvijek ostaje skriveno. Koliko god da nam se otkriva, opet ostaje zastrto velom tajne. No potrebno je ići za Isusom, upijati njegove riječi, čak i pretrpjeti koji ukor, kako bismo neprestano rasli i u svom hodu pratili Učitelja, išli za njim, išli naprijed.

Vjerujem da je u trenutcima dok je iščekivao svoj smrt, ponovno čuo riječi svoga Učitelja i prisjetio se majčina zahtjeva, čaše, te mu je bilo savršeno jasno da dijeli sudbinu svoga Učitelja: umire za kraljevstvo Božje. On je prvi od učenika koji je mučeničkom smrću posvjedočio za Isusa. Vlastima je bilo važno ukloniti one koji su uživali veliki ugled među kršćanima. Mislili su da će, ako njih smaknu, zastrašiti druge i uništiti taj novi pokret. Kao da ništa nisu naučili iz primjera Isusove muke i smrti: da Bog ima zadnju riječ, da uskrsnuće nadvladava sve, da se njega ne može ubiti, uništiti. Isto tako Jakovljeva smrt je odzvonila jako među kršćanima, toliko da je ostala zapisana u Novom zavjetu. To govori o njegovoj veličini u Crkvi. Bio je stup kršćana u Jeruzalemu. Neprijatelji su mislili da će s njegovim smaknućem zastrašiti kršćane. No krv mučenika uvijek rađa nove kršćane. Tako Jakov dijeli sudbinu svojega Učitelja i svojom smrću propovijeda Krista rassetoga, a svojom spremnošću na smrt vjeru u uskrsnuće i vječni život. Vjerujem kako je sve u Božjem planu, da se ništa ne događa slučajno. Stoga nije ni slučajno da je upravo Jakov Stariji zaštitnik ove župe. Kad sam gledao kartu putova sv. Jakova s naznačenim crkvama kojima je on zaštitnik, onda sam primijetio da je naša crkva jedina u Bosni i Hercegovini posvećena Jakovu Starijem. Možda se varam u tome, nemoguće mi je bilo provjeriti sve crkve u državi, ali sigurno je jedina koja okupi toliki broj hodočasnika iz cijeloga svijeta. Tamo gdje je Jakov, tu su hodočasnici i on ih prati svojim zagovorom. Ono što je on iskusio za svojega života to mnogi iskuse upravo u Međugorju. Milinu preobraženja mnogi posvjedoče molitvom na brdima – na našim gorama preobraženja – na Brdu ukazanja i na Križevcu. Kad ljudi pričaju svoje doživljaje, nedostaju im riječi kako bi sve opisali. Neki čak ostanu u šutnji i o tome progovore samo u ispovijedi znajući da se to tiče samo njih i Boga. Poput Jakova i one dvojice koji su šutjeli o tome sve do Isusova uskrsnuća. Šutjeli, ali u srcu prebirali. Vidjeti Isusa krvavim znojem oblivena, zaspati u noćnoj molitvi na Maslinskoj gori. Sve je to dio

vjerničkih osjećaja koji se mogu iskusiti u predanoj molitvi u ovoj župi. Iako nema maslina uz postaje žalosnih otajstava na Brdu ukazanja, prvo žalosno otajstvo sa svojim položajem neodoljivo vuče srce na susret s Isusom u Maslinskom vrtu. Kada se uvečer moli krunica i razmatra upravo to otajstvo, onda se promatra postaja na kojoj je blago osvjetljen Isusov lik koji kleči i moli. A postaja je okružena niskim raslinjem. Iznad postaje pogled ide prema zvijezdama koje svijetle, a noćna tišina otkriva dubinu trenutka – sadašnjeg i davnog – i dubinu otajstva. To mi je najdraže otajstvo. Ne samo zbog ovih vanjskih utjecaja, nego i zbog Isusova poziva njegovim učenicima, među kojima je i Jakov: „Bdijte i molite!“ Znamo kako su učenici zasпали, a Isus ih je budio više puta.

Zar nije to slika nas, naše molitve, našega života u kojem često padamo u san? No Isus nas budi i poziva na molitvu. To je Međugorje za mnoge danas: budi i poziva na molitvu, na život s Isusom. Jakov je lijepo ime i tako lijepo zvuči kada ga se izgovara. Mnogi u ovoj župi nose to ime upravo zbog svojega nebeskoga zaštitnika. U ovim danima molimo devetnicu tome velikome svecu i molimo njegov zagovor. Na nas – koji dočekujemo hodočasnike i koji im služimo; da nam poda snage i kršćanske ljubavi da svojim primjerom svjedočimo da smo i sami u Kristovoj blizini – na sve one koji hodočaste u ovo mjesto; da im podari iskustvo vjere, iskustvo vječnoga života koje se može doživjeti jedino u dubokoj sabranosti i predanju Bogu. Vjerujem da je sve u Božjem planu i da Bog sve uređuje. Tako i Jakov Stariji godinama zagovara ovo mjesto i nastavlja zagovarati. Kako je njega Isus vodio sa sobom otkrivajući mu otajstva svojega života i poslanja, tako i nas zove da pođemo za njim: na goru, na molitvu, u osamu, da iskusimo trenutke patnje i trenutke slave, ali iznad svega nas poziva u dvoranu posljednje večere, za euharistijski stol, da budemo svjedoci kruha koji se lomi, Tijela koje se žrtvuje za naše spasenje, Ljubavi od koje nitko nema veće. Položiti život svoj za prijatelje.

Jakov je nasljedovao svojega Učitelja do kraja, do smrti. Njemu je predao čitav svoj život, s njim je hodio i u njemu je vidio svoju budućnost i svoju vječnost. Duboko je bio uvjeren da jedino Isus daje život. Zato je mogao lako ostaviti svoj stari život i započeti novi s Isusom. Neka i nama njegov primjer bude svjetlo koje će osvjetljavati pravu stazu života, Isusove korake, pokazivati njegovu slavu u koju smo pozvani po svome krštenju. Sveti Jakove, moli za nas! ■

Svjetlo koje osvjetljava Isusove korake

Kada su započela ukazanja u Bijakovićima i kada su brojni hodočasnici počeli dolaziti u ovu malu župu, nije trebalo puno vremena da se primijeti poveznica između nebeskog zaštitnika župe i svega što se počelo događati u njoj. Naime, pri osnutku župa je dobila svoju nebesku zaštitu u apostolu Jakovu Starijem. On je onaj jedan od Zebedejevih sinova, brat Ivanov, koji je imao visoko mjesto u zajednici prvih Isusovih učenika. Nosí naziv Stariji kako bi se razlikovao od drugoga učenika Jakova Alfejeva, kojega se naziva Jakov Mlađi.

Ljubiti Boga iznad svega

Paula Tomić

Ove je godine 43. godišnjica Gospinih ukazanja bila nešto posebno. Oni koji gledaju očima Duha, mogli bi reći kako je Gospa kroz devet dana pred godišnjicu, na Brdu ukazanja pvela pravu molitvenu duhovnu bitku protiv sila nemira i rata. Rijeke vjernika slijevale su se na Brdo kroz tih devet večeri i svi oni koji su bili, svjedoče o neizrecivom miru, ljubaznosti, smirenosti i milosnosti koje su mogli osjetiti unatoč velikim vrućinama, gužvi, nedostatku prostora. Molitva koja je trajala više sati do duboko u noć nije umarala, nego

odmarala, smirivala, punila... Svoj susret s Gospom te devete večeri, na uočnicu 43. godišnjice ukazanja, Marija Pavlović-Lunetti opisala je ovako: „Za vrijeme ukazanja kad je Gospa došla, mi smo, ja i Ivan, Gospi izručili ovu devetnicu. Gospa se je nasmijala i bila je radosna. Zahvalila je svima nama na žrtvama i molitvama i rekla je: 'Nastavite!' Gospa je došla obučena u zlatne haljine. Kao i uvijek, na oblaku je došla s krunom od zvijezda oko glave. Ja sam Gospi preporučila sve nas, sve naše nakane, sve ono što imamo u srcu. Gospa je i danas molila na svom materinjem jeziku, na aramejskom. Molila je duže i sve nas je blagoslovlila.“

„Nastavite!“

Svi dobro znamo koliko su ljudi povodljivi. Kako neki senzacionalistički naslov pobudi puno više zanimanja od neke obične vijesti. Ljudi trče za čudima, izvanrednim pojavama, očekuju znak... Lako se pokrenu uz entuzijizam... ali i lako splasnu. Kad se balon očekivanja ispuše, kad se slegnu zvjezdice izvanrednog, ostane tvrdi kamen stvarnosti koji ruši snove. U životu je najčešće tako: kad se nešto pokrene, svima nama je tako

lako pridružiti se prvih par dana dok je još sve interesantno, dok si pun znatiželje. Puno ih krene, ali malo ih nastavi. Ono što razlikuje obične ljude od vrhunski uspješnih ljudi najčešće je to što su oni drugi ustrajali. Bili postojani u svojim odlukama, borbama, nastojanjima, odricanjima. Nisu odustajali od svojih ciljeva.

Gospa nam je ovim pozivom na opću mobilizaciju u molitvi za mir pokazala koliko je stanje hitno! Koliko su temelji društva i života ugroženi, koliko se potrebno trgnuti i probuditi i staviti u praksu sve ono što nas je svih ovih godina poučavala. I mi smo se digli, i molili, i bilo nam je lijepo, i onda smo se vratili u svakodnevni drijemež. Prečuli smo onaj najvažniji Gospin poziv koji kaže: 'NASTAVITE!'

Nastavite moliti! Višesatno. Odlučno. Neumorno. Zajedno. Pojedinačno. Ali nastavite! Nastavite i kad nema ukazanja. Nastavite i kad nema iščekivanja čuda ili znaka. Nastavite kad se ne događa ništa izvanredno.

Nastavite zato jer je potrebna molitva, jer „mir je u opasnosti i obitelj je pod napadom.“ (usp. poruka 25. 6. 2024.) Nastavite jer se samo molitvom i postom mogu zaustaviti ratovi. Nastavite jer vas molitva štiti, mijenja, posvećuje. Nastavite jer molitvom spašavate duše. Nastavite jer pomažete u ostvarivanju Božjeg plana spasenja. Nastavite jer moleći postajete molitelji, bolji ljudi, Božja djeca. Ima toliko razloga za nastaviti, ali pošto su plodovi nevidljivi, a molitva traži našu odlučnost, samoodricanje i disciplinu, lakše se praviti kako ovaj poziv nismo čuli ili zapamtiti.

Ustrajnost spašava

Život je zapravo jedno veliko trkalište. Istrčat će ga oni koji svaki dan ustrajno treniraju. Gospa nas je svih ovih godina poučavala kako trenirati, kako steći duhovnu formu. Vrijeme u kojem živimo kao da je završnica utrke: oni umorni ili malo utrenirani zaostaju ili ispadaju. Postavlja se pitanje gdje smo mi u toj trci? Imamo li snage za ići naprijed, za istrčati završnicu koja traži maksimum snage, volje, kondicije, srčanosti? Isus nas u Evanđelju također podsjeća na ono što će na kraju svega biti presudno kad kaže apostolima: „Svojom ćete se postojanošću spasiti.“ (Luka 21, 19).

Koliko smo mi postojani u našem slijeđenju i življenju Gospinih poziva? I onda kad nema navijača koji nas bodre, kad nema senzacionalističkih vijesti o nama na portalima, kad naizgled nema nikakvih plodova, kad se osjećamo sami

Foto: Arhiv CMM

Koliko smo mi postojani u našem slijeđenju i življenju Gospinih poziva? I onda kad nema navijača koji nas bodre, kad nema senzacionalističkih vijesti o nama na portalima, kad naizgled nema nikakvih plodova, kad se osjećamo sami i zaboravljeni? Jesmo li izgradili onaj odnos 'ISUS i JA', odnos s Bogom na tvrdoj stijeni vjere i povjerenja i ustrajnosti? Tamo gdje možemo čuti osobni poziv i osobnu odgovornost prema Gospi koja i dalje traži molitve, post i žrtvu za njezine nakane?

i zaboravljeni? Jesmo li izgradili onaj odnos 'ISUS i JA', odnos s Bogom na tvrdoj stijeni vjere i povjerenja i ustrajnosti? Tamo gdje možemo čuti osobni poziv i osobnu odgovornost prema Gospi koja i dalje traži molitve, post i žrtvu za njezine nakane?

Bog je stijena vječna

Postoji jedna izreka koja kaže: „Najbolji način za spriječiti zatvorenika da pobjegne iz svog zatvora je ta, da mu osiguraš da on uopće ne shvati da je u zatvoru!“ Polako, polako, ovo je svijet učinio s nama, toliko nas je navikao na komotnosti civilizacije, svega u izobilju, sve na klik, sve brzo, dostupno... Umjetna inteligencija počinje i misliti za nas, roboti postaju partneri, robovi... virtualna stvarnost omogućuje nam neslućena vizualna iskustva i zabavu... tako da ne shvaćamo da smo zapravo u zatvoru. Ne shvaćamo kako smo izgubili slobodu razmišljanja, volju za odluke, snagu za izbore... Postali smo samo zamjenjivi karbonski otisak

koji je potpisao vlastito brisanje. Ono što nam pomaže izaći iz okvira zatvora je spoznati metodu izlaska: kako svakodnevno svoje misli, osjećaje i tijelo ispirati od laži svijeta, a natapati Istinom spasenja, Istinom koju samo Božja Riječ sadrži.

Gospa je od početka svojih ukazanja pozivala na čitanje Svetog pisma. Upute su joj bile otprilike kao i ova zadnja: „Stavite sveto pismo na vidljivo mjesto i čitajte ga svakim danom!“ (usp. poruka 25. 6. 2024.) Nošeni znatiželjom u vezi ovog poziva na čitanje Biblije, prvih godina ukazanja neki su hodočasnici upitali vidoce odakle trebaju početi čitati, a oni su im odgovorili kako je Gospa posebno zatražila u svojoj poruci od 29. 2. 1984. da se četvrtkom čita Matejevo evanđelje, šesto poglavlje, od 24 retka: „Ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prijanjati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu. Zato vam kažem: Ne budite zabrinuti za život svoj: što ćete jesti, što ćete piti; ni za tijelo svoje: u što ćete se obući. Zar život nije vrijedniji od jela i tijelo od odijela? Pogledajte ptice nebeske! Ne siju, ne žanju niti sabiru u žitnice, pa ipak ih hrani vaš nebeski Otac. Zar niste vi vrijedniji od njih?“

A tko od vas zabrinutošću može svoje stasu dodati jedan lakat? I za odijelo što ste zabrinuti? Promotrite poljske lji-ljane, kako rastu! Ne muče se niti predu. A kažem vam: ni Salomon se u svoj svojoj slavi ne zaodjenu kao jedan od njih. Pa ako travu poljsku, koja danas jest a sutra se u peć baca, Bog tako odijeva, ne će li još više vas, malovjerni? Nemojte, dakle, zabrinuto govoriti: 'Što ćemo jesti?' ili: 'Što ćemo piti?' ili: 'U što ćemo se obući?' Ta sve to pogani istu. Zna Otac vaš nebeski da vam je sve to potrebno.

Tražite stoga najprije Kraljevstvo i pravednost njegovu, a sve će vam se ostalo dodati. Ne budite, dakle, zabrinuti za sutra. Sutra će se samo brinuti za se. Dosta je svakom danu zla njegovu.“ (Mt 6,24-34)

Je li to slučajno, da je za Gospu početak čitanja Svetog pisma upravo ovaj tekst o pouzdanju u Božju providnost? Od početaka dakle Gospa zna što nam se sprema, zna da će se počela svijeta poljuljati, da će biti velikih previranja i velike tjeskobe... Od početaka nas dakle uči graditi svoj život na Stijeni koju ni vrata paklena ne će nadvladati. Ta Stijena je naše osobno iskustvo života Boga.

Jedan je dakle put kojim moramo nastaviti, a on bi se mogao sažeti u zadnje riječi iz nove Gospine poruke: „Ljubite Boga iznad svega da vam bude dobro na zemlji.“ ■

Foto: Arhiv ICM

Radost u molitvi

fra
Marinko
Šakota

Može se čuti kako neki mladi ne osjećaju radost u molitvi. A Gospa polazi od pretpostavke da je radost u molitvi moguća i da je uvjet rastu: „Ne mogu vas voditi sve dotle dok vi ne osjetite radost u molitvi.“ (14. 8. 1986.)

O kakvoj se radosti u molitvi radi? Kako mladi mogu doživjeti tu radost?

Zacijelo Gospa pod radošću u molitvi ne misli na našu stalnu nasmiješnost za vrijeme molitve. Ne radi se o nekome sladunjavom stanju u nama. Radi se o dubljij radosti. Teolog Romano Guardini smatra da stanje u nutriini tijekom molitve slično „ozbiljnoj vedrini“. Radost u molitvi stanje je raspoložena srca koje je otvoreno i pozorno i u kojem obitavaju vjera, nada, ljubav, zahvalnost i vedrina.

Kad nam Marija govori o radosti, polazi od vlastita iskustva, od iskustva primljene radosti: „Molite bez prestanka! Tako ću vam dati radost koju meni daje Gospodin.“ (19. 6. 1986.) Dakle, Marija je primila radost. Radost je Božji dar. Prve riječi koje je anđeo Gabrijel uputio Mariji glasile su: „Raduj se, Marijo!“ (Lk 1, 28) Možemo samo zamisliti kako je Marija bila radosna zbog milosti koje je primila! Ta radost bila je poput krila koja su je nosila kad se suočavala s poteškoćama kojih je bilo napretak.

Marija je iskusila posebnu radost u susretu s Elizabetom. Kakvo iskustvo radosti u susretu tih blagoslovljenih žena! Elizabeti od radosti zaigra čedo u utrobi, a Marija od radosti veliča Gospodina (Lk 1, 39-56).

Poslušajmo sada nešto što će nas iznenaditi: Gospa kaže da je Bog radostan.

„Želim da preko vas čitav svijet upozna Boga radosti.“ (25. 5. 1988.) Gospa želi da i mi iskusimo taj veliki dar: „Danas se radujem s malim Isusom i želim da Isusova radost uđe u svako srce.“ (25. 12. 1993.)

Bog je radostan! Možemo samo naslućivati kakva je ta radost! Otac se raduje Sinu i Sinu Ocu, a njihova radost je Duh Sveti. Neizrecivo riječima! Jedino otvoreno srce koje ljubi može se približiti tom otajstvu.

Božja radost izraz je Božje ljubavi. Bog se raduje zato što besplatno stvara. Uz to, Bog se raduje zato što sebe daje za nas. Mi ljudi smo Božja radost. Bog se raduje nama ljudima jer nas ljubi. Bog ljubi sve ljude i raduje se svakom čovjeku, ali napose obraćenom: „Kažem vam, tako će na nebu biti veća radost zbog jednog obraćena grešnika nego li zbog devede-

Humor, smijeh i vjera nadovezuju se jedno na drugo, jer otvaraju pogled za novo i drukčije noseći snagu za preobraženje srca, a time preobraćanje tmurne situaciju u svijetlu i vedru. Humor stvara prostor za mir i zajedništvo. Naime, tko se umije šaliti, taj omogućuje povezanost stvari i ljudi koji inače, po ustaljenim običajima i načinima razmišljanja, ne bi trebali ili ne bi htjeli biti zajedno.

set i devet pravednika kojima ne treba obraćenja.“ (Lk 15, 7)

Ako Gospa želi „da Isusova radost uđe u svako srce“, onda moliti srcem znači otvarati srce Božjoj, Isusovoj radosti. Iskustvo, kušanje srcem te Božje radosti i dopuštanje da nas obuzme – to je radost u molitvi.

Isus nas uči da istinska radost nije u onome što imamo i što smo ostvarili, nego u onome tko smo: „Ali ne radujte se što vam se duhovi pokoravaju, nego radujte se što su vam imena zapisana na nebesima.“ (Lk 10, 17-20)

Ove Isusove riječi otkrivaju nam važnu spoznaju: da radost nije u uspjesima (da nam se duhovi pokoravaju), nego u identitetu, u onome tko smo (imenu zapisanom u nebu). To znači: Ti si za vječnost stvoreno biće! Iz te činjenice, da je tvoje ime zapisano na nebesima, iz tebe kao iz vulkana izbija radost! Zamisli to: Ti si ljubljeno Božje dijete, sin Božji, kći Božja za vječnost stvorena! Ako si toga svjestan/na, u tome je istinska i neprolazna radost koju ti nitko i ništa ne može oduzeti! Ni bolest ni trpljenje ni neuspjeh pa ni smrt!

Fra Slavko Barbarić, pun oduševljenja, prenosi nam tu radosnu vijest o Božjoj ljubavi koja nam je darovana bez uvjeta i koja ne traži od nas ništa doli da joj dopustimo da nas ljubi:

„Ne dopusti da te umori ljudska ograničena i uvjetna ljubav, nego poskoči od radosti i pjevaj. Ova ljubav ne čeka tvoj popravak da te mogne ljubiti, nego te ljubi da se možeš popraviti i nastaviti rasti do punine za kojom ti srce čezne... Čim se otvoriš ovoj ljubavi, i ljudi će oko tebe biti sretni, radosni, mirni, sposobni za život. Pomoli se, da mogneš svakome čovjeku reći, i to pokazati: da svatko poskoči od radosti jer ga ljubiš.“

Naravno, mi imamo i moramo imati materijalne stvari da bismo mogli živjeti. No upravo u odnosu prema stvarima krije se ključ za radost ili za ropstvo i zabrinutost. Kraljica mira nas uči: „Pozivam vas na potpuno predanje Bogu. Neka sve što posjedujete bude u rukama Božjim.

Tako, samo tako ćete imati radost u srcu. Dječice, radujte se u svemu što imate.“ (25. travnja 1989.)

Mogu se radovati i mogu tugovati. Ovisi. Mogu reći: *Koliko toga nemam. Koliko toga bih želio imati, postići...!* Plod toga može biti zabrinutost, a potom i tuga. A mogu reći: *Bože, hvala ti za toliko toga što si mi darovao!* Plod toga bit će radost.

U poruci od 25. 8. 1988. Gospa nas uči kako doživjeti radost:

- „Danas vas sve pozivam da se radujete životu koji vam Bog daje.
- Dječice, radujte se Bogu Stvoritelju, jer vas je tako divno stvorio!
- Molite da vaš život bude radosna zahvala, koja teče iz vašeg srca, kao rijeka radosti.
- Dječice, zahvaljujte neprestano za sve što posjedujete, za svaki mali dar koji vam je Bog dao.“

Nemojmo očekivati da ćemo radost osjetiti odmah čim počnemo moliti. Radost je plod procesa koji se odvija u srcu: „Zato prihvatite još jednom moj poziv i počnite iznova moliti, dok vam molitva ne postane radost.“ (25. 5. 1992.)

Humor i smijeh

Jesmo li ikada razmišljali da su humor i smijeh znak vjere? Tko vjeruje, može se smijati. Štiti ga Božja ruka, nosi ga povjerenje u Gospodina da će sve biti dobro. To su razlozi za smijeh.

Možda bi nas netko čudno pogledao kad bismo izjavili da se Bog smije. No ako Gospa govori o Bogu radosti (25. 5. 1988.) i o Isusovoj radosti (25. 12. 1993.), nije li to znak po kojem možemo naslutiti kako se Bog smije, kako se Isus smije? Jer radost se izražava i kroz smijeh.

Ne svjedoči li čudesni svemir o radostnom i raspijevanom Bogu? Nije li izabranje malog izraelskog naroda usred velikih i moćnih naroda pokazatelj da Bog ima smisla za humor? Ili izabranje Mojsija koji sâm priznaje da „nikad nije bio čovjek rječit“, da je „u govoru spor, a na jeziku težak“ (Izl 4, 10)?

Isus je itekako imao smisla za humor. Pored mudrih i sposobnih ljudi, izabrao je slabe poput Petra, Jakova, Ivana, Jude... Nisu li duhovite i njegove riječi: „Tko ima uši, neka čuje“? Nije li znak tog osjećaja kad je pred odrasle i ozbiljne ljude postavio dijete i rekao: „Ne budete li kao djeca...“ Ili Njegove riječi „Ne boj se!“ nisu li poziv na šalu i smijeh? Zar time ne želi reći: *Čovječe, ne boj se. Othrvaj se strahu! Rastereti se... Opusti se... Smij se... Šali se na svoj račun i na račun drugih... Raduj se... Budi sretan... Bog je uz tebe, u Božjoj si ruci... Nemaš razloga za strah...*

Humor, smijeh i vjera nadovezuju se jedno na drugo, jer otvaraju pogled za novo i drukčije noseći snagu za preobraženje srca, a time preobraćanje tmurne situaciju u svijetlu i vedru. Humor stvara prostor za mir i zajedništvo. Naime, tko se umije šaliti, taj omogućuje povezanost stvari i ljudi koji inače, po ustaljenim običajima i načinima razmišljanja, ne bi trebali ili ne bi htjeli biti zajedno.

Tko ima smisla za humor, distancira se od sebe, od svojeg ega, prihvaća sebe i svoje nesavršenosti, kao i slabosti i nedostatke drugih. Tko se zna prikladno šaliti, u svojim i u nedostatcima i pogriješcima drugih uočava lijepe i zanimljive pojedinosti. Humor pomaže da se u zajednici stvori ugodno ozračje, da se napeto raspoloženje opusti i zajedništvo poraste.

Znanost je dokazala: Smijeh i humor dobri su za zdravlje, kako za tijelo a još više za dušu. Štite od bolesti, jačaju imunost sustav, umanjuju stres, potiču motivaciju i pozornost, pridonose povećanju zadovoljstva i raspoloženja. Njima se tijelo i duša opušaju. Pozitivan učinak na srce, krvotok i dišne putove je očevidan. Psiha ozdravlja i jača.

Prakticira li mladi čovjek svoj smisao za humor, raste u vjeri i povjerenju u Gospodina jer postaje otvoren, opušten, slobodan i sposoban za donošenje rješenja usred neugodnih, konfliktnih i nejasnih situacija. Smisao za humor otvara mu oči da vidi još nešto, dobije novu perspektivu i pronađe izlaz iz zatvorene situacije.

U poznatoj hrvatskoj seriji *Prosjaci i sinovi* don Pavao uoči smrti kaže: „Mnogih sam se radosti u životu odrekao, ali mi je samo za jedno žao: Malo sam se smijao, malo šalio.“ U susretima s mladima ne smijemo propustiti praktimirati humor i smijati se! Gdje su mladi, tu prostor treba treperiti od smijeha, radosti i pjesme! ■

Practicira li mladi čovjek svoj smisao za humor, raste u vjeri i povjerenju u Gospodina jer postaje otvoren, opušten, slobodan i sposoban za donošenje rješenja usred neugodnih, konfliktnih i nejasnih situacija. Smisao za humor otvara mu oči da vidi još nešto, dobije novu perspektivu i pronađe izlaz iz zatvorene situacije.

Bog svojom riječi iscjeljuje i liječi

Šesti Mladifest Hrvatska, u organizaciji Marijine legije Petrinja i uz potporu Sisačke biskupije, održan je od 28. do 30. lipnja u Župi sv. Kvirina pod geslom „Blago mirotvorcima, oni će se sinovima Božjim zvati!“ (Mt 5, 9).

Ovogodišnji program Mladifesta, koji se organizira po uzoru na onaj u Međugorju, održan je pod geslom „Blago mirotvorcima, oni će se sinovima Božjim zvati!“ (Mt 5, 9). Susret je otvorio pokretač Mladifesta u Hrvatskoj i potpredsjednik komicija Gospe Snježne iz Petrinje Vlado Sućec, a sve okupljene, kao i one koji Mladifest prate putem televizijskih kanala i društvenih mreža, pozdravili su i povjerenik za mlade Sisačke biskupije Marijan Štingl i rektor bazilike sv. Kvirina Robert Jakica. Oni su iskazali dobrodošlicu u grad sv. Kvirina, istaknuvši kako takvi susreti do-

nose brojna dobra i duhovne plodove.

Prvi dan donio je svjedočanstva predsjednice Udruge „Betlehem“ Alberte Vrdoljak i međugorskog župnika fra Zvonimira Pavičića te katehezu fra Ante Vučkovića.

Svečanu svetu misu predslavio je sisački biskup Vlado Košić.

U propovijedi je fra Zvonimir podsjetio kako svaki put, kada se u euharistiji naviješta Riječ Božja, progovara sam Bog. „Bog nam u euharistiji progovara na više načina i oblika, ali na poseban način progovara po svojoj riječi. Što nam Bog želi reći i što želi da usadimo u svoja srca? Današnji evanđeoski ulomak započinje Matejevom izjavom da

je Isus sišao s gore. Ako smo bili pažljivi proteklih dana na misi, onda smo mogli primijetiti kako se čita Isusov veličanstveni govor na gori. Matej, donoseći jedan takav govor, misli na čitatelje ovog evanđelja, znajući da to treba potkrijepiti svjedočanstvima života. Upravo zato govori da kada je Isus sišao s gore, pohrli za njim silan svijet te narod nastavi pratiti Isusa, željan njegove riječi. Kao što smo čuli proteklih dana, on nije govorio kao njihovi pismoznanci i farizeji već kao onaj koji ima moć. Govorio je tako jer je pravi Bog i pravi čovjek i svojom riječi dotiče svakog čovjeka te njom

Mladifest je završio euharistijskim klanjanjem koje je predvodio vlč. Marijan Štingl i koncertom benda članova Marijine legije „Kraljica od Sabe“, koji je glazbeno predvodio susret kroz sva tri dana.

iscjeljuje i liječi“, poručio je, među ostalim, fra Zvonimir.

Prvi dan je zaključen molitvom za zdravlje duše i tijela te križnim putem za nerođene.

Drugi dan, subota, 29. lipnja, počeo je predstavom „Stolica grijeha“ najmlađih legionara, Nazaretske skupine. Svjedočanstva su dali Đurđica Lucić iz projekta Marijini obroci i Matej Lovrić iz Udruge Arka. Fra Ante Vučković ponovno je održao katehezu, a dan je zaključen misom koju je predslavio don Filip Pavlović te nakon mise koncertom zajednice „Eho“.

Posljednjeg dana, 30. lipnja, predstavljen je zbor mladih Marijine legije, a svjedočio je bračni par Terezija i Josip Tržić, koji su govorili o svom putu u vjeri koji ih je vodio do bračnog zajedništva. Svoje svjedočanstvo iznio je i Mario Čurić koji je govorio o „čudesnom Gospinom zahvatu“ kada mu je „Gospa spasila život unatoč stradanju u teškoj nesreći te medicinskom stanju kome“. Katehezu, kao i pret hodna dva dana držao je fra Ante Vučković, a tog posljednjeg dana predslavio je misu.

Mladifest je završio euharistijskim klanjanjem koje je predvodio vlč. Marijan Štingl i koncertom benda članova Marijine legije „Kraljica od Sabe“, koji je glazbeno predvodio susret kroz sva tri dana.

Na kraju je najavljeno da će se 7. Mladifest Hrvatska ponovno sljedeće godine održati u Sisku ispred bazilike sv. Kvirina, uz još bogatiji program. ■

35. Mladifest Međugorje 2024

1. – 6. kolovoza 2024.

„Marija je uistinu izabrala bolji dio...“
(Lk 10, 42)

Program

ČETVRTAK, 1.8.2024.

18:00 Krunica
19:00 Otvaranje Mladifesta, euharistija
21:00 Klanjanje

PETAK, 2.8.2024.

6:00 Krunica na Podbrdu kod Gospina kipa
9:00 Molitva, kateheza, svjedočanstva
12:00 Anđeo Gospodnji
16:00 Svjedočanstva
18:00 Krunica
19:00 Euharistija
20:30 Procesija s Gospinim kipom, klanjanje

SUBOTA, 3.8.2024.

9:00 Molitva, kateheza, svjedočanstva
12:00 Anđeo Gospodnji
16:00 Svjedočanstva
18:00 Krunica
19:00 Euharistija
20:30 Molitva pred križem sa svijećama

NEDJELJA, 4.8.2024.

Izjutra mise po jezičnim skupinama
16:00 Svjedočanstva
18:00 Krunica
19:00 Euharistija
20:30 Cenacolo - film/predstava

PONEDJELJAK, 5.8.2024.

9:00 Molitva, kateheza, svjedočanstva
12:00 Anđeo Gospodnji
16:00 Svjedočanstva
18:00 Krunica
19:00 Euharistija
20:30 Klanjanje, poslanje

UTORAK, 6.8.2024.

5:00 Misa na Križevcu, završetak Mladifesta

NAPOMENE: Ponijeti sa sobom mali radio s FM frekvencijom i slušalice, Bibliju, suncobran. Skupine koje će sudjelovati na Mladifestu neka ne planiraju druge programe. Za vrijeme trajanja susreta mladih (osim u nedjelju) neće biti sv. misa za hodočasnike tijekom prijepodneva. Svi će hodočasnici dolaziti na sv. misu navečer, zajedno s mladima. Za cijelo vrijeme Mladifesta osiguran je simultani prijevod.

Devetnica Kraljici Mira na Brdu ukazanja

U subotu 15. lipnja započela je devetnica Kraljici Mira na Brdu ukazanja kao zajednička duhovna priprava župljana i hodočasnika ususret skorašnjoj 43. obljetnici početka ukazanja Kraljice Mira u župi Međugorje. Kroz devet dana svakoga dana u 16 sati na Brdu ukazanja molila su se radosna i žalosna otajstva Gospine krunice. Molitvu krunice prvoga dana devetnice uz veliki broj župljana i hodočasnika predmolio je međugorski župnik fra Zvonimir Pavičić. Molila su se radosna i žalosna otajstva Gospine krunice, a nakon završetka molitve, vjernici su kod Gospina kipa izmolili još i molitvu Zdravo Kraljice, te sedam Očenaša, Zdravo Marija i Slava Ocu na Gospine nakane.

„Iako je vruće, ipak možemo malo žrtve podnijeti i zahvaliti Gospodinu za sve milosti koje nam daruje u ovom svetom mjestu. Odazovimo se na Gospin poziv i molimo, osobito sada u ove dane kada se pripremamo proslaviti trenutak i dan kada je Gospodin izlio obilnu milost na ovo mjesto“, kazao je fra Zvonimir Pavičić.

Devetnica se molila i u župnoj crkvi sv. Jakova. Prije večernje svete mise molitvu krunice predmolili su župljani iz Miletine, Vionice, Šurmanaca, Bijkovića i Međugorja, te članovi Majčinog sela, Franjevačkog svjetovnog reda Međugorje, Frame Međugorje, kao i volonteri iz humanitarne udruge Marijine ruke. ■

Godišnje gospino ukazanje Ivanki Ivanković Elez

Vidjelica Ivanka Ivanković Elez imala je redovito godišnje ukazanje 25. lipnja 2024. Prigodom posljednjeg svakodnevnog ukazanja 7. svibnja 1985. Gospa je Ivanki, povjerivši joj posljednju, 10. tajnu, kazala da će tijekom cijelog svog života imati ukazanje jedanput u godini i to na obljetnicu ukazanja. Tako je bilo i ove godine. Ukazanje, koje je trajalo 6 minuta (18:37h -18:43h), Ivanka je imala u svojoj obiteljskoj kući. Ukazanju je bila nazočna samo Ivankina obitelj. Nakon ukazanja vidjelica Ivanka je rekla: Gospa je dala sljedeću poruku: „Djeco moja, molite, molite, molite. Primite moj majčinski blagoslov!“ ■

Svećenik Ottmar Tovar – Almanza

Ja sam plod Međugorja!

Svećenik Ottmar Tovar – Almanza podrijetlom je iz Meksika, a živi u Sjedinjenim Američkim Državama zadnjih dvadesetak godina. Kako sam kaže, za svećenika je zaređen prije samo nekoliko tjedana a njegovo svećeništvo plod je Međugorja. Ovo je njegovo sedmo hodočašće u Međugorje. Za Međugorje voli kazati da je ono škola, škola ljubavi, škola mira i škola molitve. Susreli smo ga na međugorskim klupama iza vanjskoga oltara crkve sv. Jakova, a u našem razgovoru nije krio ljubav prema Gospi i Međugorju, te nas je na početku pozdravio s „Hvaljen Isus i Marija“ na tečnom hrvatskom jeziku.

Moje ime je Ottmar Tovar, podrijetlom sam iz Meksika, ali živim u San Antoniu u Sjedinjenim Američkim Državama od 2005. godine. Za svećenika sam zaređen prije samo 3 tjedna, točnije 18. svibnja i moje svećeničko zvanje je plod Međugorja! Otkrio sam ovdje svoj poziv i Bog mi je to potvrdio prije 8 godina. „Prvi sam puta u Međugorje hodočastio kada sam imao 23 godine i tada sam ozbiljnije počeo razmatrati mogućnost da postanem svećenik iako to 'putovanje' traje od ranog djetinjstva. Dva su razloga bila da prvi put dođem u Međugorje. Prvi je da ispunim san da dođem u Međugorje jer sam bio zaljubljen u Međugorje. Drugi razlog je moj župnik

koji je tu ljubav prema Međugorju i usadio u mene. Već na tom prvom hodočašću Gospodinu je odgovorio na moje pitanje hoću li postati svećenik ili ne, a On je kazao potvrdno. I tako sam ja odlučio poći u sjemenište, a iste te godine sam se vratio u Međugorje gdje sam bio četiri mjeseca, točnije od kolovoza do prosinca 2016. godine. To je bilo iskustvo koje tada nisam razumio, ali sam razumio kada sam se vratio u sjemenište. Ono što se dogodilo jest da mi je Gospodin dao vrlo intenzivni tečaj Gospine škole sa svom duhovnošću koja se ovdje živi, s molitvom, postom, ispovijedanjem i svime što imamo ovdje. S time mi je dao sve alate koji su mi potrebni da započnem sa svojom formacijom u sjemeništu.

Ono što sam ja vidio i ono što sam čuo od drugih ljudi, mislim da je to jedno duboko iskustvo Boga! Mislim da ljudi ovdje uistinu pronalaze Krista. Pronalaze ga u molitvi, u sakramentima, posebno u Euharistiji i ispovijedi. Dolaze ovdje jer žele susresti Gospu na veoma poseban način. Ovdje je osobito iskustvo mira i iskustvo ljubavi Božje. To je ono što uvijek vraća ljude u Međugorje, to je ono što mene vraća uvijek“, kazao je vlč. Ottmar te dodao

kako je Međugorje škola, „što je i fra Slavko govorio“.

„Međugorje je škola. Da, ono je i veoma posebno hodočasničko mjesto, ali duhovnost koju nadete ovdje u Međugorju moramo proširiti u svaki kutak svijeta. Ovo je škola, ovo je škola ljubavi, ovo je škola u kojoj nas Gospa uči i podsjeća nas kako voljeti Boga, kako voljeti sebe i kako voljeti druge ljude. Jer što više rastemo u ljubavi, kao što je to fra Slavko znao reći. Mislim da mnogi hodočasnici ovdje započinju moliti i tu iskustvo onda ponese u svoje zemlje. To je ono što je Međugorje uistinu, ono je škola! Ovo je moje sedmo hodočašće u Međugorje, ali ovo je moj drugi dom i dolazim ovdje gotovo svake godine“, kazao je vlč. Ottmar, te na pitanje što je za njega najposebnije u Međugorju odgovorio:

„Ovo je mjesto gdje morate doći barem jedanput u životu jer ovdje ne ćete naći ništa novo, ne ćete naći ništa čudno ili nešto senzacionalno. Ovdje ćete naći duboku i profinjenu duhovnost i najljepšu jednostavnost. Sve je ovdje jako jednostavno, ali u isto vrijeme i prelijepo i duboko i to je ono što pokreće ljude.“ ■

Statistike za lipanj 2024.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 225 000
Broj svećenika koncelebranata: 5075 (169 dnevno)

‘Hajdemo u dom Gospodnji!’ – Tema duhovnih obnova u Međugorju 2025. godine

„Hajdemo u dom Gospodnji!“ (Ps 122,1), tema je svih duhovnih obnova koje će se održati u Međugorje sljedeće godine. Prva će sljedeće godine biti međunarodna duhovna obnova za bračne parove koja se održava 24. put, a sljedeće godine bit će od 5. do 8. veljače 2025. godine. U ožujku 2025. godine očekuje nas 30. Međunarodna duhovna obnova za organizatore hodočašća, voditelje centara mira, molitvenih i karitativnih skupina vezanih za Međugorje, a ona će biti od 10. do 14. ožujka 2025. godine. 28. Međunarodna duhovna obnova za svećenike počinje posljednjeg dana lipnja, a završava 4. srpnja 2025. Međunarodna molitvena duhovna obnova za mlade – Mladifest sljedeće godine održat će se 36. put, a ovaj put u novom terminu. Mladifest u Međugorju počinje 4. i traje do 8. kolovoza. ■

I ove godine na obljetnicu ukazanja stigli hodočasnici pješice iz Rame

Na 43. obljetnicu Gospinih ukazanja susreli smo skupinu hodočasnika u narančastim majicama kako u koloni, veseli prolaze prema vanjskom oltaru međugorske župne crkve. Bili su to hodočasnici iz Rame, koji su i ove godine pješice stigli Majci, Kraljici Mira. Mjesta su zauzeli na klupama ispred vanjskog oltara crkve svetoga Jakova očekujući početak večernjeg molitvenog programa.

„U skupini nas je 140. Krenuli smo prije tri dana, jedna grupa od dvadesetak hodočasnika pošla je dan prije nas. Upravo smo stigli, prije desetak minuta, dojmovi se još nisu slegli. Osjećamo mir, osjećaje je nemoguće opisati“, istaknula je Katarina, koja treći put pješice hodočasti u Međugorje.

„Neka Gospa Kraljica Mira donese mir u svako srce“, istaknula je Božana Nikolić, također sudionica hodočašća, koja drugi put sudjeluje u hodočašću.

„Mi smo trenutno bez riječi, o dojmovima ne možemo govoriti sada, možda za dan dva dok se sve ovo slegne. Put od 120 km bio je zahtjevan, bilo je kamenja, šume, trave, u jednom trenutku dođe ti da odustaneš ali neka veća sila, snaga gura te dalje. Put je bio težak, u startu u nedjelju jutro treba ustati u četiri sata ujutro, znaš kakav put te čeka, ona napast odmah odustani, tri dana, po suncu, kamenju, kroz trnje smo se provlačili, svakakvog terena je bilo, usponi, nizbrdice. Zanimljivo je ta dva dana svima nam je bilo naporno, bolovi u mišićima, umor, žuljevi, a taj treći dan što smo bliže Međugorju teret s puta polako spada, osjećamo i dalje taj neki fizički umor ali je prevladala jačina, snaga duha i molitve. Sve smo to na kraju povezali sa našim životom

koji se sastoji od trnja, kamenja i od lijepih trenutaka. Ovo hodočašće i, moram naglasiti, naša žrtva neka bude i molitva za mir, odgovor Gospi na njezin poziv prije devet dana“, kazala je Božana, naglašavajući kako su cijelim putem molili..

„Bilo je prostora i za molitvu u miru, tišini. Zahvaljujemo svim ljudima koji su nas dočekali, veliko hvala svima, to

nam puno znači. Još ću naglasiti kako je bilo ljudi koji su htjeli biti dio ovoga hodočašća na svoj način, imali smo našega Sarajlića koji nas je pratio tri dana automobilom. Mislim da je ovdje najveći organizator Gospa, jer nemoguće je bez nje okupiti ovo mnoštvo ljudi da hodaju po vremenu, nevremenu i na kraju kažu opet ćemo“, kazala je Božana. ■

33. Hodnja mira od Humca do Međugorja

I ove godine na blagdan rođenja svetog Ivana Krstitelja i uočnicu obljetnice Gospinih ukazanja u Međugorju održala se međunarodna 33. po redu Hodnja mira od Humca do Međugorja, koja je i ove godine okupila međugorske župljane, vjernike okolnih mjesta i hodočasnike sa svih strana svijeta. Hodnja mira je započela molitvom i blagoslovom hodočasnika jutros oko 6 sati ispred svetišta sv. Ante. Hodočasnike je ispratio prigodnim riječima humčki župnik i gvardijan fra Dario Dodig koji je kazao sudionicima da ponese mir svojim domovima, da budu nositelji, apostoli mira u mjestima gdje žive.

„Uvijek nam je drago da iz Humca polazi Hodnja mira, hodočašće prema Međugorju uoči samo godišnjice međugorskih ukazanja, gdje se okuplja veliki broj vjernika“, kazao je fra Dario Dodig te svima zaželio dobrodošlicu te Božji

blagoslov na putu prema Međugorju, gdje su nekoliko sati kasnije i stigli.

Ispred međugorske crkve svetog Jakova brojne hodočasnike, koje su predvodili međugorski župnik fra Zvonimir Pavičić i drugi svećenici te Ivan Dragičević, po završetku Hodnje mira s Presvetim oltarskim sakramentom blagoslovio je međugorski župni vikar fra Marin Mikulić.

Hodnja mira obilježena je snažnim pokorničkim naglaskom i molitvom za mir u svijetu te mir među ljudima. Ovu Hodnju mira je 1992. pokrenuo Nijemac Hubert Liebherr. On je, zgrožen nemirima na ovim prostorima, zajedno s još nekoliko prijatelja Međugorja iz inozemstva, pokrenuo ovu Hodnju, vjerujući Gospinim riječima da se krunicom i ratovi mogu zaustaviti.

Željko Marijanović iz Davora je prvi put sudjelovao na Hodnji mira te vjeruje da nije zadnji put.

„Proteklo je kako sam i očekivao. Hodočasnik sam već dugi niz godina. Za Hodnju mira sam čuo od svog prijatelja Ante Vukšića, koji je organizirao i hodočašće s Udbine na koje ide već 11 godina. Ove godine sam i ja bio u tom društvu koje je s Udbine krenulo 15. lipnja rano ujutro. Ne može se to riječima opisati, to se jednostavno treba doći i osjetiti“, kazao je Marijanović, a svoje dojmove podijelila je i Marija Šetula koja je iz Iloka došla u Međugorje.

„Povezana sam s Međugorjem još od djetinjstva, kada sam u našoj crkvi svetog Ivana Kapistrana u Iloku prvi put čula za Gospina ukazanja u Međugorju. Od tada do danas pratimo sva događanja u Međugorju i Gospina ukazanja. Međugorje mi puno znači... Puno toga me opleminilo u Međugorju i duhovno uzdiglo“, kazala je Marija. ■

Zavjetno hodočašće Kraljici Mira iz Čitluka u Međugorje

Foto: Arhiv ICM

Zavjetno hodočašće Kraljici Mira u organizaciji udruge 'zavjet Gospi' i župe Krista Kralja Čitluk od Čitluka do Međugorja održano je peti put. Više tisuća vjernika iz Čitluka, okolnih župa, ali i hodočasnika iz drugih krajeva svijeta krenulo je od čitlučke crkve, a pred međugorskom crkvom sv. Jakova došli su s pjesmom na usnama i kipom Kraljice Mira u rukama.

Fra Miro Šego, župnik župe Krista Kralja Čitluk i vikar Hercegovačke franjevačke provincije kazao nam je kako su župni ured Krista Kralja i udruga 'Zavjet Gospi' već četvrtu godinu organizirali veliku devetnicu hodočasteći osam nedjelja

od Čitluka do Podbrda, a devetnica je završila ovim završnim hodočašćem pred međugorskom crkvom sv. Jakova na 43. obljetnice uočnicu Gospinih ukazanja.

„Bogu hvala, peti put smo obavili zavjet koji smo dali Gospi, zavjet da ćemo slušati ono što nam Gospa kaže, da ćemo biti oni

koji će imati otvoreno srce i otvorene uši da možemo razumjeti ono na što nas Gospa poziva, a iznad svega ovo je dan zahvalnosti za njezinu prisutnost 43 godine ovdje u Međugorju i zahvalnost za sve one milosti koje smo primili, kojih možda nekad nismo ni svjesni, ali budite sigurni da ih ima jako puno“, poručio je fra Miro Šego, kojega smo upitali i jesmo li čuli, jesmo li shvatili, jesmo li odazvali...?

„Mogu reći da jesmo. Ne znam im ali još koja župa u Hercegovini da može ovako nešto organizirati – da dvije ili tri tisuće ljudi dođe na hodočašće? Malo ih je! Mi se trudimo svojim radom, svojim djelom slušati ono što Gospa kaže. Kada sam došao u Čitluk 2010. godine našao sam jednu skupinu žena koje su redovito molile krunicu prije svete mise i to mi je bio znak da se ova župa moli. To su bile žene koje su i te kako slijedile Gospin poziv i one su bile one koje su bile poticaj, 'motor' svega onoga što se kasnije događalo u našoj župi i što imamo danas – da možemo okupiti dvije, tri

tisuće ljudi da po ovoj žegi i u ovo vrijeme u 16 sati ili onih nedjelja u 15 sati nije jednostavno, ali ljudi idu, ljudi su tu. Možda nekada i meni nakon svih obaveza nedjeljnih bude malo teško, ali kad silazim s Brda ukazanja kao da se s mene skinuo sav teret, sav napor... Poslušali smo mi, ali nažalost, dobri primjeri se rijetko pojavljuju u javnosti. Najčešće se pojavljuju negativni primjeri, po nekim ljudima koji to ne zaslužuju, a koji se stavljaju u prvi plan“, kazao je fra Miro Šego žaleći jer nema više hodočasnika iz okolnih župa.

„Inicijalni početak svega ovoga bio je u tome da mi, Hrvati, katolici Hercegovine odgovorimo na Gospin poziv 2020. godine kad nije bilo hodočasnika, kad je bila korona...“, zaključio je fra Miro Šego, koji je okupljenim vjernicima na kraju Zavjetnog hodočašća Kraljici mira zahvalio i podijelio im blagoslov, a onda su nakon kratkog odmora okrijepe sudjelovali u večernjem molitvenom programu. ■

43. obljetnica Gospinih ukazanja u Međugorju

Foto: Foto DANI

Foto: Arhiv ICMIM

Foto: Arhiv ICMIM

Foto: Foto DANI

Četrdeset i tri godine navršilo se od početka bijakovsko-međugorskih zbivanja. Nevjerojatno kako su brzo minule te godine. Za nas koji smo svjedocima svega od prvih dana još uvijek su u svježem i budnom sjećanju sva ona događanja, sve ono što se dramatično zbivalo, odvijalo pred našim očima i očima svijeta, napose u prvom desetljeću, za komunističke represije. Sve se činilo gotovo nestvarnim, nemogućim.

Kad bismo golemim magnetom izvukli iz vjernika i Crkve sve ono što je Isus Krist upisao preko Marije u srca vjernika preko Međugorja, ovdje, ali i diljem svijeta, mnogi bi krajevi ostali bez duhovnog kisika, bez hrane za duhovni život. Ovdje se ozbiljuju novi Duhovi, a Marija je upravo Zaručnica Duha Svetoga, Kovčeg Saveza, sve ono što molimo u njezinim Litanijama. Odgovor Neba na nevolje patničke Zemlje.

Na 43. godišnjicu Gospinih ukazanja u Međugorju su, uz brojne hodočasnike iz Hrvatske i BiH, i skupine hodočasnika iz: Španjolske, Portugala, Češke, Slovačke, Slovenije, Rumunjske, Francuske, Italije, Njemačke, Poljske, Austrije, Mađarske, Ukrajine, Litve, Irske, Kolumbije, Kostarike, Meksika, SAD, Brazila, Koreje, Kine i Novog Zelanda.

Cijeli dan, kao i u danima prije obljetnice, mnoštvo župljana i hodočasnika bilo je na svim međugorskim molitvenim mjestima, kao i u redovima za ispovijed, a tijekom dana slavilo se 20 svetih misa.

Središnje misno slavlje u 19 sati predslavio je nekadašnji župni vikar u Međugorju, a danas gvardijan franjevačkog samostana u Tomislavgradu fra Bože Milić. Među koncelebrantima su bili provincijal i vikar Hercegovačke franjevačke provincije fra Jožo Grbeš i fra Miro Šego, međugorski župnik fra Zvonimir Pavičić i još 364 svećenika.

Nakon svete mise uslijedilo je zajedničko jednosatno klanjanje Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu koje se nastavilo u tišini do 7 sati ujutro. ■

Foto: Arhiv ICMIM

Hodočasnici o obljetnici ukazanja:

Svi u Međugorju imaju osmijeh na licu

Tisuće hodočasnika i ovoga lipnja hodočastili su Kraljici Mira u Međugorje za obljetnicu ukazanja. Neke od njih rado su nam svjedočili svoja iskustva Međugorja.

Sezdesetpetogodišnja Ljuba Radoš iz Crvenica i ove godine hodočastila je u Međugorje na 43. godišnjicu Gospinih ukazanja. Dosadašnjih godina hodočastila je pješice iz Tomislavgrada, a ove godine došla je u pratnji muža i kolegica. Ljuba je 18 godina živjela u Švicarskoj i ističe „kada dođem u Međugorje, nitko mi nije ravan“.

„Ovdje se napunim neke posebne milosti. Ove godine je posebno na Brdu ukazanja, moli se devetnica Kraljici Mira, mnoštvo je tu ljudi iz cijeloga svijeta“ kazala je Ljuba dodajući kako je na „Podbrdo sam išla kao ptica“ te da je susrela mnoštvo hodočasnika iz Tomislavgrada. Sestra Ana Bučić iz Slovenije zajedno sa s. Barbarom uoči godišnjice hodočastila je Kraljici Mira.

„U Međugorju je stvarno nevjerovatno, sada kada gledam rijeku ljudi koji dolaze, ovdje je puno milosti“, govori s. Barbara, koja je prvi put u Međugorju bila je 2021. godine.

„Pozivamo sve one koji nisu bili u Međugorju da dođu. Ovdje Bog stvarno radi i kada se predaš u Božje ruke, Bog radi nevjerovatne stvari govori“ s. Ana koja se zajedno sa s. Barbarom molila za uslišanje po zagovoru sv. Josipa. Nakon molitve sve što su zamislile Bog je ispunio po zagovoru toga sveca pa pozivaju: „Otvorimo se Isusu, otvorimo se Gospi.“

Iz Uskoplja je na uoćnicu obljetnice ukazanja hodočastio Marko Zeko koji živi u Švicarskoj, u Zürichu.

„Puno nam znači biti ovdje u Međugorju, ovdje dolazimo svake godine na godišnjicu. Dan prije bili smo u Jajcu, u Podmilačju na proslavi blagdana svetog Ivana Krstitelja i put smo nastavili prema Međugorju. Ovdje je veliki mir i poseban doživljaj. Međugorje je Božji mir“, kazao je Marko, a susreli smo i skupinu hodočasnika iz Kaštela.

„Ovdje sam radi mira, Gospa mi je puno pomogla, dođem se zahvaliti Gospi. Ovdje napunim baterije za cijelu godinu. Biti ovdje je nešto predivno, posebno danas na godišnjicu ukazanja. Ovdje trebaju svi doći, vidjeti i osjetiti ovaj mir i molitvu. Mi smo ovoga puta došli organizirano, u autobusu nas je pedeset“, prenijela nam je dojmove kaštelana jedna hodočasnica.

„Došao sam organizirano s autobusom. Od samih početaka moja vjera je živa vjera. Ovdje dolazim od samih početaka. Bio sam mali kao i vidioci kada sam došao u Međugorje. S desne strane oltara u crkvi bila je sobica gdje su oni padali na koljena i govorili jedno po jedno. Na Brdu ukazanja bio sam tko zna koliko puta. Nedavno sam bio i u Studencima, nedaleko od Međugorja gdje se proslavljalo Srce Isusovo. Volim doći ovdje, osjećam mir u duši i tijelu. Ovdje Gospa otjera sve od tebe što nije od njezinog sina“, kazao je Miroslav Vučković iz Sinja.

Ljiljana Grbavac iz Livna organizirano s autobusom došla je u Međugorje na obljetnicu ukazanja.

„Cijelim putem smo molili i pjevali. Došli smo Kraljici Mira moliti za mir u cijelom svijetu. Međugorje i Gospa znače nam sve u životu. Kući se vraćamo mirni, raspoloženi... Ovdje se osjeti da je sveto mjesto, vidite svi hodočasnici imaju osmijeh na licu. Neka Bog dotakne svačije srce. Mi trebamo biti Međugorje, živjeti Međugorje, pokazivati Međugorje... Molim Majku našu da dotakne prvo moju obitelj, a onda svako srce i svaku dušu da privuče u Međugorje“, kazala je Ljiljana. ■

Ovdje svatko dobije što traži iskrena srca

Draga braćo i sestre, dragi župljani i hodočasnici. I ove godine smo se okupili oko Kraljice Mira kao što to činimo već više od 40 godina.

I ove godine želimo se utjecati njoj, majci i Kraljici mira, moleći za sebe i za cijeli svijet. Zahvaljujemo Gospodinu koji nam šalje svoju majku da bude s nama u ovim vremenima velikih promjena. Ona nas najbolje razumije, ona nam najbolje može pomoći jer zna što je dobro za naše vrijeme i što je potrebno činiti.

Gospa je naša utjeha i utočište svih ovih godina. Ona s velikom ljubavlju i brižljivošću prati što se događa i aktivno sudjeluje u životu nas i cijeloga svijeta. Ona je ona koja pažljivo promatra što je potrebno današnjem svijetu. Kao što je na svadbi u Kani znala što je potrebno jednom mladom bračnom paru. Gospa vidi i naše potrebe, i to ne moraju biti velike stvari koje se tiču života i smrti, nego i one svakodnevne i obične stvari kao i potrebe u posebnim prilikama. Ona je svjesna da su te potrebe nama ljudima važne i zato reagira i za obične stvari. Ona je majka lijepe ljubavi, dosjetljive ljubavi. Danas još i više ona nas upućuje što treba činiti i to ne samo na osobnoj razini. Gospa vidi potrebu jedne obitelji ali vidi i potrebe svakoga od nas. Ali vidi i šire, ona gleda cijeli svijet. I poziva nas na molitvu – za mir. Mi ljudi imamo ograničene poglede, mi ne možemo vidjeti ni svoj vlastiti život niti život svojih bližnjih na pravi način, a kamoli život šire skupine kao što je narod ili cijeli svijet. Ali zato Gospa vidi i ona nas poziva da molimo. Molitva je naše najjače oružje, molitva je ono čime se mi borimo. Stvari i događaji se mijenjaju molitvom. I to nam Gospa želi reći. Pozvani smo izvršavati svoje svakodnevne dužnosti u obitelji, društvu, na radnome mjestu. To je ono što činimo svojim fizičkim i intelektualnim snagama, svojim zalaganjem i dobrom voljom. Ali ima nešto što nas nadilazi, nešto na što mi ne možemo utjecati svojom

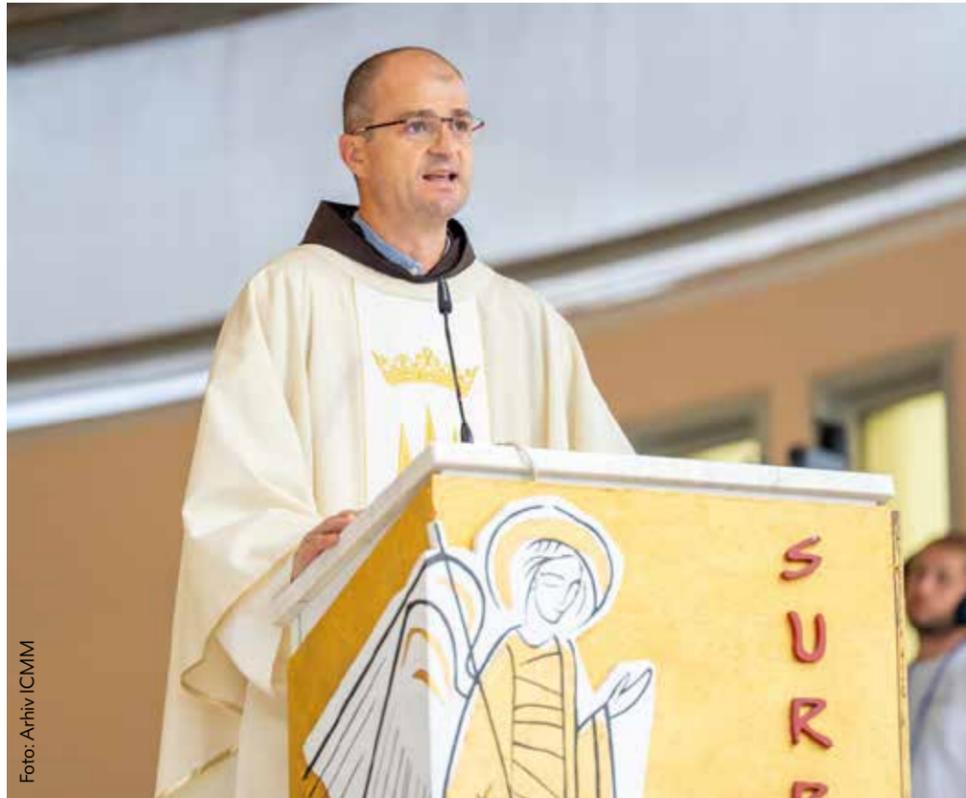

Foto: Arhiv ICMM

snagom ili trudom, nego samo molitvom. I zato smo ovdje okupljeni u molitvi, zahvali i sjećanju. Sjećamo se svega što je Gospodin po Mariji učinio u 43 godine u Medjugorju. Toliko je toga što mi vidimo, što znamo, čemu smo svjedočili. A još je više onoga nevidljivoga, samo Bogu znana i svakom pojedincu koji to osjeti u svom životu i u svom srcu, koji je doživio izravnu Božju pomoć u djelovanju milosti, u promjeni života nabolje, u obraćenju, u napretku sakramentalnog života, u ljubavi prema bližnjima. A pogled u prošlost, pogled na Božje djelovanje preko Marije ovdje u Medjugorju budi u nama duboku zahvalnost. Svjesni smo koliki je to dar Božji, kojemu ne možemo vidjeti granica. Pitamo se što bi bilo i kako bi sve izgledalo da nije Medjugorja, da nije Gospinog

djelovanja i prisustva u Medjugorju. I dok se sjećamo i zahvaljujemo, jednako tako ponizno i s nadom gledamo i u budućnost. Bog koji nam je poslao svoju majku, koji nas je pratio, tješio, liječio, ozdravljao, oslobađao, prosvjetljavao, poticao na dobre odluke i promjene, Bog će i dalje biti s nama, i dalje će nas pratiti po svojoj majci. To u nas ulijeva osjećaj nade i mira. To nas oslobađa straha i zabrinutosti za sebe i za svijet. Zahvalni smo što možemo ovdje biti danas na 43. obljetnicu. Zahvalni smo i radosni u zajedništvu vjernika iz cijeloga svijeta. Skupa sa župljanima koji tu žive cijele godine i koje Gospa redovito poziva da budu vjerni, da budu svjedoci. Zahvalni smo što se ovdje svi osjećamo kao kod kuće, zahvalni smo jer nam je majka zajednička. Zahvalni smo jer ovdje

svi nalazimo hranu koja godi svakom ukusu. Hranu prikladnu za svaku dušu koja traži, koja žeda. Ovdje svatko dobije ono što traži iskrena srca. Netko traži utjehu, netko ozdravljenje, netko smisao, netko mir, netko traži novi početak, netko traži način kako dalje unatoč svim problemima. A Marija nam dolazi i vodi nas kao Zvijezda mora, kao Zvijezda Jutarnja, kao Zvijezda u tamnoj noći. Vodi nas jasno i sigurno. Ovdje nas Božja i majčinska ruka sve grli i hrabri i govori da se pouzdamo u Božju providnost i da

Ovdje se mirimo s Bogom, i s ljudima i sa samima sobom. Mir je ovdje glavna tema, mir je ono što želimo ovdje naći. I nalazimo. Ali Bog želi da i mi sudjelujemo u procesu pomirenja. Da tražimo mir, da idemo za njim, da čuvamo mir, da se pomirimo sa svojim životom onakvim kakav jest, kakav je ispao, kakav se oblikovao, unatoč tomu što smo mi možda htjeli nešto drugo. Da se pomirimo i sa samima sobom. Smiri se pred Gospodinom i njemu se nadaj.

Gospa nas uči da budemo suradnici

Foto: Arhiv ICMM

će tako stvari ići u dobrom smjeru. Govori nam da se prepustimo Božjoj volji, po uzoru na nju, koja je to učinila na savršen i potpun način: **Neka** mi bude po tvojoj riječi. Dok tražimo nešto za sebe, dok slobodno izražavamo svoje želje i potrebe, ovdje, ipak, najprije govorimo: Neka mi bude po tvojoj riječi. Neka mi bude kako si ti odredio, jer je to najbolje za mene, za nas i za cijeli svijet. Ovdje se rado prepuštamo Božjoj volji, ovdje se ostvaruje molitva Očenaša: Budi volja tvoja. Mi vjernici znamo da je najbolje kad se po nama vrši Božja volja. Ne da mi nešto činimo - nego dopuštamo da se Božja volja vrši po nama. Marijina veličina nije u tome da bi ona nešto činila. Ona je činila svakodnevne stvari kao i svaka druga žena njezinog naroda toga vremena. Ali je u svom srcu uvijek tražila i vršila volju Božju. I zato je po njoj tolika milost došla na svijet. Milje mi je, Bože moj, vršiti volju tvoju. Zakon tvoj duboko u srcu ja nosim, govori psalmist. Marija je majka i vršiteljica Božje Riječi. I zato što je prečista posuda Bog nam po njoj daje svoje najljepše darove. Stari su govorili da je mir sveukupnost Božjih dobara. Medjugorje je mjesto mira u koje je došla Kraljica mira.

Božji. Svi ljudi pobožni, duhovni, svi vjernici, sveci – oni surađuju s Gospodinom. Oni odgovaraju na poticaje Duha Svetoga. Gospa nas zagovara pred svojim sinom, ona nas potiče da hrabro pristupimo i uđemo u komunikaciju s Gospodinom. I mi moramo napraviti korak, i mi moramo odlučiti početi moliti. I mi moramo odlučiti početi sakramentalno živjeti. I mi moramo stati u red pred ispovjedaonicu, makar ponekom to bilo teško. Mi smo ti koji moramo napraviti možda i odlučujući korak - s Božjom pomoći. Jer smo slobodna bića, ljudi slobodne volje, sposobni za odnos i komunikaciju s Bogom. Gospa nas potiče da tu budemo hrabri, da se ne bojimo. Nije vrijeme da se bojimo, nije trenutak da oklijevamo. Ovo je vrijeme kad se traži hrabrost, odlučnost, kad se traži od vjernika da dopuste da Bog djeluje u njihovim životima. Ovo je vrijeme u kojem nam Bog preko Marije pokazuje što se događa kad čovjek dopusti da Bog djeluje u njegovom životu. Tada stvari sjedaju na svoje mjesto, tada događaji idu svojim tijekom. Kad dopustimo da Bog djeluje u našim životima, nećemo biti oslobođeni svakog problema, bolesti, brige, nerazumjevanja, nego ćemo u svemu tomu osjetiti i doživjeti Božju pomoć i gledati sretna

rješenja. Marija nas ovdje poziva kao svoje suradnike, kao one na koje ozbiljno računa, kao one bez kojih se neke stvari neće dogoditi ako se mi ne založimo. Ako se ne pokrenemo. Ona nam se izravno obraća: Draga djeco... Marija nam govori da imamo važno mjesto u Božjim očima, u Božjem naumu i da surađujući s njime možemo mijenjati svijet i događaje u njemu, čak i zaustaviti ratove. Suradnja s Bogom rađa blagoslovom za nas, za naše bližnje i u konačnici mnogo šire nego što možemo zamisliti. Marija nas uči pravoj i istinskoj duhovnosti koja se ne sastoji – kako kaže Terezija Avilska – „u suzama i slatkim osjećajima, već u tome da Bogu služimo u pravедnosti, poslušnosti, u muževnoj odvažnosti i u poniznosti.“ **Bog želi da čovjek odraste** – Zgoda iz otačkih vremena.

Učitelj reče učeniku koji je stalno molio: "Kad ćeš se prestati naslanjati na Boga i naučiti stajati na vlastitim nogama?"

Učenik se začudi: "Ali vi ste nas upravo naučili da gledamo Boga kao svoga Oca!" - "Kad ćeš naučiti da otac nije netko na koga se može naslanjati, nego onaj koji te oslobađa od tvoje potrebe za naslanjanjem?"

Ponekad se ponašamo kao mala djeca koja uvijek nešto traže za sebe, ali vrijeme je da odrastemo, da se ugledamo u onu koja se predaje u Božju volju. Vrijeme je da kažemo: Neka mi bude po tvojoj riječi. Vrijeme je da se prestanemo ljutiti i zanovijetati. Vrijeme je da djelujemo, postanemo aktivni.

Današnja čitanja za blagdan Kraljice mira donose nam utješne riječi:

Sveto pismo nam toliko puta govori kako Gospodin oslobađa, imamo to i u Starom i u Novom zavjetu. Toliko puta govori se kako Gospodin donosi radost i veselje tužnima, žalosnima, povrijeđenima. Toliko puta Biblija spominje kako u Gospodinu mnogi nalaze utočište kao mornari u mirnoj luci, kao dijete kod svoje majke, kao čovjek oslobođen zatvora, kao onaj oslobođen ropstva, kao onaj kojeg su tlačili pa je tlačenje prestalo. Toliko se spominje o progonjenima čije je progonstvo prestalo i nastala je radost. Slušamo o prestantku onoga što je teško, što je mučno, što čovjeka uništava i tjera ga do krajnjih granica izdržljivosti. A ovdje u Medjugorju toliko puta svjedočimo takvim događanjima. Mnogi su ovdje vidjeli svjetlost veliku, mnogi su ovdje prohodali u vjeri. Mnogi su ovdje skinuli teško breme grijeha koje ih je pritiskalo, mnogi su osjetili što znači Božje milosrđe i oproštenje. Tolikima se ovdje umnožila radost i uvećalo veselje. Toliki su ovdje došli zato što su nosili teško breme, zato što su osjećali batinu i teške udarce života, ljudi, grijeha. Koliki su ovdje osjetili privrženost ljubav Gospodinovu. Nježnu, intimnu, očinsku i majčinsku ljubav. Ovdje doživljavamo iskustvo vjere, zajedništva i Marijine blizine. U Medjugorju to doživljavamo ne samo kao pojedinci nego kao zajednica i to na neki način trajno. Osjećamo trajnu blizinu, trajnu prisutnost. Trajnu prisutnost mira, oslobođenja, odmora, obraćenja. Ovdje možemo zastati od neprestanih životnih borbi. Tu je naše utočište i sklonište.

Jučer smo proslavili svetkovinu Rođenja sv. Ivana Krstitelja.

Ovdje u Medjugorju čitamo povezanost ove svetkovine s BD Marijom. Odnosno, u evanđelju slušamo o povezanosti Marije i Elizabete, dviju žena koje nose Preteču i Spasitelja. Dviju trudnica, jedne starice, a druge mlade žene - koje igraju odlučujuću ulogu u povijesti spasenja. A i ovdje u Medjugorju osjećamo povezanost dolaska Gospina koja nam nosi svoga sina Isusa, koji je knez mira, s rođenjem Ivana Krstitelja. I ovdje je on preteča velikom događaju.

Zato molimo za Ivanovu odlučnost i hrabrost, za njegovu predanost poslanju i pozivu. Marijo, majko naša i zagovornice, Kraljice Mira, pogledaj na nas i na cijeli svijet. Amen. ■

Foto: Arhiv ICMM

27. MEĐUNARODNA DUHOVNA OBNOVA ZA SVEĆENIKE

‘Obnova svećenika je obnova kršćanstva’

U petak 5. srpnja 2024. završila je 27. MEĐUNARODNA DUHOVNA OBNOVA ZA SVEĆENIKE. Tema duhovne obnove bila je „Marija je uistinu izabrala bolji dio...“ (Lk 10, 42), „U Gospinoj školi“.

Na duhovnoj obnovi sudjelovala su 203 svećenika iz 36 zemalja: Italije, Rumunjske, Brazila, Albanije, Austrije, Kameruna, Burkine Faso, SAD-a, Malavija, Engleske, Indije, Irske, Španjolske, Kolumbije, Mađarske, Gvatemale, Meksika, Njemačke, Švicarske, Hrvatske, Slovenije, Bosne i Hercegovine, Srbije, Ukrajine, Litve, Moldavije, Izraela, Grčke, Latvije, Poljske, Slovačke, Koreje, Belgije, Argentine, Urugvaja i Francuske. Ovo je nešto smanjeni broj sudionika u odnosu na prošle godine. Saznajemo kako je krivac rat u Ukrajini, naime iz Ukrajine je trebalo doći čak 90 svećenika, ali nisu dobili dozvolu za izlazak iz zemlje koju trebaju imati svi muškarci sposobni za služenje vojnog roka.

Zbog toga je sudionika iz Ukrajine bilo samo oko petnaestak.

Koordinator duhovne obnove bio je fra Zvonimir Pavičić, a predavač na duhovnoj obnovi bio je fra Ante Vučković, član franjevačke provincije Presvetoga Otkupitelja sa sjedištem u Splitu, poznat po nsvakidašnjem tumačenju Božje Riječi. Umirovljeni je profesor filozofije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu. Voditelj je duhovnih vježbi, seminara i duhovnih obnova. Duhovni je pratitelj i savjetnik. Objavio je nekoliko knjiga, a objavljuje i u stručnim i populističkim časopisima.

O svom zadatku predavača ovako je rekao: „Kada preuzmete odgovornost voditi duhovnu obnovu je zapravo posao odgovornosti pred Bogom i pred tim ljudi-

ma koji su došli. Svećenici imaju potrebu zaustaviti se u svakodnevnom radu i dobiti hranu za sljedeću godinu, za vlastiti život i angažman. Međugorje je vrlo specifično mjesto koje nam, i kao zajednici, i kao pojedincima, dopušta da imamo vremena za krupna pitanja i da onda kad krenemo iz njega, prijedemo prijeko sa sviješću da smo našli odgovore kako se Njegovom snagom može prijeći prijeko.“

Prisutnim svećenicima riječ je uputio i fra Jozo Grbeš provincijal Hercegovačke franjevačke provincije koji je govorio o važnosti duhovnih obnova za svećenike, istaknuvši kako vjeruje da „ako obnovimo svećenstvo i svećenike onda iznova obnavljamo kršćanstvo. Ako svećenici postanu svjedoci, onda će puku Božjem biti jednostavnije pronaći, susresti se i biti s Kristom!“

Mons. Aldo Cavalli je pozdravio svećenike na početku duhovne obnove, a predslavio je i završno misno slavlje na kojem su bili prisutni i župljani koji su

Uviđajući ovu potrebu svećenika, u ime svetišta Kraljice Mira, 1996. god. pok. fra Slavko Barbarić pokrenuo je, u suradnji s talijanskim svećenikom don Cosimom Cavaluzzo, seminar za svećenike, pod nazivom „Svećenici u Marijinoj školi“. Od tada, svake godine početkom srpnja ovaj seminar okuplja nekoliko stotina svećenika i redovnika iz cijeloga svijeta.

Jednostavan koncept seminara: sudjelovanje u molitvenom programu župe, predavanja, svjedočanstva, posjete Podbrdu, ispovijed na Križevcu i posjet grobu fra Slavka trebao bi im pomoći da se u njihovu srcu, u slobodi i ljubavi, rada Božja Riječ kroz njihovo osobno usavršavanje u krepostima, molitvi i svetosti. Jer budući da služe Riječi, oni sami moraju biti ta Riječ.

Za vrijeme trajanja seminara svećenici su besplatno ugošćeni od strane međugorskih obitelji, kako je to od početka tražio fra Slavko. Želio je tako konkretno povezati obitelj i svećenika koji su pozvani živjeti jedni za druge i jedni od drugih u međusobnom darivanju.

Program

Program duhovne obnove započeo je u ponedjeljak 1. srpnja prijavom sudionika do 18 sati te večernjim molitvenim programom. U slijedećim danima svećenici su imali prilike čuti predavanja, imali su zajedničko i osobno klanjanje pred Presvetim, u srijedu jutro u 6 sati bila je molitva na Brdu ukazanja, a u četvr-

besplatno u svoje domove primili sve sudionike. Mons. Cavalli je ohrabrio svoju subraću svećenike u njihovoj odgovornoj i posebnoj službi. Podijelio je s njima svoje iskustvo hoda s Kristom, a dotaknuo se i ulomka iz Lukina evanđelja u kojem Gospodin šalje svoje učenike u svijet ističući riječi „žetva je velika, ali radnika malo. Molite dakle gospodara žetve da radnike pošalje u žetvu svoju.“

Početak i cilj duhovne obnove za svećenike

Svakom je čovjeku ponekad potrebno vrijeme u kojem bi napunio istrošene baterije životnog elana i prisjetio se smisla svog poslanja kroz jednu duhovnu obnovu, a koliko je više to potrebno onima koji sami trebaju biti obnovitelji i voditelji u svojim župama i zajednicama.

tak jutro u isto vrijeme bila je molitva križnog puta na Križevcu. U petak već tradicionalno bila je zajednička molitva na grobu fra Slavka Barbarića, završno predavanje i podjela iskustava te zaključna sveta misa u 11 sati.

Na kraju svete mise, okupljenima se obratio međugorski župnik fra Zvonimir Pavičić zahvalivši im ovim riječima: „Uistinu zahvaljujem Gospodinu na svemu, Majci Božjoj koja nas uvijek tako majčinski prati u Međugorju. Hvala apostolskom vizitatoru nadbiskupu mons. Aldi Cavalliu, što nas je pozdravio na početku i što je s nama slavio ovo završno misno slavlje. Hvala fra Anti Vučkoviću, koji nas je pratio svojim predavanjima, riječima, mislima, svojom jednostavnom bratskom prisutnošću i ljubavlju. Na poseban način želio bih se zahvaliti obiteljima koje su ugostile svećenike u svoje domove. Ovu misu slavimo s vama, a isto tako i za vas. Primiti svećenika u svoj dom ne može značiti ništa drugo nego prihvatiti Božji blagoslov.“

Ova duhovna obnova za svećenike važan je poticaj svima nama da molimo za svoje pastire, jer svećenici imaju važnu ulogu u Božjem planu spasenja. ■

SVJEDOČANSTVA SUDIONIKA

„Ono što me privuklo na ove duhovne obnove je ambijent Međugorja, ali i predavač na ovim duhovnim obnovama fra Ante Vučković, koji je nekako nasljednik Tomislava Ivančića i Zvezdana Linića i mnogih koji su obilježili jedne epohu duhovne hrvatske povijesti“, kazao je vlč. Ivan Jurić, župnik Župe svetoga Križa u Osijeku.

„Na Duhovne obnove za svećenike u Međugorju dolazim već 10 godina. Prošle godine nisam došao i bilo mi je žao što nisam mogao pronaći vremena. Jako mi je važno doći ovdje da budem sa svećenicima, sa Gospom, da budem u molitvi“, rekao je velečasni Filip Šabalja iz Krčke Biskupije, član zajednice Omnia Deo.

„Ta duhovnost i bogatstvo svećenika i vjernicima jako puno znači. Mi koji idemo Marijinim putem trebali bi izabrati bolji dio. Trebali bi svaki dan u našem životu da živimo kako je Marija živjela, ne samo da to izgovorimo“, rekao je o ovogodišnjem geslu Duhovne obnove za svećenike velečasni Jožef Ser iz župe Salaši u Vojvodini u Srbiji.

„Uvijek se veselim dolasku u Međugorje, pogotovo kada je to zajedništvo svećenika iz čitavoga svijeta. Dobro nam dođe duhovna okrepja da vidimo što smo napravili prošle godine i da skupimo snagu kako bi mogli novim poletom, novom snagom Duha svetoga krenuti u nove pastoralne i osobne pobjede“, govorio je o svom dolasku velečasni Ante Bojanić, župnik Župe Krista Kralja u Domaslavcu pokraj Samobora u Hrvatskoj.

„Prvi put sam ovdje. Za duhovnu obnovu sam čuo od jednog kolege svećenika i nadam se kako će ove duhovne obnove uroditi plodom. Jako mi se sviđa što je duhovna obnova organizirana na ovakav način. Župljani međugorske župe izašli su u susret svećenicima koji dolaze i na taj način pokazali njihovu gostoljubivost i njihovu velikodušnost“, rekao je velečasni Darko Endrich, svećenik Vrhbosanske nadbiskupije u Sarajevu, gdje je i na službi.

Poruka, 25. lipnja 2024.

Dječice, mir je u opasnosti i obitelj pod napadom

Foto: Arhiv ICM

„Draga djeco! Radujem se s vama i Bogu zahvaljujem da mi je dozvolio da sam s vama da vas vodim i ljubim. Dječice, mir je u opasnosti i obitelj pod napadom. Pozivam vas ,dječice, vratite se molitvi u obitelji. Stavite sveto pismo na vidljivo mjesto i čitajte ga svakim danom. Ljubite Boga iznad svega da vam bude dobro na zemlji. Hvala vam što ste se odazvali mom pozivu.“

„Radujem se s vama i Bogu zahvaljujem da mi je dozvolio da sam s vama da vas vodim i ljubim.“

Zašto Gospa se raduje s nama?

Zar ne zbog mnoge svoje djece koja su se okupila na Uočnicu i na Godišnjicu ukazanja u Međugorju, ali i zbog mnogih koji su se odazvali na Majčine pozive i svaku večer u Devetnici molili na Brdu ukazanja? Mnogo je takvih bilo! A koliko je tek onih koji su širom svijeta to činili u svojim domovima ili molitvenim skupinama!

Gospa je zahvalna. Ovog puta zahvaljuje Bogu što joj je dopustio da može biti s nama. Zar nam time ne šalje jasnu poruku: Da i mi sve činimo ne sami nego s Bogom? Jer Gospa ništa ne radi bez Boga. Uvijek je tako činila, dok je živjela na Zemlji i sada u Nebu.

Zašto se Gospa ukazuje i zašto je s nama? Majka nam daje odgovor: Da nas vodi i ljubi.

Zašto nam je potreban netko da nas vodi? Zašto to Gospa želi činiti?

Postoje ljudi, posebno na Zapadu, koji ne žele da ih netko vodi, jer misle da im ne treba pomoć, da su oni dovoljni sami sebi. No kad dublje pogledamo, vidjet ćemo da mi bez drugih ne možemo živjeti: Od rođenja, odgoja, ali i kad odrastemo. Mi živimo od pomoći drugih: liječnika, profesora, vozača autobusa, vlaka, trgovaca... No ne samo to. Potrebna nam je pomoć drugih, jer mnogi danas ne znaju kako živjeti s drugima, u braku, u dobrim susjedskim odnosima, na poslu... Gospa nam želi pomoći da učimo kako živjeti s Bogom, kako dobro živjeti na Zemlji.

Zašto nam je potreban netko da nas ljubi? Zašto nas Gospa ljubi?

Bez ljubavi ne možemo živjeti. Čovjek ozdravlja, ne gubi nadu i bude ohrabren kad zna da ga netko voli. Majka nam kaže da ne zaboravimo da nas Ona ljubi, jer ćemo tako osjećati sigurnost, ohrabrenje i mir.

„Dječice, mir je u opasnosti i obitelj pod napadom.“

I mi vidimo, a Gospa još više, da je mir u svijetu u opasnosti. Jedan od glavnih uzroka tomu je zaborav Boga. Kad čovjek živi bez Boga, ostaje sam. Dovoljno se sjetiti Prvog i Drugog svjetskog rata

pa da shvatimo koje su posljedice takva života. Kad čovjek isključi Boga, lako isključi i čovjeka i prirodu.

Rodna ideologija ne želi obitelj. Ne znamo koliko njezine sluge jesu, a koliko nisu svjesne da je obitelj Božja tvorevina. Bog želi da Adam i Eva žive zajedno, jer su tako „pomoć jedno drugome“. I želi da žive ne sami nego s Njim. Tko je protiv obitelji, suradnik je Zloga.

„Pozivam vas ,dječice, vratite se molitvi u obitelji.“

Majka Terezija je rekla: Obitelj koja moli, ostaje zajedno. Molitva u obitelji je znak da muž i žena ne žele živjeti sami, samo iz svojih snaga nego s Bogom zajedno. Kad mole zajedno s djecom, muž i žena uče djecu kako živjeti: Stajati na obje noge, živjeti cjelovito, ne samo raditi nego i moliti, ne samo hraniti tijelo nego i dušu, ne samo čistiti, prati tijelo nego i dušu.

Zajednička molitva u obitelji osnažuje vjeru njezinih članova, ujedinjuje obitelj, unosi toplinu, budi ljubav prema Bogu i ljudima.

„Stavite Sveto pismo na vidljivo mjesto i čitajte ga svakim danom.“

Gospa je konkretna. Želi da stavimo Sveto pismo na vidljivo mjesto u obiteljskom domu. Kao što je televizor na vidljivom mjestu, pa ga odmah primijetimo čim uđemo u kuću, tako treba Sveto pismo biti vidljivo.

Svaki dan trebamo čitati Božju riječ. Ne samo nedjeljom kada Božju riječ *slušamo* nego je svaki dan u obitelji *čitati*.

Istina, Božju riječ ne razumijemo uvijek i možemo je čitati nesvjesno i površno. Pa ipak, prvi korak ostaje jednostavno početi čitati Sveto pismo. I onda kada ne razumijemo sve, čitajmo ga. Ustrajmo u čitanju. Neka nas u tome ništa ne obeshrabri, jer budimo sigurni da kušnje ne će izostati.

Za slušanje Božje riječi nije važna samo Božja riječ. Važno je tlo na koje pada ta riječ. U nama postoji tlo. Naše je srce tlo. Sijač sije sjeme. Bog izgovara svoju riječ, ali pitanje je na kakvo tlo pada njezino sjeme. Važno je osvijestiti da u nama tlo može biti kamenito, trnovito, a može biti i plodno.

Druga slika za Božju riječ je orah. Orak ima svoju vanjštinu, ali i nutrinu. Ljuska je

vanjština. Ljuska je tvrda i zatvorena. No, kad otvorim ljusku, unutra pronalazim hranu. Kad čitam ili slušam Božju riječ, ta mi riječ može izgledati poput orahove ljuske: tvrda, nerazumljiva i nevažna. Ponekad, kada čitam Božju riječ, ništa ne primjećujem, ništa mi ne poručuje, ne uočavam ništa *posebno*. A onda se najedanput otvori i zamijetim nešto što mi je dotad bilo nevidljivo. U Božjoj riječi otkrivam hranu.

„Ljubite Boga iznad svega da vam bude dobro na zemlji.“

Ljubav prema Bogu Isus stavlja na prvo mjesto (Ljubi Boga svih srcem, iznad svega). Zatim, ljubi bližnje kao sebe. Zašto to Isus čini? Zašto Gospa isto želi da najprije ljubimo Boga, da ga ljubimo „iznad svega“? Zašto želi da ljubav prema Bogu bude na prvom mjestu, ispred ljubavi prema sebi i prema drugima?

Poruka je jasna: lako se o ljubavi govori na sve strane, mi često ne znamo što je prava ljubav. Na Zapadu smo snažno izloženi individualizmu i egoizmu pa se često može čuti: Ljubi najprije sebe! A to znači: Misli na sebe, pusti druge. Čovjek koji tako živi, razmišlja: Drugi me ne zanimaju, ja sam važan, važna. Što me briga za druge!

Znamo koje su posljedice takva razmišljanja za društvo i Crkvu: Nije nam i ne će nam biti dobro na Zemlji! Naši međuljudski odnosi postaju hladni, sve se više udaljavamo jedni od drugih, mislimo samo na sebe i svoje uživanje, gubimo osjećaj za susjeda, za čovjeka u potrebi... lako smo materijalno bogati, gubimo ono lijepo: Toplinu u međuljudskim odnosima, ljudsku blizinu, prijateljstva bez koristi, radost što smo s drugima...

Zašto Isus pita Šimuna: „Šimune Ivanov, ljubiš li me?“

Zato što će Šimun tek tako moći postati Petar (ribar ljudi, stijena, vođa zajednice). Tek kad u njemu bude Isusova ljubav, tj. prava ljubav, moći će vršiti Isusov nalog: „Pasi jaganjce moje.“

Tek kad rastemo u Isusovoj ljubavi, moći ćemo „pasti jaganjce Isusove“, biti pravi roditelji, odgojitelji, liječnici, svećenici..., oni koji su nadišli sebe i misle na druge, kojima su drugi važni. Tek tako nam ništa ne će biti teško činiti.

I tako će nama i drugima pored nas biti dobro na Zemlji! ■

Bez ljubavi ne možemo živjeti. Čovjek ozdravlja, ne gubi nadu i bude ohrabren kad zna da ga netko voli. Majka nam kaže da ne zaboravimo da nas Ona ljubi, jer ćemo tako osjećati sigurnost, ohrabrenje i mir.

„Gospa iz Linza“

Svakome iole pametnom jasno je da žena iz katedrale u austrijskom Linzu, s muški mišičavim nogama, stopalom otprilike 45-46, oslonjena na ruke iza leđa u nekoj izmaštanoj porodiljnoj pozi nije Blažena Djevica Marija. Međutim, budući da je u ime umjetnosti ta na neki način nebarnarna spodoba predstavljena javnosti kao Djevica Marija, nužno je konstatirati da se radi o blasfemiji iliti svetogrđu kao svjesnom i namjernom činu služenja Božjim imenom kako bi se omalovažila i uvrijedila neka religija, tj. vjernici i njihovi osjećaji. Odnosno, kao što kazuje i sama kasnolatinska riječ „blasphemare“, a koja potječe od grčke kovanice „povrjeđujem + ugled“.

Dakle, ne radi se ni o kakvoj umjetničkoj slobodi, kako se želi prikazati čin instalacije toga kipa u austrijskoj katedrali, nego o smišljenoj provokaciji i želji da se uvrijedi katolike ne samo u tome gradu i toj zemlji, nego i diljem svijeta. Dakako, tome su podlegle i mjesne crkvene vlasti, koje su dopustile takvu skalameriju pod vlastitim krovom, ali njihovu će savjest propitivati netko drugi na nekom drugom mjestu.

Kako bi prepoznali o kome se radi u tome neobičnome liku koji rađa dijete, a kojega su svetogrdnici nazvali Gospom, dovoljno je prisjetiti se razgovora fra Janka Bubala i vidjelice Vicke Ivanković u knjizi „Tisuću susreta s Gospom“, gdje Vicka u detalje fra Janku opisuje kako Gospa izgleda. Radi se, naime, o vitkoj osobi, visine kao i sama Vicka tj. oko 165 centimetara, oko 18 do 20 godina, duguljastoga ovalnoga lica, tanjih usana rumenkaste boje, blagoga osmijeha, krupnijih i izrazito plavih očiju. U haljini je plavkasto-sive boje, koja slobodno pada, vidi joj se vrat, ali se ne vidi ništa od prsiju, rukavi su joj do šaka, ničim nije opasana, a na fra Jankovo pitanje opazila se na Gospi ženskost njezina tijela Vicka odgovara: „Naravno da opazila! Ali ništa posebno.“ Glava joj je okružena s 12 zvijezda, koje su „zlatkaste boje“, a Gospi se vidi i malo kose iznad čela, ispod vela, s lijeve strane. Kosa joj je crne boje, itd.

Darko Pavičić

Gospin lik u Linzu, usprkos svoj umjetničkoj slobodi, nema nikakve poveznice sa stvarnim Gospinim likom kakvoga ga vide međugorski vidiooci. No, usprkos toj činjeničnoj jednostavnosti, u javnosti su se pojavili oni koji su slične pri mjere pokušali pronaći i u povijesti, npr. u Gospinu dojenju djeteta Isusa, gdje joj se vide obnažene grudi. Međutim, takve pa ralele su promašene u ovom „austrijskom slučaju“, koji je svjesna provokacija za razliku od povijesnih motiva pojedinih umjetnika koji su i Gospu i Isusa nastojali prikazati u njihovoj ljudskosti.

Dakle, Gospin lik u Linzu, usprkos svoj umjetničkoj slobodi, nema nikakve poveznice sa stvarnim Gospinim likom kakvoga ga vide međugorski vidiooci. No, usprkos toj činjeničnoj jednostavnosti, u javnosti su se pojavili oni koji su slične pri mjere pokušali pronaći i u povijesti, npr. u Gospinu dojenju djeteta Isusa, gdje joj se vide obnažene grudi. Međutim, takve paralele su promašene u ovom „austrijskom

slučaju“, koji je svjesna provokacija za razliku od povijesnih motiva pojedinih umjetnika koji su i Gospu i Isusa nastojali prikazati u njihovoj ljudskosti. A „Gospa“ iz Linza pokazuje se, nažalost, u svojoj neljudskosti, što se najbolje vidi u grču njezina lica, koje tobože rađa Spasitelja.

Sve je to zasmetalo vjernike, među kojima se našao jedan koji je 1. srpnja dekapitirao spomenutu skulpturu, pa su je crkvene

vlasti nakon nekoliko dana smjestile u pokrajnju kapelu, obnovivši ga i zaštićivši staklom. Johann Hintermaier, biskupski vikar za obrazovanje, umjetnost i kulturu biskupije Linz oštro je osudio čin nasilja, prenosi portal Fenix, dodajući kako on to tumači kao odbijanje dijaloga i napad na slobodu umjetnosti te ujedno izrazio žaljenje što je postavljanje kipa povrijedilo vjerske osjećaje ljudi. Kako prenosi njemački portal Katolisch.de, autorica djela napad na skulpturu vidi kao napad na pravo žene na vlastito tijelo, a u njezinu obranu uz nadležne crkvene vlasti stala je i suinicijatorica projekta, teologinja Martina Resch, koja uradak ocjenjuje poetskim te naglašava da je postavljen s ciljem razvijanja novih pogleda, koji bi omogućili kritičko promišljanje temelja vjere.

Usput, biskupija se kurtoazno i očigledno tek reda radi ispričala vjernicima, ako su se našli povrijeđenima, no na inicijativu Iliasa Martinovića koji je pokrenuo peticiju kojom se od katedralnoga župnika dr. Maksimilijana Strassera i nadležnoga biskupa dr. Manfreda Scheuera tražilo njezino žurno uklanjanje, nije udovoljeno. Ipak, Hrvati iz Linza i okolice organizirali su se i svakodnevno okupljali na molitvi u katedrali, vapeći za obeštećenjem, povremeno prekrivajući blasfemični kip velom, sve dok mu nije odletjela glava i dok nije zaštićen staklom.

Njihova molitva podsjeća na situaciju s jednom od poznatih svetopisamskih molitvi, a radi se o onoj Ilije Tišbijca, koji je molitvom pobijedio 450 Baalovih svećenika, kasnije izmolivši kišu nakon dugotrajne i pogubne suše. Sjećate se kako je molio sv. Ilija? Zario je glavu među noge, čučnuvši i moleći. Odnosno, kako tumače neki egzegete, „rodio“ je svoju molitvu pravome i jedinome Bogu na način na koji su žene u ondašnjem Izraelu rađale. Činile su to, navodno, upravo u toj čučućoj pozi, s glavom među koljenima, dočekujući trud za trudom i rođenje čeda. Dakle, „Gospa iz Linza“ ni u tome nimalo nije slična bilo kojoj Izraelki iz onoga doba. Ona je samo proizvod Baalova današnjeg vremena i želja za provokacijom i uvredom, koja je proglašena umjetnošću, kao u svim sličnim primjerima kada se vrijeđa katolike i Katoličku crkvu, pa se uvrede proglašavaju humorom i sarkazmom.

Zanimljivo bi bilo vidjeti kako bi takva „umjetnost“ prošla u nekim drugim religijama, čije bi proroke i svete likove, porađala neka takva spodoba. Zacijelo bi letjele glave, ali ne samo kipovima.

Rad na srcu

Rad na sebi zapravo je rad na svojoj nutрини, a budući da je srce simbol čovjekove nutrine, drugi naziv za rad na sebi je rad na srcu. Osim što označava nutrinu, srcem se naziva središnje mjesto čovjekova bića, točka gdje se susreću sve čovjekove duševne i duhovne snage i sposobnosti. Ono je izvor spoznaje i mudrosti, razuma i osjećaja, htijenja i djelovanja, planiranja i odlučivanja. Srce je i mjesto susreta čovjeka s Bogom. U radu na srcu stoga je riječ s jedne strane o trudu oko čovjekove nutrine, njezine čistoće i sadržaja, a s druge o brizi oko čovjekova središta, njegova najvažnijeg odnosa, a to je odnos s Bogom.

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Medjugorje.

Vratite se molitvi u obitelji

Krešimir
Miletić

Mir je u opasnosti i obitelj pod napadom! Ovim riječima Gospa potko zna koji put u posljednje 43 godine pokušava dotaknuti i potaknuti naše srce da se pokrene i da shvatimo koliko je važno naše osobno obraćenje. Jer naš doticaj s Međugorjem nije i ne smije biti tek susret u kojem smo došli

nešto ušćariti za sebe, neku milost ili rješenje neke situacije u kojoj proživljavamo trpljenje i patnju. Ne, Gospa nas poziva da razumijemo da postoji neusporedivo veće značenje i važnost našeg osobnog obraćenja i preobrazbe našeg srca za čitavo čovječanstvo, za Božji naum spasenja čovjeka. Mi jednostavno ne smijemo biti zatvoreni u neki privatni odnos s „Bogom koji rješava moje osobne probleme“, već se iznutra otvoriti za

stav potpune suradnje s „Bogom koji želi spasiti svakog čovjeka“.

Ovaj drugi stav nije moguć bez preobrazbe srca koje dolazi po autentičnom obraćenju srca, što je pak dar od Gospodina. Obraćanje, kao proces koji traje i ne obuhvaća tek neki poseban milosni događaj kojim je obraćenje zapravo započelo, podrazumijeva intenzivan molitveni život. Kad Gospa ponavlja „molite, molite, molite“ ili kad Isus od nas u evan-

Bog nam kroz Sveto pismo daje sve odgovore na naša životna pitanja, a istovremeno nam postavlja pitanja, na način da naš odgovor na ta pitanja preoblikuje naš život. Kad počnemo živjeti Božju riječ, dopustiti da se utjelovi u našem životu, u našem danu, odnosima s ljudima, tada ćemo zaista uz ljubiti Boga iznad svega, živeći iskustvo žive vjere. I bit će nam dobro na zemlji.

Ako usporedimo količinu riječi kojima punimo naša srca iz različitih medija, društvenih mreža, tzv. vijesti, tračeva, senzacionalističkih članaka s količinom čitanja Svetog pisma, lako je zaključiti u kolikom smo problemu i zašto nam ne ide na putu svetosti. Kao što nije moguće biti zdrav, ako kontinuirano unosiš otrov u organizam, tako nije moguće živjeti sveto ako u sebe unosiš crnilo iz različitih medija.

đelju zahtjeva „bez prestanka se molite“, to sasvim sigurno ne znači samo molitvu prije jela ili neku kratku molitvu prije spavanja. Gospa nas poziva na neusporedivo ozbiljniju i intenzivniju molitvu, koja ima završiti molitvom srca, čitavog našeg bića, koje je potpuno uronjeno u Boga. A takvo stanje nije moguće postići ako „sjedimo na dvije stolice“, ako smo konformisti i mlakonje koji zahtjeve autentičnog vjerničkog života svode na neke svoje mjere, najčešće minimalističke, „koliko je dovoljno za dvojku“.

Kao primjer koji može pomoći da razumijemo važnost našeg odgovora na Gospin poziv da molimo za mir, može poslužiti trenutni rat u Ukrajini i prijetnja prerastanja sadašnjeg oblika rata u nuklearni rat. Mi istovremeno možemo doći u Međugorje i moliti da npr. dobijemo posao ili da naše dijete pronađe svetog supruga ili suprugu, dok istovremeno nismo svjesni da postoji puno veća ugroza koja može sve naše planove i želje učiniti besmislenim u slučaju nuklearnog rata. Zato je važno razumjeti da Gospa računa s nama, s našom molitvom, molitvenim zajednicama, župnim zajednicama (...) u ispunjenju njezinog plana, koji donosi mir. Molitva krunice može zaustavljati ratove. Naš post i pokora imaju iznimno veliku snagu i važnost.

Gospa nam daje ili možemo reći ponavlja konkretne upute koje nisu novost u kontekstu učenja Katoličke Crkve, ali se mi prema tim uputama očito ponašamo kao da su nevažne, bezvrijedne. Jer ako nam Gospa uporno ponavlja da trebamo staviti Sveto pismo na vidljivo mjesto i čitati ga svaki dan, onda je jasno da većinom to ne činimo. Ako usporedimo količinu riječi kojima punimo naša srca iz različitih medija, društvenih mreža, tzv. vijesti, tračeva, senzacionalističkih članaka s količinom čitanja Svetog pisma, lako

je zaključiti u kolikom smo problemu i zašto nam ne ide na putu svetosti. Kao što nije moguće biti zdrav, ako kontinuirano unosiš otrov u organizam, tako nije moguće živjeti sveto ako u sebe unosiš crnilo iz različitih medija. Potrebna je promjena, novi, dodatni napor da se ladanac prekine. Ne možeš sve činiti na isti način, a očekivati promjenu.

Zato nas Gospa vraća na ono temeljno, a to je molitva u obitelji i čitanje Svetog pisma. Bog nam kroz Sveto pismo daje sve odgovore na naša životna pitanja, a istovremeno nam postavlja pitanja, na način da naš odgovor na ta pitanja preoblikuje naš život. Kad počnemo živjeti Božju riječ, dopustiti da se utjelovi u našem životu, u našem danu, odnosima s ljudima, tada ćemo zaista uz ljubiti Boga iznad svega, živeći iskustvo žive vjere. I bit će nam dobro na zemlji.

Zato je prije svega potrebno dopustiti da u nas i naše srce uđe Riječ Božja. Potrebno je, naravno stvoriti i određene preduvjete za to. Kao što ne možemo zamisliti da ćemo piti najdragocijenije i najkvalitetnije vino pomiješano s blatom, tako ne možemo istovremeno čitati Sveto pismo i upijati otrov s različitih medija. Potrebno je odvojiti vrijeme za čitanje Svetog pisma, odmaknuti se od sadržaja koji nas prazne ili truju, donijeti konkretne odluke i promjene u životu. Potrebno je uči u iskren i potpun odnos s Bogom. Redovito pristupati euharistijskom stolu, sakramentu pomirenja. Moliti i činiti pokoru. To je naravno teško, ako nema ljubavi kao pokretača. Onaj koji ljubi, sve će učiniti za onoga kojeg ljubi. Iskristimo ovo vrijeme koje nam je darovano da donesemo konkretne odluke koje nas približavaju življenju autentičnog kršćanskog života i obnovi našeg zajedništva s Bogom. Neka nas na tom putu prati zagovor Kraljice Mira! ■

SNAGA

roditeljske molitve

Mirta Miletić

Često slušam kako je danas teško odgajati djecu i kako se današnji roditelji ne snalaze u izazovima koji se stavljaju pred njih. Društvo nam nudi slabodu od odgovornosti, toleranciju bez istine i neograničen pristup informacijama. Sve se odvija vrlo brzo i čini se kao da roditelji ne hvataju korak s promjenama koje se događaju. Ovdje posebno mislim na brzinu razvoja tehnologije koja se nudi djeci i koja uvelike utječe na njihove stavove. Neugodno se iznenadim kada s krizanicima razgovaram o stavovima prema pobačaju, čistoći, homoseksualnosti, kontracepciji i prepoznam utjecaj društvenih mreža na oblikovanje njihovih stavova. Izgovaraju gotovo iste rečenice koje čujemo u medijima. Uhvate se u zamci da brane nečija tek navodno ili lažno ugrožena prava i vrlo su žustri u raspravama, zanemarujući činjenice ili zdravorazumske argumente.

Zabrinjava činjenica da mediji imaju značajan utjecaj na formiranje stavova ne samo djece i mladih, već i roditelja koji kasnije „siju“ ono što su upili u svoje obitelji. Nije toliko problem što postoje pojedini mediji koji promiču anti-vrijednosti, već je problem što veliki dio ljudi, a osobito kršćana, potpuno nekritički i bez odgovornosti pristupa konzumaciji tih istih medija, otvarajući prostor da se srce ispunja ispraznim i štetnim sadržajima koji ne izgrađuju, već naprotiv razgrađuju obiteljske vrijednosti. Roditeljska uloga nikada nije bila jednostavna, ali čini se da su današnji izazovi složeniji nego ikad prije. Nije tajna da se vodi bitka protiv obitelji i čovjeka. Cilj je uništiti obitelj kao osnovnu jedinicu društva i Božji naum o čovjeku, no Bog nas nije bez razloga stavio u ovo vrijeme. Imamo odgovornost odgovoriti na izazove vremena u kojem živimo. Rješenje nije kukanje i defetizam, nego borba, autentičnost i molitva za djecu.

U čemu se sastoji borba? Kako se boriti? Prva borba se događa na razini naših vlastitih misli. Ako često ulazimo u dijalog s „toksičnim“ i „crnim“ mislima, vrlo brzo to postaje i naš stav. Stav malodušja i nezainteresiranosti. Povjerujemo da crnilo, povjerujemo da ništa ne možemo. Kršćanin treba biti radostan. Njegov stav je optimizam i zauzetost, iako ne pobjeđuje uvijek. Njegov

Djeca promatraju naše ponašanje. Ne slušaju toliko što im govorimo, nego upijaju naše ponašanje. Tako najviše uče. Ako su roditelji potonuli i bezvoljni i djeca će poprimiti takav nutarnji stav. Borba roditelja za vrijednosti, za istinu, za život uvijek u djeci rađa snagu i optimizam.

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

stav je optimizam jer zna da u jednadžbi uvijek sudjeluje i Bog, koji nas beskrajno ljubi. Kad zauzmemo takav stav, onda ćemo i na probleme života gledati drugačijim očima. Problemi su uvijek šansa za promjenu. Tjeraju nas na iskorak, novi pogled, novi model života.

Djeca promatraju naše ponašanje. Ne slušaju toliko što im govorimo, nego upijaju naše ponašanje. Tako najviše uče. Ako su roditelji potonuli i bezvoljni i djeca će poprimiti takav nutarnji stav. Borba roditelja za vrijednosti, za istinu, za život uvijek u djeci rađa snagu i optimizam. Jednako tako, ako u obitelji njegujemo optimizam prošlosti, kao naš odgovor na ono svetopisamsko „...i vidje Bog da je dobro“, pogledom na ono što je iza nas kao nešto što je bilo pozitivno, kao proces našeg učenja, odrastanja, sazrijevanja, unatoč boli i patnji, problemima i poteškoćama, tada djeca primaju čvrste temelje za onu bazičnu sigurnost s kojom mogu događaje svog života promatrati drugačijim očima.

Autentičnost je nužna za odgoj zrele i odgovorne djece. Ono što pričamo, valja živjeti. Djeca vrlo brzo prepoznaju sve što nije autentično. Dakle na roditeljima je odgovornost kako žive i što njihova djeca gledaju na njima. Laž kod djece često izaziva ljutnju i gorčinu. Kada primijetite takvo ponašanje kod djece, potrebno je preispitati vlastito ponašanje.

Molitva za djecu je lakmus papir naše poniznosti i vjere. To je dokaz da smo svjesni naše malenosti i ograničenosti. Kada roditelj moli, razumije da mu je potrebna Božja pomoć i da ne može sam. Da nije uvijek mudar, da nema rješenja za sve probleme i da se osjeća nemoćnim u nekim situacijama. Malenost je put svetosti. Postoje roditelji koji se ponašaju ako „bogovi“ misleći kako ne postoji nitko iznad njih i kako su oni gospodari svoje djece. Nažalost, djeca takvih roditelja imaju poteškoće upoznati Boga kao Oca i teško se nose sa situacijama gdje je ljudska snaga nemoćna.

Zbog toga je prva zadaća roditelja odgojiti djecu u vjeri i upoznati ih s njihovim Nebeskim Ocem. S apsolutnom Ljubavi koja ih je stvorila i želi ih u Vječnosti! Crkva nam daje primjere mnogih roditelja koji su svojom ustrajnom molitvom i autentičnim životom izmogli svetost vlastite djece. Majka blaženog Alojzija Stepinca pedeset je godina postila i molila za njega. Alojzije je bio boleljivo dijete i njegova

Kršćanin treba biti radostan. Njegov stav je optimizam i zauzetost, iako ne pobjeđuje uvijek. Njegov stav je optimizam jer zna da u jednadžbi uvijek sudjeluje i Bog, koji nas beskrajno ljubi. Kad zauzmemo takav stav, onda ćemo i na probleme života gledati drugačijim očima. Problemi su uvijek šansa za promjenu. Tjeraju nas na iskorak, novi pogled, novi model života.

je majka odlučila postiti za njega tri puta tjedno da preživi tu osjetljivu fazu djetinjstva. Kasnije je postila da postane svećenik, a kada je postao svećenik da bude dobar svećenik. Izmolila je nadbiskupa, kardinala i mučenika.

Sveta Monika rodila je svetog Augustina u 33. godini života i za njega je 33 godine molila da se krsti i obrati. I krstio se i obratio se. I postao svećenik, i biskup i crkveni naučitelj, jedan od najvećih u katoličkoj Crkvi. Roditelji male Terezije, Zelia i Ljudevit Martin svojim su svetim životom odgojili sveticu i naučiteljicu Crkve. Naizgled običnim, ali predanim životom i sami su nakon kćeri proglašeni svetima. Prvi bračni par koji je proglašen svetim. Živjeli su autentično, tražili od djece pobožnost i molitvu i nisu odustajali od života. Zelia je rodila devetero djece od kojih je četvero umrlo. Borila se s odgojnim problemima djece, financijskim izazovima, bolestima, ali nikada nije izgubila vjeru u Nebo. Njen cilj je bio jasan. Ljudevit je bio nježan otac, vrlo pobožan. Imao je veliku pobožnost prema Presvetom oltarskom sakramentu iz kojeg je crpio snagu za sve teškoće života. Blagoslovio je odlazak svih petero kćeri u samostan.

Ovo nas potiče da preispitamo u kojoj mjeri smo mi svjesni važnosti, snage i vrijednosti molitve. Gospodin nam je dao molitvu kao oružje kojim možemo zaštititi vlastitu djecu. Roditeljska molitva ima veliku snagu. Važno je toga biti svjestan i ne odustajati. Neka nam vrijeme godišnjih odmora bude prilika za obnovu molitve, osobito obiteljske molitve. I neka nas na tom putu prati zagovor Kraljice Mira! ■

Svećeničko ređenje u mostarskoj katedrali

Na euharistijskom slavlju na svetkovinu apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla, 29. lipnja, mostarsko-duvanjski biskup i trebinjsko-mrkanski upravitelj Petar Palić u mostarskoj katedrali podijelio je red prezbitera osmoricu đakona.

Za svećenike Hercegovačke franjevačke provincije zaređeni su fra Željko Tomić, fra Ante Vukoja, fra Vinko Baćak i fra Ante Begić, za svećenike Mostarsko-duvanjske biskupije zaređeni su don

Luka Cvitanović, don Mato Puljić i don Antonio Zirdum te za svećenika Trebinjsko-mrkanske biskupije don Gabrijel Pavlović.

Na početku slavlja biskup je pozdravio sve nazočne, napose apostolskoga vizitatora za župu Međugorje nadbiskupa Aldu Cavallija, provincijala Hercegovačke franjevačke provincije fra Jozu Grbeša, generalnoga vikara hercegovačkih biskupija don Nikolu Menala, odgojitelje odgojnih ustanova u kojima su boravili ređenici, sve svećenike u konceleciji, redovnice, vjerni puk i kandidate za prezbitat.

Nakon misnih čitanja generalni vikar Menalo predstavio je kandidate za prezbitersko ređenje, a oni svu svojim: Evo me! spremno pristupili ovome svečanom činu.

Nakon propovijedi uslijedio je čin ređenja. Ljepoti obreda pjevanjem je pridonio katedralni mješoviti zbor „Marija“ pod ravnanjem maestra don Dragana Filipovića.

Okupljenima su se na kraju misnoga slavlja obratili provincijal fra Jozo Grbeš te generalni vikar don Nikola Menalo. ■

Franjevački kandidati položili redovničke zavjete u Dubravi i na Humcu

Dvadeset i jedan bogoslov je u petak 5. srpnja 2024. u zagrebačkoj Dubravi obnovio privremene zavjete, a u nedjelju 7. srpnja na Humcu sedmorica novaka položila su prve zavjete u Redu manje braće.

Nakon duhovne obnove u Samostanu Bezgrješnog začeca Blažene Djevice Marije u Dubravi, dvadesetorica bogoslova Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja Blažene Djevice Marije i bogoslov Franjevačke provincije sv. Jeronima u Dalmaciji i Istri obećali su da će godinu dana živjeti u poslušnosti, siromaštvu i čistoći. Zavjete je primio ministar Hercegovačke franjevačke provincije o. Jozo Grbeš.

U duhovnom nagovoru istaknuo je da im je Riječ, koja je Krist, odredila život. Pozvao ih je na oslušivanje Riječi da bi bili istinski Božji svjedoci u svijetu. Trojica bogoslova su pred doživotnim zavjetima.

Uz fra Jozu, misu su suslavili odgojitelj bogoslova fra Serdo Čavar i fra Ante Bekavac. Stihovima ulazne pjesme: „Hoćeš li biti savršen, idi, prodaj što imaš i podaj siromasima, a onda dođi i idi za mnom“, počelo je misno slavlje. Fra Jozo je u propovijedi istaknuo da je poziv Božji dar te da uvijek i u svim (ne)prilikama života treba biti postojan u zahvalnosti Bogu za taj nezasluženi dar.

Provincijal Grbeš također je predslavio misu uz crkvu sv. Antuna Padovanskoga na Humcu dva dana kasnije kada su prvi put zavjete položila šestorica novaka Hercegovačke franjevačke provincije i novak Franjevačke provincije Svetoga Križa – Bosne Srebrene.

Misu su suslavili provincijal Bosne Srebrene fra Zdravko Dadić, magistri novaka obiju provincija, gvardijan na Humcu fra Dario Dodig i petnaestak svećenika. Asistirali su fra Andrija Majić i postulanti, a pjevanje je predvodio humački zbor, objavljeno je na mrežnoj stranici hercegovačke provincije. ■

Mlada misa fra Ante Vukoje

Svećeništvo u životu donosi ljepotu i radost

Fra Ante Vukoja, član Hercegovačke franjevačke provincije, je u nedjelju 7. srpnja proslavio mladu misu u Ljubotićima.

Euharistijsko slavlje ispred crkve sv. Ante u Ljubotićima, filijali kočerinske župe sv. Petra i Pavla, koncelebriralo je 17 svećenika. Među njima su bili vikar Hercegovačke franjevačke provincije fra Miro Šego, gvardijan i župnik s Humca fra Dario Dodig, mjesni župnik fra Mario Knezović i franjevački mladomisnici te ostali franjevci iz Provincije.

Prije slavlja, mladomisniku su roditelji Slaven i Zdenka udijelili blagoslov.

U homiliji, fra Mario se prisjetio prvih susreta s mladomisnikom te posvjedočio o pobožnosti koju je fra Ante gajio već kao dječak. „Svećeništvo u životu donosi ljepotu i radost, ali i teške trenutke kada ostaješ sam. Kad se sve izmakne, nasloni glavu na Isusovo srce, uhvati se za oltar, primi krunicu u ruke, baci se na koljena pred Presvetim i tada ćeš snažno osjetiti radost svećeništva. To je trenutak Preobraženja na Gori“, poručio mu je.

Nakon popričesne molitve, mladomisnik se svima zahvalio. „Ljubav

prema Bogu Ocu, Sinu i Duhu Svetom je temeljni odnos u mom životu iz kojega crpim snagu i duhovnost te zahvalnost prema roditeljima, bakama i djedovima, bratu i sestrama, braći svećenicima i fratriba – prema svima koji su bili dio mog puta, dok sam se obrazovao, trenirao ili pjevao. Zahvalan sam i Blaženoj Djevici Mariji za svaki njen uplet u moj život“, rekao je.

Evangelje je navijestio fra Franjo Markić, a ostala liturgijska čitanja mladomisnikov brat Jozo i sestra Anđela. Sestra lva je pjevala psalam te izrekla molitvu vjernika.

Pjevanje na misi predvodili su zborasi iz Kočerina, Ljubotića, Humca i Širokog te bogoslovi, a ravnao je Drago Soldo.

Fra Antu Vukoju za prezbitera je zaređio mostarsko-duvanjski biskup i trebinjsko-mrkanski apostolski upravitelj Petar Palić 29. lipnja u mostarskoj katedrali Marije Majke Crkve.

Geslo mladomisnika je „Svom sam dušom čeznuo ovu pashu blagovati s vama prije svoje muke.“ (Lk 22, 16) ■

Jedanaest svećenika iz Nigerije poslano u misije u Europu i Ameriku

Prigodom mise kojom je u četvrtak 20. lipnja završio ovogodišnji misijski program u organizaciji Odjela za misije i dijalog, Katoličkog tajništva Nigerije (CSN), jedanaest svećenika iz Nigerije, iz pet katoličkih biskupija, poslano je na pastoralne službe u nekim zemljama Europe i Amerike.

Orijentacijski tečaj je program pripreme i senzibilizacije za svećenike iz Nigerije koji su poslani u misije u druge zemlje.

U homiliji na misnom slavlju generalni tajnik CSN-a vlč. Zachariah Nyantiso Samjumi, koji je slavio misu u ime biskupskog predstojnika Misija i dijaloga, biskupa Stephena Mamze, naglasio je kako se Isus tijekom svoje zemaljske službe usredotočio na otkrivanje otajstva Kraljevstva čovječanstvu. Dodao je da su prisutnost ljubavi, pravde i milosrđa konačne značajke Kraljevstva Božjega, što se jasno vidi u Kristovu poslanju na zemlji. Generalni tajnik rekao je da je ovaj tečaj bio važan jer priprema svećenike za misijsko poslanje. Također je potvrdio da su imenovani svećenici bili

pripremani za pastoralne zadaće i buduće službe u Europi i Americi.

Poručujući misionarima da ostanu dobri svjedoci činjenice da je Crkva u Africi živa i da se Kraljevstvo Božje neće smanjivati nego će i dalje rasti, vlč. Samjumi na misionare je zavao Božji blagoslov kako bi ih pratio u njihovom trudu i misionarskom poslanju na mjestima u koja će biti poslani.

U svom govoru na istom misnom slavlju, ravnatelj Odjela za misije i dijalog, o. Joseph Nomhwange, SMA, izrazio je zahvalnost Katoličkoj biskupskoj konferenciji Nigerije (CBCN) za organiziranje ovog izvrsnog programa koji svećenike priprema za misiju.

O. Nomhwange je primijetio da je ono što se događalo zapravo dokaz rasta Crkve u Nigeriji. Također je naglasio važnost da se svećenici odazovu na ona mjesta gdje god postoji potreba za njima kako bi Božji narod diljem svijeta nastavio slušati Kristovu evanđeosku poruku. ■

U Haitiju oslobođen svećenik kojega su otele bande

Oslobođen je svećenik iz Župe sv. Ivana Krstitelja o. Emmanuel Saintélat, kojega su prošle nedjelje oтели članovi bande koja je opustošila općinu Gressier, u području metropolitanske regije glavnoga grada Port-au-Princea.

Nadbiskupija Port-au-Prince potvrdila je oslobađanje i, prema novinarskim izvorima, nije plaćena otkupnina. Najmanje dvadeset osoba ubijeno je u napadu naoružanih skupina koje se nazivaju „Živjeti zajedno“ (Vivre Ensemble), koje predvodi bivši policajac Jimmy Cherizier, a koje su napale policijsku podstanicu u Gressieru.

Cherizier je poznat po tomu što je sudjelovao u poticanju kaosa u zemlji i pozivu na ostavku, u ožujku, tadašnjega premijera Ariela Henryja. U Gressieru su naoružane skupine spalile kuće i izazvale paniku u zajednici, unatoč prisutnosti mirovnog kontingenta pod vodstvom Kenije. Policija je poslije ponovno preuzela kontrolu nad postajom.

Ogorčenje i žalost zbog situacije koja pokazuje „pasivno zatočeništvo u spirali zla“, koja proždire haćansko društvo, izrazila je nadbiskupija Port-au-Prince u priopćenju od 1. srpnja, u kojemu je osudila te događaje, definirajući ih „sramotnim djelima smrtonosnoga nasilja“. U priopćenju se otećoga redovnika opisuje kao pastira koji nikada nije napustio zajednicu za koju je odgovoran i koji je uvijek spreman služiti i jednima i drugima. Nadbiskupija je također upozorila kako taj incident svjedoči da neka područja metropolitanske regije Port-au-Princea još uvijek izmiću kontroli javnih snaga. Izrazila je ogorčenost pred tim djelima koja namjerno krše prava pripadnika stanovništva te potvrdila svoju blizinu svim žrtvama i njihovim obiteljima. U priopćenju se također podsjeća državna tijela da je hitno potrebno poduzeti korake koji će stati na kraj nasilju i vratiti pravo na život u zemlji. ■

Crkva u Njemačkoj prošle godine za dobrotvorne projekte izdvojila 624 milijuna eura

Katolička Crkva u Njemačkoj prošle je godine za dobrotvorne projekte diljem svijeta izdvojila 624 milijuna eura, a taj je iznos prikupljen uglavnom donacijama crkvenim humanitarnim zakladama, redovničkim zajednicama i biskupijama. Iznos je u prošloj godini bio za gotovo 50 milijuna manji od onoga u 2022., kad je prikupljeno rekordnih 673 milijuna eura, objavila je u četvrtak 11. srpnja Konferencija za svjetsku Crkvu Njemačke biskupske konferencije.

Glavni primatelji s više od 215 milijuna eura bili su projekti u Africi. Potpora projektima u Aziji i Latinskoj Americi iznosila je po 150 milijuna, a u Europi 85 milijuna. Najveći dio pomoći, oko 486 milijuna eura, izdvojeno je putem humanitarnih zaklada. Projektima redovničkih zajednica pripalo je više od 98 milijuna,

a dijeceze su za projekte u partnerskim dijecezama izdvojila gotovo 55 milijuna eura.

Usljed ruske agresije na Ukrajinu, 2022. godina bila je rekordna po izdvojenim sredstvima. Osim toga, manji iznos pomoći ove godine objašnjava se i manjim prihodima od crkvenog poreza i javnih financijskih izvora. Unatoč tome, izvješće pokazuje „kako se može živjeti globalno sestrinstvo u crkvenom zajedništvu solidarnosti, molitve i učenja“, izjavio je augsburški biskup i predsjednik Komisije za svjetsku Crkvu Njemačke biskupske konferencije Bertram Meier.

„Naočigled nekih tendencija ograničenja odgovornosti na područje nacionalnog okruženja, ovdje se susrećemo s dijelom suprotstavljene kulture“, ustvrdio je je biskup Meier. ■

Odobrena kanonizacija Karla Acutisa i još 14 blaženika

Papa Franjo predsjedao je u ponedjeljak 1. srpnja 2024. redovnim konzistorijem za glasovanje o nekim kazama kanonizacije. Odlučeno je da će četrnaestero blaženika biti kanonizirano 20. listopada, a mladi laik Karlo Acutis tijekom Jubileja 2025.

Konzistorij je počeo liturgijom Trećeg časa a zatim je kardinal Marcello Semeraro, prefekt Dikasterija za kauze svetih, pročitao kratak izvještaj, tzv. Peroratio o životima i priznatim čudima po zagovoru kandidata.

Najveću skupinu novih svetaca čine tzv. „Mučenici iz Damaska“, koji su ubijeni u Siriji 1860. To su fra Manuel Ruiz López i sedam drugova te maronitski laici, braća Abdul Mooti, Franjo i Rafael Massabki. Njih 11-ero ubijeno je iz mržnje prema vjeri tijekom Sirijskog građanskog rata. Prema izvješću, ubijeni su u noći 9. srpnja dok su molili u franjevačkoj crkvi u Damasku.

Bit će kanonizirano i dvoje Talijana – vlč. Josip Allamano i s. Elena Guerra. Vlč. Allamano je na početku 20. stoljeća utemeljio Ustavu posvećenoga života misionara Tješiteljice i sestara misionarki Tješiteljice;

a s. Elena Guerra je posvetila svoj život odgoju djevojaka i krajem 19. stoljeća osnovala Družbu oblatkinja Duha Svetoga.

Odobrena je i kanonizacija redovnice rođene u Kanadi, s. Marije Léonije Paradis koja je početkom 20. stoljeća utemeljila Družbu malih sestara Svete obitelji.

Papa Franjo i konzistorij kardinala glasovali su i o kanonizaciji Karla Acutisa, koji je rođen 1991. u Engleskoj u talijanskoj obitelji. Odlučeno je kako će biti proglašen svetim tijekom Jubileja 2025. Preminuo je 12. listopada 2006. u talijanskoj Monzi, nakon što je obolio od leukemije u dobi od 15 godina. Papa Franjo proglasio ga je blaženim 2020. u Asizu, kamo je Karlo više puta hodočastio, a ondje se nalaze i njegovi posmrtni ostaci. Bio je vješt s računalima te je bio poznat po svojoj privrženosti euharistijskim čudima i marijanskim ukazanjima, kojima je posvetio mrežnu stranicu. Prema Peroratu, blaženi Karlo bio je „ljubazan i brižan prema najsiriromašnijima, a pomagao je beskućnicima, potrebitima i imigrantima novcem koji je uštedio od svog tjednog džeparca“. ■

Požar na tornju katedrale u Rouenu

Toranj gotičke katedrale u francuskom gradu Rouenu u Normandiji zapalio se u četvrtak 11. srpnja tijekom radova na obnovi. Vatrogasici su oko 17 sati službeno priopćili da je požar ugašen.

Tri su radnika blago udisali dim, piše BBC, a svoje napore u gašenju požara tornja katedrale Gospe od Uznesenja uložili su 70-ak vatrogasaca s 40 vatrogasnih vozila.

Istraga o izvoru požara je još bila u tijeku u večernjim satima, izvijestila je normandijski BFM, no ministrica kulture Rachida Dati, koja je posjetila katedralu, govorila je o slučajnoj nesreći.

Čelnik vatrogasne brigade Stephane Gouezec lokalnim je medijima rekao kako su se zapalili plastični dijelovi gradilišta, no sam metalni toranj nije izgledao oštećen. „Plamen je izbio na vrhu tornja, koji nije od drveta, već od metala“, izjavila je prefektura departmana Seine-Maritime novinskoj agenciji AFP.

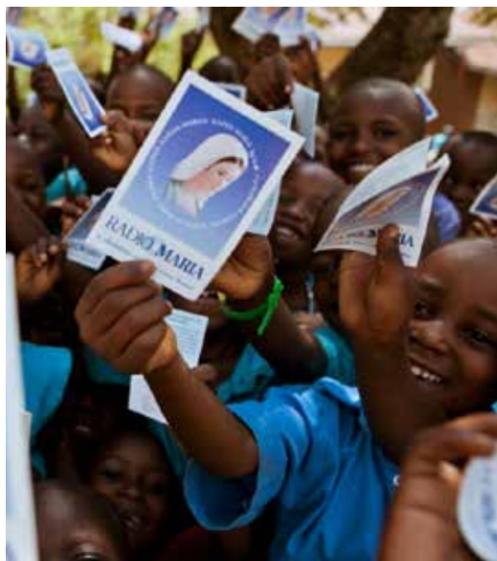
Nadbiskup Rouena Dominique Lebrun poručio je Reutersu da mu je laknulo što je četvero ljudi koji su radili na tornju uspješno pobjegli od plamena. „Iskreno govoreći, osjećam puno emocija i pomalo zbunjeno, jer provodimo mnogo preventivnih vježbi. Imamo mnogo, mnogo politika kako se ove nesreće ne bi dogodile.“

Unutrašnjost katedrale nije oštećena, a više je umjetnina bilo preventivno izneseno. ■

Vlasti u Nikaragvi zatvaraju Radio Mariju

U Nikaragvi je 9. srpnja poništen pravni status radijske postaje Radio Marija, koja je u toj srednjoameričkoj zemlji emitirala program tijekom više od 40 godina. Vijest je prenijela nezavisna mrežna stranica Noticias. Ukidanje Radio Marije, zajedno s još 12 drugih postaja, odobrila je ministrica unutarnjih poslova María Amelia Coronel, a odluka je objavljena u službenim vladinim novinama „La Gaceta de Nicaragua“. Kako bi opravdala tu mjeru, izvršna vlast tvrdi da Radio Marija nije pripremila proračun za razdoblje između 2019. i 2023., te da je mandat njezina upravnog odbora istekao 8. studenog 2021. godine. Odluka je donesena nakon što je radijska postaja najavila smanjenje trajanja programa, od 24 na 14 sati, i nakon što su joj blokirana dva bankovna računa, zbog čega nije mogla primiti donacije. ■

Dikasterij za nauk vjere objavio negativnu prosudbu o nadnaravnosti ukazanja u Amsterdamu koju je odobrio Pavao VI.

Dikasterij za nauk vjere učinio je dostupnim javnosti jednoglasnu odluku iz 1974. koju je odobrio papa Pavao VI. o nenadnaravnosti navodnih marijanskih ukazanja u Amsterdamu.

U priopćenju Dikasterij je naveo kako posljednjih godina nije uobičajavo otkrivati odluke u vezi s navodnim nadnaravnim fenomenima. Međutim, „suočeni s upornim sumnjama u vezi s navodnim ukazanjima i objavama iz 1945. do 1959. u Amsterdamu, povezanim s pobožnošću ‘Gospa svih naroda’, Dikasterij za nauk vjere objavljuje ishod redovitog zasjedanja tadašnje Kongregacije za nauk vjere, održano 27. ožujka 1974. godine.“

Tadašnji prefekt Kongregacije bio je zagrebački nadbiskup kardinal Franjo Šeper.

Na toj je sjednici ocijenjeno: *Što se tiče doktrinarnog suda: OMNES „constat de non supernaturalitate“*

Što se tiče daljnjeg istraživanja fenomena: OMNES: „negativno“

Kako objavljuje Dikasterij, zaključak o nenadnaravnosti fenomena odobrio je tadašnji papa Pavao VI. tijekom audijencije s prefektom Šeperom, 5. travnja 1974. „Ovo se priopćava kako bi sveti Božji narod i njegovi pastiri mogli donijeti odgovarajuće zaključke“, piše Dikasterij.

Prije novih normi, koje su stupile na snagu u svibnju 2024., Dikasterij je samo priopćavao službenu odluku mjesnom biskupu. Eventualno bi objavili općenitu obavijest. Kako bi se izbjegle zabune, Dikasterij sada objavljuje Papinu odluku javno – u ovom je slučaju krajnja negativna prosudba. Nove norme dopuštaju takvu prosudbu, navodeći kako se „mora temeljiti na konkretnim i provjerenim činjenicama i dokazima“ koji potvrđuju neautentičnost navodnog fenomena.

Spomenuti navodni fenomen dogodio se u Amsterdamu, kada je 25. ožujka 1945., na 600. obljetnicu euharistijskog čuda u tome gradu, Ida Peerdeman

izjavila kako je vidjela Blaženu Djevicu Mariju koja joj se predstavila kao „Gospa svih naroda“. Nakon toga, tvrdila je kako ju je vidjela još 55 puta, sve do 1959. Prema ldnim izvještaju, u razdoblju od 14 godina, Gospa joj je unaprijed otkrila nekoliko događaja, uključujući smrt pape Pija XII., i pokazala joj svoju sliku koju je kasnije naslikao umjetnik Heinrich Repke na temelju opisa navodne vidjelice.

Tadašnji biskup Haarlem-Amsterdama, Johannes Petrus Huibers, objavio je 1956. negativnu prosudbu nadnaravnosti navodnih ukazanja, odnosno „non constat de supernaturalitate“. Njegovu je prosudbu pooštrila Kongregacija za nauk vjere dajući „constat de non supernatu-

ralitate“, odnosno odluku o nenadnaravnosti fenomena 1974. Nasljednik biskupa Huibersa, Henny Bomers, nakon savjetovanja sa Svetom Stolicom, dozvolio je 1996. štovanje „Gospa svih naroda“, bez priznanja navodnih ukazanja. Nasuprot tomu, njegov pak nasljednik, Jos Punt, priznao je njihovu autentičnost 2002. bez savjetovanja sa Svetom Stolicom. Tri godine kasnije, 2005., Kongregacija je uklonila nekoliko riječi iz molitve koju je Djevicu Marija navodno ostavila ldi Peerdeman jer nisu bile u skladu s katoličkim naukama.

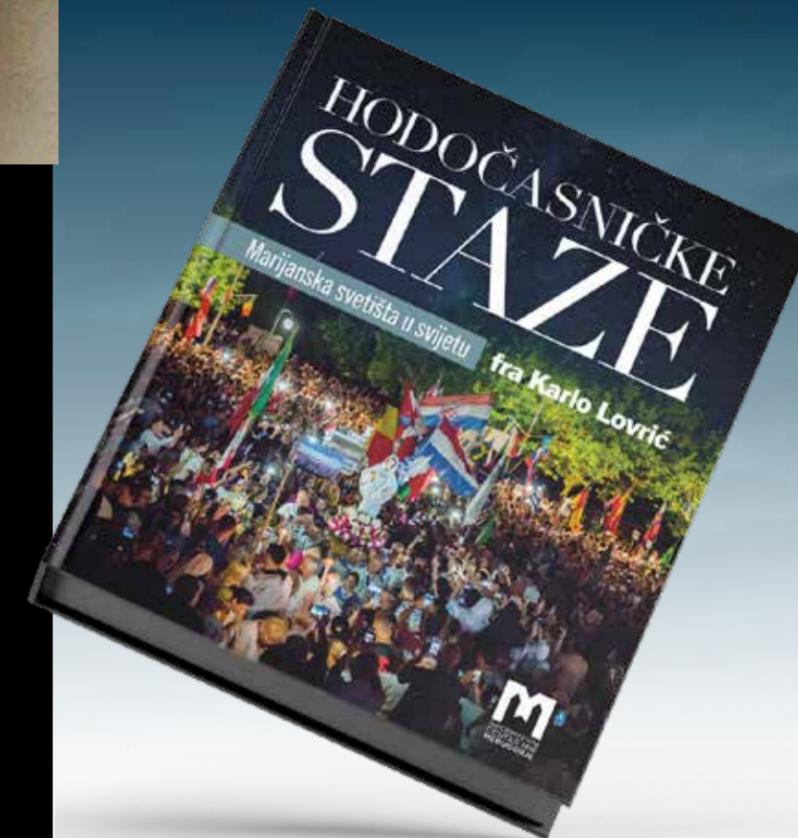
Naposljetku, 30. prosinca 2020. novi biskup Haarlema, Johannes Hendriks, „nakon konzultacija s Kongregacijom za nauk vjere i u suglasnosti s njom“, izjavio je da je „uporaba naziva ‘Gospa svih naroda’ za Mariju teološki dopušteno.“ Međutim, dodao je da se „priznavanje tog naslova ne može shvatiti čak ni kao implicitno priznanje nadnaravnosti određenih fenomena“, s obzirom da je Kongregacija dala „negativan sud“, koji je odobrio Pavao VI. 1974. godine, prenosi Vatican News. ■

“Nema nadnaravnosti” ni u događajima u Trevignanu

Temeljem “Normi za postupanje u razlučivanju navodnih nadnaravnih fenomena”, Dikasterij za nauk vjere, izdao je priopćenje i o slučaju navodnih marijanskih ukazanja u općini Lazio. Tako se priznaje i “pravna valjanost” odluke biskupa Civite Castellane, mons. Marca Salvija, od ožujka 2024., kojom niječe nadnaravne pojave, ali i zabranjuje slavlja ili hodočašća na mjestima navodnih događaja.

“Declaratio de non supernaturalitate”, nema nadnaravnosti. Također apsolutno se zabranjuju slavljenja sakramenata ili predvođenja pučkih pobožnosti ili organizacija hodočašća, molitvenih susreta, kao i drugih susreta na mjestima navodnih marijanskih događaja u Trevignano Romanu. Odmah od samih početaka ovoga slučaja, Dikasterij za nauk vjere javno je intervenirao oko kontroverznog slučaja samozvane vidjelice Giselle Cardije i njezinog supruga Giannija te navodnih ukazanja Gospe na zemljištu koje posjeduju u općina Lazio. Ona su već potvrđena kao “nenadnaravna” dekretom biskupa Civite Castellane mons. Marca Salva od 6. ožujka ove godine. ■

Poštovani čitatelji, pred vama je knjiga Hodočasničke staze fra Karla Lovrića koja nas vodi u ništa manje nego 119 uglavnom Gospinih svetišta u 38 zemalja svijeta. Knjiga spada u red onih koje svakako treba pročitati, i to ne samo jedanput; ona bi, da se poslužimo školskim rječnikom, trebala biti obvezna lektira, svojevrsni vademekum.

Ne možemo fizički posjetiti sva hodočasnička mjesta, ali se možemo duhom prenijeti u njih. U tome nam obilno pomaže ova fra Karlova knjiga. Ona će nas, da se poslužim riječima autora, približiti Gospi, a preko Gospe Isusu i Njegovoj Crkvi.

Sva izdanja možete kupiti na web stranici www.medjugorje.store

Knjigu možete naći u Suvenirnici Informativnog centra MIR Međugorje.

Razmišljanje o životu s njegova kraja: tekst predavanja Benediktova životopisca u povodu dodjele počasnoga doktorata na STH Basel.

(II. dio)

Peter Seewald:

IZGUBILI
SMO
NEBO

Raj na nebu – ili na zemlji?

Židovi su vjerovali da će na kraju mesijanskog doba doći preobraženi, čisti, budući svijet za novo čovječanstvo. Svijet u kojem ne će više biti ni slijepih, ni hromih, ni gluhih, ni gubavih (Iz 35,5-6). Krist je, naravno, radikalno nadmašio sve što se mislilo i naučavalo prije njega. Njegova poruka: Ja sam, ja i nitko drugi, obećan u Svetim spisima. Ja sam vrata kroz koja možete doći do onoga za čim žudite. Ja sam skelar na skeli za prijelaz. Dat ću ti ulaznicu - i ja ću ti je platiti. Doslovno: „Dodoh da život imaju – u izobilju da ga imaju” (Iv 10,10). Otac mu je na nebu „dao zapovijed što da kažem, što da zborim. I znam: Zapovijed njegova jest život vječni” (Iv 12,49-50).

Kristove su izjave bez neusporedive snage i siline. „Zaista, zaista kažem vam: Tko god sluša moju riječ i vjeruje onomu tko me posla, ima život vječni i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život” (Iv 5,24) javno se očitovao Isus pred Židovima. „Neka se ne uznemiruju srca vaša”, dodao je, „vjerujte u Boga i u mene vjerujte!...Ja idem pripremiti vam mjesto.” Vratit će se po svoje, „da i vi budete gdje sam ja” (Ivan 14,1-3). Krist je put, svjetlo i istina, kao što je jasno rekao. Drugim riječima: to je put koji vodi u novu dimenziju. On je istina koja je iznad svih umovanja i svake znanosti. A on je život u punini i potpunosti. Martin Luther je to jednom izrazio na sljedeći način: „S kim god je Bog započeo razgovor, on je zacijelo besmrtn.”

Nikad ništa silnije ni veće nije obećano. „Smrti, gdje je tvoj žalac, gdje ti je pobjeda!” mogao je u preuzetnosti vikati Pavao (1 Kor 15,55). Nikada prije Božja bit kao milosrdnog oca nije se objavila u takvoj jasnoći. „Bog je ljubav”, piše evanđelist Ivan, ljubav je jača od smrti. Sve-mogući Stvoritelj svemira nije onaj koji izvršava smrtne kazne, kaže sveti Ivan, on ne dokida svoje stvorenje, nego ga čini cijelim, cjelovitim. Riječ je o ispunjenju i savršenstvu u bezvremenoj vječnosti, a ne o uništenju. Čak se i „tijelo”, koje u svim kulturama predstavlja prolaznost i raspadljivost, u Kristovoj objavi pretvara u „tijelo oslobođeno, lišeno patnje”. Sam Isus je to pokazao. Njegovo uskrsnuće u proslavljenom tijelu svjedočanstvo je ozdravljenja svega zemaljskoga, slomljena, povrijeđena, ranjena i zakinuta. Pavao potvrđuje: „Doista, ako vjerujemo da je Isus umro i uskrsnuo, onda će Bog i one koji usnuše u Isusu, privesti zajedno s njime” (1 Sol 4,14).

Kršćanstvu se predbacivalo i njega se optuživalo i optužuje da je obećanje

Kršćanstvu se predbacivalo i njega se optuživalo i optužuje da je obećanje zagrobnog života puka jeftina utjeha. Narativ je, tako protivnici tvrde, razvijen kako bi odvratio ljude od njihove stvarne zadaće, borbe protiv izrabljivanja i ugnjetavanja. Ideolozi 20. stoljeća raju na nebu suprotstavili su raj na zemlji, a vječnom životu stvaranje novog čovjeka koji bi, oslobođen moralnih i vjerskih okova, konačno mogao živjeti slobodno, samoodređeno i napredno.

zagrobnog života puka jeftina utjeha. Narativ je, tako protivnici tvrde, razvijen kako bi odvratio ljude od njihove stvarne zadaće, borbe protiv izrabljivanja i ugnjetavanja. Ideolozi 20. stoljeća raju na nebu suprotstavili su raj na zemlji, a vječnom životu stvaranje novog čovjeka koji bi, oslobođen moralnih i vjerskih okova, konačno mogao živjeti slobodno, samoodređeno i napredno.

Nema tješnja nekakvim imaginarnim sutra

Joseph Ratzinger prihvatio je riječ o tješnji i utjesi te je okrenuo ploču. On je izjavio i protumačio kako nije eshatološka nego politička utopija „temeljna zabluda”. Jer ovaj budući svijet, prema kojem svi zajedno moraju raditi, „nikad se ne tiče niti utječe na nas; on je tu samo za još uvijek neki nepoznati budući naraštaj.” Jedno je pritom jasno: „To se nikada ne će dogoditi.” Utopija koja „želi ostvariti čovjekovu nadu vlastitim snagama bez

vjere u Boga” ne samo da ne prepoznaje nerješivu nedovršenost čovjeka, nego ni dinamiku povijesti koja slijedi svoje zakonitosti.

Bez sumnje, u naše dane na Zapadu doživljavamo urušavanje kršćanstva koje nitko nije mogao ni zamisliti nakon iskustava ateističkih zločinačkih i terorističkih režima prošlog stoljeća. Naravno, nečuveni skandal seksualnog zlostavljanja igra ulogu, ali razlozi egzodusa su mnogo dublji. Dakako da je kršćanski svjetonazor sve manje prisutan u društvenom diskursu. Zacijelo daleko od toga da ljudi danas ništa više ne vjeruju. Moglo bi se čak reći: oni jednostavno sve i svašta vjeruju.

Nasuprot tome, kršćanska nada nije ni utjeha za nekakvu zamišljenu sutrašnjicu niti odbacivanje društvenog angažmana. „Činjenica da ta budućnost postoji”, rekao je Benedikt XVI., „mijenja sadašnjost.” Čdje god se vjera prakticira, oblikuje ona život mnogo prije svoga konačnog ispunjenja. Vjera doslovno „prizivlje

budućnost u sadašnjost”. Prava nada koja može promijeniti društvo u konačnici dolazi iz susreta s Bogom „koji ljubi svaku osobu - do kraja”. Ovo povjerenje pokreće kulturu koja milosrđe i dobro djelovanje čini zakonom u vremenitom te stvara perspektivu da nismo samo dašak vjetra, beznačajno ništa u slijedu evolucije, već da smo vrijedni i ostajemo dragocjeni.

Poštovane slušateljice i slušatelji!

Bez sumnje, u naše dane na Zapadu doživljavamo urušavanje kršćanstva koje nitko nije mogao ni zamisliti nakon iskustava ateističkih zločinačkih i terorističkih režima prošlog stoljeća. Naravno, nečuveni skandal seksualnog zlostavljanja igra ulogu, ali razlozi egzodusa su mnogo dublji. Dakako da je kršćanski svjetonazor sve manje prisutan u društvenom diskursu. Zacijelo daleko od toga da ljudi danas ništa više ne vjeruju. Moglo bi se čak reći: oni jednostavno sve i svašta vjeruju. San o „raju na zemlji” je dosanjan, ali propali svjetonazor zamijenjen je novim vrlo traženim i poželjnim najavama spašenja, bilo da je riječ o fitnessu, prehrani, zdravlju ili rodnoj agendi. Naravno, također postaje sve jasnije koju cijenu mora platiti jedno čisto ovozemaljsko društvo. Izgubili smo nebo. Ovo nije trivijalnost, ovo je katastrofa, ali zacijelo ni po čemu najmanja od svih ostalih.

Da navedem nekoliko primjera cijena i troškova koji se od nas iziskuju kad onostrano zamijenimo za ovo ovdje i sada:

Prije svega: ako moramo smisao svoje egzistencije crpiti isključivo iz iskorištavanja iskustva ovoga svijeta, naš životni vijek poprima golemu važnost. U ovom kratkom vremenu, da se razumijemo, bitno je za čovjeka ne izgubiti vrijeme, ništa ne promašiti niti propustiti, kako bi se od ono malo života izvuklo sve ono što se može izvući. Ta svijest ne samo da je stavila u prednji plan egocentričnost, narcisoidnost i neobuzdani kult tijela, nego pojačava pritisak brzine i rokova na sve sudionike. A zbog čega se naši ionako kratki životi čine još kraćima.

Žele umrijeti, a nije im dopušteno

Drugo: Dok se život nekada sastojao od života na ovom svijetu i drugog u životu poslije smrti, tj. životni vijek plus X, moderni dvostruki život leži isključivo u optimizaciji zemaljskih mogućnosti. Ako udvostručim brzinu, prema velikom obećanju ubrzanja, dobit ću dvostruko više života: dvostruko više putovanja, dvostruko više filmova za gledanje,

dvostruko više veza i partnerstava. Nije slučajnost da gotovo sve aplikacije za reprodukciju nude načine za bržu reprodukciju sadržaja. Na Spotifyju, na primjer, možete preletjeti podcaste koji traju sat vremena za samo 17 minuta, tj. 3,5 puta većom brzinom. Nedostatak je u tome što postupak ne samo da zahtijeva puno vremena i pozornosti, već stvara i golemi pritisak u grudima, da stalno moraju biti u tijeku, ažurni. Na kraju postaje jasno: koliko god čovjek brzo trošio, uvijek ostaje nezadovoljan ponudom gotovo neiscrpnog tržišta.

Prognostičar Jeremy Rifkin dodaje ovom još jednu misao: Potreba za iskorištavanjem i postizanjem svega ovdje i sada pretvorila je kapitalističku ideju učinkovitosti s njezinim neobuzdanim iskorištavanjem ljudskih i ekoloških resursa u „temeljno zlo“ te je stvorila globalne probleme kojima se više ne može upravljati niti njima ovladati.

Gubitak neba otežava prihvaćanje smrti i pronalaženje utjehe. Kako ne bismo ostarjeli, profitabilna industrija s kremama protiv starenja, tabletama, napitcima i tretmanima protiv starenja ne samo da obećava oslobađanje od (na) bora, već i razumno produljenje života. Budući da je važno spriječiti kraj, svršetak života pod svaku cijenu, danas se čak i neizlječivo bolesni ljudi i protiv svoje volje liječe terapijama od kojih nema nikakve koristi. Zele umrijeti, a nije im dopušteno. Prema međunarodnoj studiji iz Sydneya, trećina pacijenata prima kemoterapiju u posljednjih šest tjedana života, često na inzistiranje rodbine, iako nema ni najmanje šanse za uspjeh.

S obzirom na oholost (hybris) ljudske izvedivosti jedino je logično želja da se potpuno eliminiira smrt. Nova industrija besmrtnosti operira s milijardama u financiranju istraživanja kako bi reprogramiranjem čovjekovih stanica vratila brzinomjer starosti što je više moguće. Ili, još bolje, stvoriti besmrtnost u digitalnom avatru učitanjem ljudske svijesti na računalo. Čovjek od čovjeka, čovjek po čovjeku. Potpuno i naskroz bez Boga.

Mjesto pročišćenja i čišćenja

Nitko ne može reći kako je to stvarno na raju. Kad podignemo pogled prema gore, ne vidimo Isusa kako sjedi zdesna svomu Ocu, niti bilo kakav trag od milijarda ljudi koji su prošli ovom zemljom prije nas. U svom poznatom pogledu u zagrobni život slikar Hieronymus Bosch prikazao je barem prolaz koji vodi u to nebo. Zanimljivo, njegova slika sa svjetlom na kraju tunela, gdje nas dočekuje prijateljski ras-

S obzirom na oholost (hybris) ljudske izvedivosti jedino je logično želja da se potpuno eliminiira smrt. Nova industrija besmrtnosti operira s milijardama u financiranju istraživanja kako bi reprogramiranjem čovjekovih stanica vratila brzinomjer starosti što je više moguće. Ili, još bolje, stvoriti besmrtnost u digitalnom avatru učitanjem ljudske svijesti na računalo. Čovjek od čovjeka, čovjek po čovjeku. Potpuno i naskroz bez Boga.

položeni Glasnik s neba, odgovara točno rubnim iskustvima smrti tisuća ljudi koji su već bili na pragu onoga svijeta. Svi svjedoče o neopisivom osjećaju ljepote, ljubavi i sreće, tako da se nitko nije želio vratiti u svoj prijašnji život.

Isus, Bogočovjek koji je došao s onoga svijeta, usporedio je vječni život prvenstveno sa svadbenom gozdom. Svatko bi bio sretan da je pozvan na tu gozbu. Nema svađe, nema protuslovlja, naprotiv, u svemu savršen identitet, sklad i prosvjetljenje. Ivanovo Otkrivenje dodaje da će Bog „prebivati“ sa svojim narodom i (o)brisati „sve suze“ s njihovih očiju. Doslovno: „Smrti više ne će biti, ni tuge, ni jauka, ni boli više ne će biti, jer – prijašnje uminu“ (Otk 21,4).

Nebo je jedno, a pakao je drugo. Kako to izgleda može se vidjeti na golemom Michelangelovom muralu u Sikstinskoj kapeli. Prikazani užasi imali su za cilj da kardinalima u konklavama pojašne što prijete ako se prijearom odluči o izboru pape. Uz razne poveznice u Starom zavjetu, postoji najmanje 16 mjesta u Novom zavjetu gdje se spominje pakao. Otprilike polovica izjava dolazi iz Isusovih usta. „Uđite na uska vrata! Jer široka su vrata i prostran put koji vodi u propast

i mnogo ih je koji njime idu“ (Mt 7,13).

U prisposobi o bogatašu i siromašnom Lazaru, bogataš tvrda srca, koji zbog svoje tvrdokornosti mora podnositi grozne muke u paklu, traži da se barem njegova još živa braća upozore na ovo strašno mjesto. Njegov je zahtjev odbijen. Razlog: Svatko može znati ono što se ima saznati iz svetih spisa. I u iščekivanju reakcija koje će Isusovo uskrsnuće kod mnogih kasnije izazvati, ovdje stoji: „Ako ne slušaju Mojsija i Proroke, ne će povjerovati sve da i od mrtvih tko ustane“ (Luka 16,31).

Teolozi se spore oko toga, može li doista postojati nešto poput pakla i čistilišta, odnosno mjesta pročišćenja koje imaju sve svjetske religije. Joseph Ratzinger, koji se intenzivno bavio eshatologijom – pojam koji usputno potječe još od luteranskog teologa Abrahama Calova, kako sam uspio saznati – čistilište nije promatrao kao „neku vrst onostranog koncentracijskog logora“ u kojem ljudi moraju odslužiti kaznu, nego prije kao „proces ljudske preobrazbe koji je neophodan iznutra“. Mjesto čišćenja i pročišćenja jest „u samom posljednjem Kristu“. Prisutnost Gospodnja djelovat će poput gorućeg ognja na sve što je u čovjeku isprepleteno u nepravdi, mržnji i laži te će postati pročišćujuća patnja i bol koja u nama prži sve što je nespojivo s vječnošću, „sa živim krvotokom Kristove ljubavi“.

Sam Krist u osobi je sud

Što znači „sud“ može se jasno razumjeti s ovoga zrenika: „Krist je sam sud, on koji je istina i ljubav u osobi. On je ušao u ovaj svijet kao njegova unutarnja mjera za svaki pojedinačni život. I kao što pakao nije neko užareno i goruće mjesto užasa pod zemljom, nego „zona nedodirljive samoće i uskraćene ljubavi“, tj. „što se događa kada se čovjek zatvori u sebe“, raj nije nadpovijesno mjesto iznad oblaka, već stvarnost koja nastaje kroz dodir Boga i čovjeka – i to se naziva: „ispunjena ljubav“.

Naravno, znamo i da upozorenje o Posljednjem sudu nije moglo spriječiti križarske ratove, Tridesetogodišnji rat ili Prvi svjetski rat. Danas Putinovu kampaњу uništenja Ukrajine demonstrativno odobrava čak i kršćanski pravoslavni patrijarh iz Moskve. Očito je u svakom trenutku postojala tendencija da se Kristovo upozorenje ne shvaća ozbiljno. Pa ipak, ostaje neupitan i nenadomjestiv podsjetnik da moram biti odgovoran za svoj život, da moram odgovarati za sebe kada me moje misli i djela zavedu na po-

hlepu, zavist, laž, ugnjetavanje, nedostatak ljubavi ili čak mržnju i nasilje. Svijet bi svakako bio bolji kad bi se ratni huškači i zlostavljači sjetili da će – poput bogataša u Isusovoj prisposobi – morati gorko platiti za svoja zlodjela.

Cijenjene dame i gospodo

Budući da smrt shvaćamo kao najveću tragediju, prepustili smo je bolnicama, sobama za umiruće i pogrebnim poduzećima. Međutim, francuski povjesničar Philippe Aries predvidio je da će se u jednom trenutku javnost s punim žarom fokusirati na pitanje umiranja kao što je to bila seksualnost u šezdesetim godinama. Zapravo, danas su prije svega vanjske okolnosti te koje nas tjeraju da ponovno otvorimo pitanje konačnosti svega zemaljskoga, i to žurno:

Tu je šok globalne pandemije korone s milijunima mrtvih koja nam je dramatično pokazala svu krhkost našeg postojanja. A sljedeći virusni val već možda vrebata na nas u potaji.

Gubitak svih sigurnosti koje su se preko noći pokazale varljivima. Na primjer, kroz ratove u Ukrajini i na Bliskom istoku, kroz terorističke napade, nove prijetnje demokraciji te izazove energetske i opskrbe krize.

Posebno su zastrašujuće vijesti o pogoršanju globalnog zatopljenja. Poplave, oluje, vrućine i suše dosegnule su dosad neviđene razmjere. Znanstvenici govore o 'točki bez povratka' (*Point of no return*). Čovječanstvo je samo sebe dovelo do ponora. Naš zavičajni planet u osnovi se ne može više spasiti u svome dosadašnjem obliku. U našem dobu, nekoć tako punu iščekivanja s pogledom u budućnost nije samo zamijenjen malodušnošću i tjeskobom, već je stvorio pravo raspoloženje posljednjih vremena. Zemlja ima rok trajanja, toga smo sve svjesniji. Nije slučajnost da ekološki pokret sebe naziva „Posljednja generacija“, a filmovi i članci sve više prikazuju scenarije koji imaju za cilj prikazati predočivom i zamislivom ne samo apokalipsu, već i život u svijetu nakon apokalipse.

Urušila se vjera u nezaustavljiv napredak

Jedno je sigurno: Urušila se vjera u nezaustavljiv napredak i ljudske sposobnosti. Sve u svemu, danas smo svjedoci posve nesigurna i prestrašena društva. Ono se ne žali samo na velike fizičke i psihičke nedostatke. Ono što se nekoć smatralo krunom stvaranja sada vidi sebe kao ugrozu. Eko-aktivisti traže da se ljudima više ne dopušta rađanje potomaka. Čak

ni CO₂-otisak jednog novorođenčeta ne može se više odgovorno trpjeti.

Gledajući ekološku situaciju planeta, sada je postalo jasno: Da, moramo sagledavati i kraj.

Moramo misliti i razmišljati od kraja kako bismo postali svjesni razmjera svoje situacije i iz toga izvukli prave zaključke. Ne bi trebalo biti manje važno razmišljati ni o osobnom životu od njegova kraja. Svijet i društvo se mijenjaju onda kad više ne gledamo na smrt samo kao na prijetnju i traumatičan gubitak. To ne znači da će sve automatski biti bolje. Ali stječemo svijest o onim egzistencijalnim stvarima koje se nalaze u redu stvaranja. „Čovjek treba vječnost“, napisao je papa Benedikt u naše matične knjige, „svaka druga nada mu je prekratka“. Sadašnjost nakon koje nema ništa iscrpljuje također i svu sadašnjost te je čini nepodnošljivom.

Cijenjene dame i gospodo

Uskrsnuće Isusa Krista nije izvješće o nekom prošlom događaju, nego je ono svezvremenski i nadvremenski aktualno. S naviještanjem vječnog života kršćanstvo ima jedinstvenu specifičnu prednost koja pokazuje horizont i, posebno u vremenima koja se često čine tako bezizlaznim, otvara vrlo konkretno budućnost. Međutim, da bi ova poruka bila učinkovita, ne treba samo oživjeti veliku kulturu umiranja, smrti i sjećanja koja doista spada na čovjeka i koja mu je kao biću primjerena, nego čovjek treba prije svega promjenu perspektive. Isus je to izrazio ovako: Promijenite svoje mišljenje! Pre-umljenje! Što to znači? To znači da se uz vebne mogućnosti duhovnog uvida može nazreti stvarnost koja upravlja cijelim svemirom te nazreti i ona mjesta čežnje koja se otvaraju tek onkray horizonta jedne čisto materijalističke perspektive.

Imamo riječ Williama Shakespearea. „Ima više stvari na nebu i na zemlji“, znao je reći uvjereni kršćanin, „nego što vaša učenost može i sanjati.“ Znanost i religija, razum i metafizika međusobno se ne isključuju. Osobito nedavna istraživanja, poput onih iz kvantne mehanike ili digitalne tehnologije, pokazuju nam načine za bolje razumijevanje duhovnih načela. Znamo prilično zanimljiv primjer ove mogućnosti spoznaja iz eksperimenta koji je postao poznat kao „Schrödingero-va mačka“. To pokazuje da možete biti i mrtvi i živi. „Čisto intelektualni svjetonazor bez imalo mistike“, zaključio je Erwin Schrödinger, jedan od utemeljitelja kvantne mehanike i dobitnik Nobelove nagrade za fiziku, „jest čisti apsurd.“ Pa ako smo zadivljeni mogućnostima umjetne

inteligencije, koliko bi golemo trebalo biti naše divljenje stvarima i stvarnostima za koje je sposobna božanska inteligencija!

Starenje nije bolest

Svatko tko tada promatra stvari iz transcendentne i, štoviše, istinski izvorno kršćanske perspektive, može doći do uzbudljivih spoznaja sličnih onima koje nam otkriva „Schrödingero-va mačka“. Primjerice:

1.) Starenje nije bolest, već proces preobrazbe u novi početak na višoj razini.

2.) Svatko tko zatvori oči ovdje i sada, ponovno ih otvara u drugom svijetu.

3.) Kršćani imaju dvojno državljanstvo. Oni su građani i zemaljskog i nadnaravnog svijeta za koji ih priprema evanđelje.

4.) Suočavanje s neizbježnim krajem života ne vodi u depresiju, već vam pomaže da nešto tako prolazno kao što je život ne shvaćamo do te mjere preozbiljno ili čak da dopustite da vas to učini potištenim, depresivnim.

Nažalost, zaboravljeni filozof i teolog Ladislav Boros u svojim razmišljanjima o kraju života svojedobno je preuzeo starokršćanski simbol smrti, sliku rađanja. Prema Borosu, osoba pri rođenju mora napustiti tjesnoću majčine utrobe kako bi iza sebe ostavila zaštitu i privremeni dom. On je, da tako kažemo, rađanjem izložen „propasti“. Istodobno, pred njim se otvara široki novi svijet, svijet svjetla, boja, značenja, zajedništva i ljubavi. Nešto slično događa se i u smrti. Samo što se ovdje radate u posvema „kristoprozirni svijet“ i potpuno ste zagrljeni kozmičkim Kristom. Boros ushićeno piše: „Sve što sam očekivao u životu sada je tu, stvarnost. Sve se stapa u jedno, blista divno, sve žari, sve kuca kao jedno srce, sve teče i sve se sjaji. Napokon sam doma i mogu zagrliti svemir, te napokon uranjam u izvor postojanja.“

Mađarski filozof ovdje ne zagovara ranu smrt. On je jednostavno oduševljen vizijom slavne budućnosti koja se ne bez razloga naziva „Radosnom viješću“. Dietrich Bonhoeffer je imao sličnu misao: „Tko bi želio govoriti o Bogu, a da se ne nada da će jednom gledati Boga?“ rekao je teolog kojeg su ubili nacisti. „Tko bi želio govoriti o miru i ljubavi među ljudima, a da to ne želi doživjeti jednom u vječnosti?“

Zaključno bi se dalo reći: prema kršćanskom nauku postoji život prije smrti. A postoji i život poslije smrti. Kada završi vrijeme, počinje vječnost. A ako je Bog „ljubitelj života“, kako svjedoči biblijska Knjiga Mudrosti (Mudr 11,26), on je „ljubitelj“ obaju života. Istina je da nam smrt pokazuje koliko je život već ovdje na zemlji beskrajno vrijedan. Nije li ovako: Čim pomislimo na kraj, osjetimo veličinu svog postojanja, ponovno postajemo svjesni koliko je i kako divno i uzbudljivo moći živjeti dar života. I – molim – što duže, dokle god se može. ■

Preveo i priredio dr. fra Tomislav Pervan

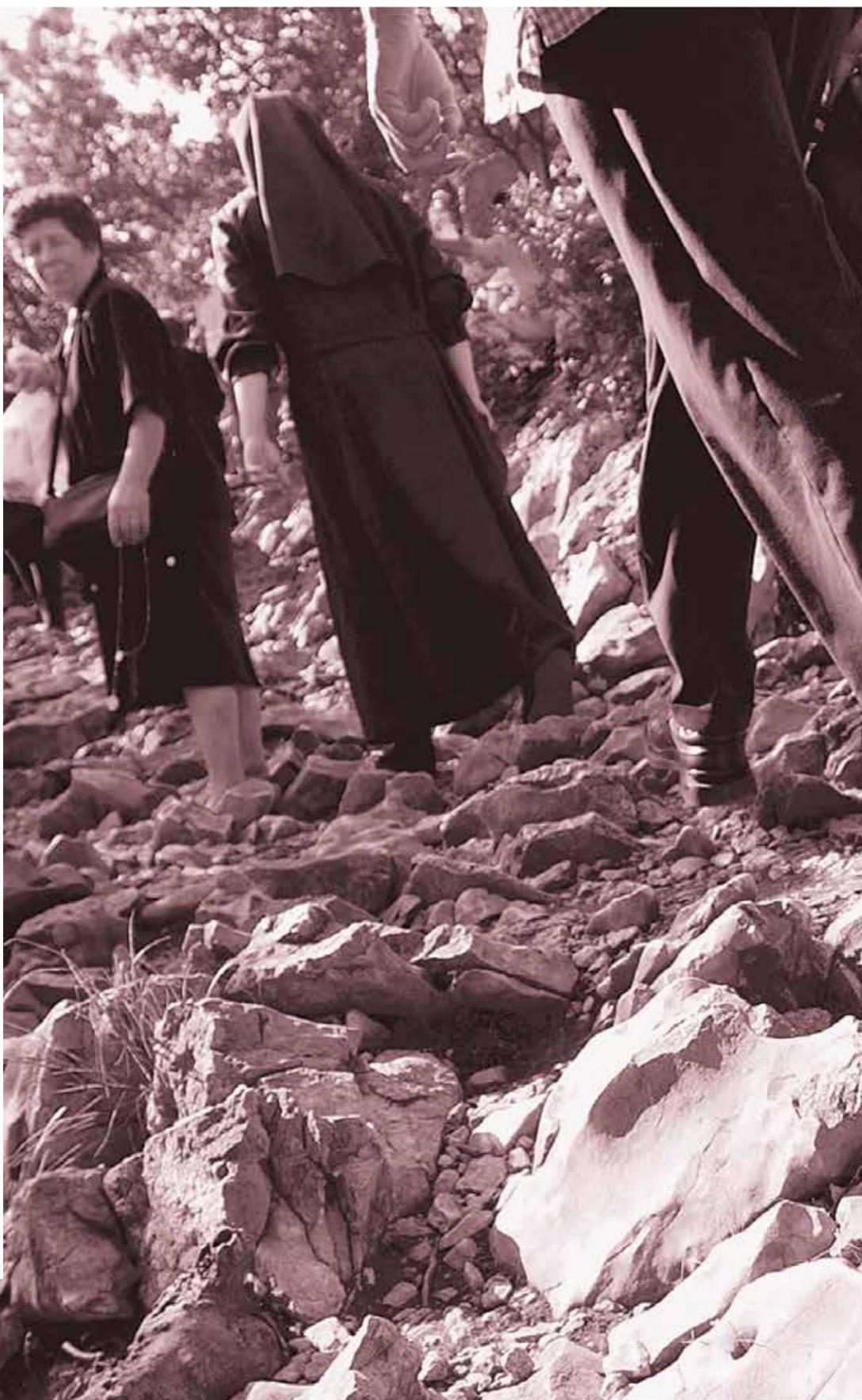
Koračajući brdom Ukazanja

Koračamo
tom kamenitom stazom
brda Ukazanja
korakom kako su
nekada davno
i Abraham i Izak kročili
koracima svojim
prema Bogu.
Koračamo.
Moje tijelo i moja duša!
Ponekad grešni.
Pomalo blagi.
Na tren neodlučni.
Ponekad bezvoljni.
Ali koračamo!

A Tvoja ljubav
Majko Marijo
smisao je,
oslonac i snaga
našega puta.
Vjeru nam činiš jačom!
Srce nam, mlako, snažiš!

Koračamo u nepoznato
a izgubljeni nismo na
tome putu
jer poznatim hodimo:
cestama i vremenom
prepunim
Tvoje vjere i Tvoje ljubavi
Marijo Majko.

Marko B. Pandurević

Tjedni molitveni program

ljetni raspored: (od 1. lipnja do 1. rujna)

PONEDJELJAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20 h Slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20-21 h Euharistijsko klanjanje

SRIJEDA

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20 h Molitva za zdravlje duše i tijela,
slavna otajstva krunice

ČETVRTAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20-21 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h Križni put na Križevac
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20-21 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30, 11 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18-20 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20 h Molitva za zdravlje duše i tijela
22-23 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

7, 8, 11 i 19 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Ispovijed Prije svake sv. Mise
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h Krunica na Brdu ukazanja
18-21 h Večernji molitveni program i ispovijed
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. misa, blagoslov predmeta
20 h Slavna otajstva krunice

Dnevna misna čitanja

Poticaj za lectio divina

Iz preobilja biblijskih tekstova Crkva nam iz dana u dan nudi odabranu duhovnu hranu – misna čitanja iz Staroga i Novoga zavjeta. Iz broja u broj Glasnika mira u ovoj ćete rubrici naći kratice koje upućuju na biblijsku knjigu, poglavlje i redak misnih čitanja za razdoblje od 15. do 15. u mjesecu. Božja je riječ radosna vijest. Ona je živa i djelotvorna. Ako se izložimo njezinu djelovanju, ona ima snagu mijenjati nas.

Ponedjeljak, 15. 7. 2024.

Iz 1,11-17; Ps 50,8-9.16b-17.21.23; Mt 10,34 – 11,1

Utorak, 16. 7. 2024.

Iz 7,1-9; Ps 48,2-8; Mt 11,20-24

Srijeda, 17. 7. 2024.

Iz 10,5-7.13-16; Ps 94,5-10.14-15; Mt 11,25-27

Četvrtak, 18. 7. 2024.

Iz 26,7-9.12.16-19; Ps 102,13-21; Mt 11,28-30

Petak, 19. 7. 2024.

Iz 38,1-6.21-22.7-8; Otpj. pj.: Iz 38,10-12.16; Mt 12,1-8

Subota, 20. 7. 2024.

Mih 2,1-5; Ps 10,1-4.7-8.14; Mt 12,14-21

Nedjelja, 21. 7. 2024.

Jr 23,1-6; Ps 23,1-6; Ef 2,13-18; Mk 6,30-34

Ponedjeljak, 22. 7. 2024.

vl.: Pj 3,1-4a (ili: 2Kor 5,14-17); Ps 63,2-6.8-9; Iv 20,1-2.11-18

Utorak, 23. 7. 2024.

vl.: Gal 2,19-20; Ps 34,2-11; Iv 15,1-8

Srijeda, 24. 7. 2024.

Jr 1,1.4-10; Ps 71,1-6b.15ab.17; Mt 13,1-9

Četvrtak, 25. 7. 2024.

SV. JAKOV APOSTOL

vl.: 2Kor 4,7-15; Ps 126,1-6; Mt 20,20-28

Petak, 26. 7. 2024.

Sv. Joakim i Ana,

roditelji Blažene Djevice Marije

od dana: Jr 3,14-17; Otpj. pj.: Jr 31,10-12b.13; Mt 13,18-23

Subota, 27. 7. 2024.

Jr 7,1-11; Ps 84,3-6a.8a.11; Mt 13,24-30

Nedjelja, 28. 7. 2024.

2Kr 4,42-44; Ps 145,10-11.15-18; Ef 4,1-6; Iv 6,1-15

Ponedjeljak, 29. 7. 2024.

vl.: 1Iv 4,7-16; Ps 34,2-11; Iv 11,19-27 (ili: Lk 10,38-42)

Utorak, 30. 7. 2024.

Jr 14,17-22; Ps 79,8-9.11.13; Mt 13,36-43

Srijeda, 31. 7. 2024.

od dana: Jr 15,10.16-21; Ps 59,2-5a.10-11.17-18; Mt 13,44-46

Četvrtak, 1. 8. 2024.

od dana: Jr 18,1-6; Ps 146,1b-6b; Mt 13,47-53

Petak, 2. 8. 2024.

Jr 26,1-9; Ps 69,5.8-10.14; Mt 13,54-58

Subota, 3. 8. 2024.

Jr 26,11-16.24; Ps 69,15-16.30-31.33-34; Mt 14,1-12

Nedjelja, 4. 8. 2024.

Izl 16,2-4.12-15; Ps 78,3.4bc.23-25.54; Ef 4,17.20-24; Iv 6,24-35

Ponedjeljak, 5. 8. 2024.

Jr 28,1-17; Ps 119, 29.43.79-80.102; Mt 14,13-21

Utorak, 6. 8. 2024.

PREOBRAŽENJE GOSPODINOVO

vl.: Dn 7,9-10.13-14 (ili: 2Pt 1,16-19); Ps 97,1-2.5-6.9; Mk 9,2-10

Srijeda, 7. 8. 2024.

Jr 31,1-7; Otpj. pj.: Jr 31,10-13; Mt 15,21-28

Četvrtak, 8. 8. 2024.

od dana: Jr 31,31-34; Ps 51,12-15.18-19; Mt 16,13-23

Petak, 9. 8. 2024.

vl.: Hoš 2,16b.17b.21-22; Ps 45,11-12.14-17; Mt 25,1-13

Subota, 10. 8. 2024.

vl.: 2Kor 9,6-10; Ps 112,1-2.5-9; Iv 12,24-26

Nedjelja, 11. 8. 2024.

1Kr 19,4-8; Ps 34,2-9; Ef 4,30 – 5,2; Iv 6,41-51

Ponedjeljak, 12. 8. 2024.

Ez 1,2-5.24-28c; Ps 148,1-2.11-14; Mt 17,22-27

Utorak, 13. 8. 2024.

Ez 2,8 – 3,4; Ps 119, 14.24.72.103.111.131; Mt 18,1-5.10.12-14

Srijeda, 14. 8. 2024.

od dana: 'Ez 9,1-7; 10,18-22; Ps 113,1-6; Mt 18,15-18

Četvrtak, 15. 8. 2024.

UZNESENJE BLAŽENE DJEVICE MARIJE

Otk 11,19a; 12,1-6a.10ab; Ps 45,10-12.16; 1Kor 15,20-27a; Lk 1,39-56

20 godina među
najslušanijim
radiopostajama u BiH

24-satni obiteljski, kulturni,
vjerski, informativni i
zabavni program

Pružamo istinitu,
pouzdanu i provjerenu
informaciju

Radio koji ima dušu

od 1997. godine

Postani podupiratelj!

Kako postati podupiratelj? Jednostavno!
Pošaljite nam vaše osobne podatke na
podupiratelji@medjugorje.hr i godišnjom
članarinom od 40 KM (za Hrvatsku: 160
HRK, za zemlje EU: 35 EUR, za Švicarsku
50 CHF) i postanite dio naše radijske
obitelji. Hvala vam od srca!

ODAŠILJAČI U BOSNI I HERCEGOVINI:

Međugorje 98,3 MHz, Mostar 100,00 MHz
Rama 104,7 MHz, Sarajevo 96,1 MHz
Bugojno 101,8 MHz, Olovo 96,1 MHz
Zenica 100,1 MHz, Nova Bila 100,00 MHz
Jajce 87,8 MHz, Žepče 100,1 MHz
Banja Luka 87,8 MHz / 106,7 MHz

ODAŠILJAČI U REPUBLICI HRVATSKOJ:

Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz
Zagreb, Lika, Sr. Hrvatska 107,8 MHz
SATELIT: Europa, Bliski istok i Afrika - EUTELSAT 16°E
EMITIRAMO UŽIVO I PUTEM INTERNETA:
www.radio-medjugorje.com

Uredništvo: +387 36 653 580, Program uživo: +387 36 653 581
Marketing: +387 36 653 548, Fax: +387 36 653 552
radio-mir@medjugorje.hr, www.radio-medjugorje.com

